ปริศนาศึกยมทูต

ว. ณ เมืองลุง

ปริศนาลับแล

ว. ณ เมืองลุง

นวนิยายจีนกำลังภายในซึ่งจัดพิมพ์ขึ้นใหม่
ตามคำเรียกร้องของท่านนักอ่าน

ประกาศิตยมทูต

ว. ณ เมืองลุง

ศิลปาบรรณาคาร
สถาบันแห่งความรู้ • วิชาการ • วัฒนธรรม
ผลิตหนังสือชั้นเยี่ยมเพื่อประชาชน...
79 ตรงข้ามหลังกระทรวงกลาโหม ถนนอัษฎางค์ กรุงเทพฯ ☎ 2227037

เล่ม 2 ราคา 60 บาท

สำนักพิมพ์ ศิลปาบรรณาคาร
79 ถนนอัษฎางค์ กรุงเทพฯ
โทร. 2227037
จัดพิมพ์จำหน่าย

บูรพาสาส์น
วังบูรพา กรุงเทพฯ
โทร. 2215672, 2237975
จัดจำหน่าย

พิมพ์ที่ รพ. ศิริพรการพิมพ์ 45 ตรอกสุริวงศ์ ถนนประชาธิปก
วงเวียนเล็ก กรุงเทพ ฯ 6 นางศิริพร พันธ์ประจิตร
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2523 โทร. 4662210

น้ำให้รู้สึกทนทานต่อไปมิได้ แต่ตนก็เคยลั่นปากอยู่แต่แรก ไหนเลยจะกลับกลอกไปมาได้ ดังนั้น จึงพยายามกล้ำกืนความเจ็บแค้นไว้ในอกจนสุดความสามารถกล่าวเสียงระรัวว่า

"ก๊วยโกวเน็ย ความรักนั้นเป็นสิ่งที่มิอาจเคี่ยวเข็ญบังคับได้ หากแม้นข้าพข้าพเจ้ากระทำไปตามคำมั่นสัญญามารักท่าน มันก็จะกลับกลายไปเป็นการรับใช้ตามหน้าที่ โดยมิใช่ความรัก ทั้งสองฝ่ายต่างต้องเจ็บช้ำขมขื่นไปจวบชั่วชีวิตนี้อย่างแน่นอน"

"ข้าพเจ้ามิเกี่ยว มิสนใจ แต่ท่านจะรับปากหรือไม่?"

"ไม่รับปาก"

ตุยฮุ้น เชังนึ่ง พยายาม กล้ำกลืน หยาดน้ำ ตาสองหน่วยมิให้หยดหยาดลงมา เค้นเสียงกล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

"ท่านมิยอมรับปากจริง ๆ?"

"เรื่องอื่นใดยินดีกระทำได้ทุก ๆ ประการ มีแต่เรื่องนี้ที่ต้องขอโกวเนี้ยโปรดได้อภัยด้วย"

"ประเสริฐมาก อย่างนั้นข้าพเจ้าจะเอ่ยถึงเรื่องอื่น ๆ ต่อไป"

"โปรดเชิญกล่าวมา"

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านฆ่าตัวตายลงต่อหน้า"

โค้วเกี้ยมชั้วต้องถอยหลังไปหลายก้าว ด้วยความตื่นเต้นสงสัยอย่างใหญ่หลวง กล่าวเสียงสั่นระรัวขึ้นว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าอัตวินิบาตกรรม?"

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งกลั้กลืนน้ำตาไว้มิได้แล้ว นางปล่อยให้มันไหลพรากลงสู่ร่องแก้ม ขบกรามพลางกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

โค้วเกี้ยมชั้วในยามนี้ พลุ่งพล่านดาลใจจนสุดจะเอ่ยอ้างได้ เพราะเรื่องสำคัญที่เฉพาะหน้ายังมีอีกมากมาย

หลายประการ ที่ต้องให้ตนไปกระทำจนสำเร็จเพียงเรื่องของโค้วกี๊จง หากกระทำมิได้ดั่งคำมั่นสัญญามาตรแม้นจะตายสักร้อยครั้งก็มิอาจถ่ายโทษได้ มิหนำซ้ำ ชาติกำเนิดของตนยังมืดมน ความอาฆาตแค้นยังต้องรอการสืบเสาะค้นคว้า ไหนเลยจะตายไปในยามนี้ได้เล่า

แต่ทว่า วาจานั้นตนเป็นผู้กล่าวเอง มาตรแม้นฝ่ายตรงข้ามจะขอร้องเกินเลยความเหมาะสมมากมาย แต่ตนก็จนปัญญาจะกลับกลอกปฏิเสธได้

เมื่อขบคิดทบทวนอยู่หลายครั้งแล้ว จึงขบฟันพลางกล่าวว่า

"ก็ได้ ข้าพเจ้ารับปากท่าน แต่มิใช่ในขณะนี้"

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบน้ำตา ประกายตามีแววสลดหดหู่และคลั่งแค้นอย่างยิ่งยวด กล่าวเสียงเข้มขึ้นว่า

"เหตุไฉนจึงมิทำในขณะนี้?"

"ข้าพเจ้ายังมีเรื่องอีกมากมายหลายประการจะต้องไปกระทำ"

"ท่านกล่าวมาเองเถิด จะเป็นเวลาใดจึงสามารถดำเนินไปตามคำมั่นสัญญาได้?"

"ครึ่งปี"

"ครึ่งปี?"

"หากแม้นท่านยังกระทำเรื่องราว ส่วนตัวมิสำเร็จอีกเล่า?"

โค้วเกี๊ยมชั้วต้องงงงันไปวูบหนึ่ง แต่พลันกล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

"มิว่าเรื่องจะกระทำสำเร็จหรือไม่ก็ตาม พอกำหนดเวลาครึ่งปีมาถึง ข้าพเจ้าก็จะขอน้อมมอบศีรษะให้แก่ท่าน"

"ประเสริฐมาก ข้าพจ้าจะรอท่านอีกครึ่งปี"

"โกวเนี้ยไฉนจะต้องการชีวิตของข้าพเจ้าให้ได้?"

"หรือว่าท่านคิดจะกลับกลอกเปลี่ยนใจ?"

"น่าหัวร่อ วาจาของลูกผู้ชายชาติชาตรี หนักแน่นมั่นคงยิ่งกว่าขุนเขา ข้าพเจ้าเพียงแต่มิเข้าใจว่าเหตุไฉนโกวเนี้ยจึงต้องกระทำไปในลักษณะนี้"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งขบริมผีปากพลางกล่าวขึ้นว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าเกลียดชังท่าน"

"เกลียดชังข้าพเจ้า? เพราะเหตุใด?"

"เกลียดท่านก็คือเกลียดท่านมิเพราะเหตุใดดอก"

โค้วเกี๊ยมชั้วปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะบดขยี้นางอสรพิษร้ายในสายตาให้แหลกลาญลงคามือ แต่ก็มิอาจกระทำได้ เพราะผู้ใดใช้ให้ตนไปรับปากฝ่ายตรงข้ามแต่ยามเมื่อสายตา ไปประสานกับสายตาของฝ่าย ตรงข้ามแล้วก็ได้เห็นแววสลดรันทดที่น่าเห็นอกเห็นใจอย่างยิ่งยวด

โค้วเกี๊ยมชั้วจึงพลอยรู้สึก สำนึกตัวขึ้นบ้างเล็กน้อย รู้แล้วว่าสาเหตุที่นางชิงชังเป็นเพราะเหตุใด

"ก๊วยโกวเนี้ย ข้าพเจ้าไปแล้ว"

กล่าวจบก็สืบเท้าก้าวออกจากที่

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งมองจนเมื่อโก้วเกี้ยมชิ้วจาก ไปไกลแล้ว นางยังคงยืนเซื่องซึมอยู่กับที่ ด้วยความขมขื่นลำเค็ญอย่างสุดแสน หยาดน้ำตาไหลพร่างพรูลงสู่ร่องแก้มอีกครั้ง นางชิงชังเคียดแค้นต่อผู้ที่มีใจเย็นชากระด้างน้อยอย่างยิ่งนัก

ฉับพลันนั้น....

ที่เบื้องหลังมีเสียงอันเย็นชาของคนผู้หนึ่งดังขึ้นว่า

"ก๊วยโกวเน้ย หยาดน้ำตาของท่านไหลหลั่งโดยไร้ค่าทีเดียว"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งเหลียวหน้ามองไป สีหน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชาไปทันที ความอำมหิตโหดเหี้ยมปรากฏขึ้นจนเปี่ยมล้น

บทที่ ๑๓

หลั่งเลือดเสียวลิ้ม

นางเห็นผู้ที่มาคือชายเสเพล (กั่งโอ้วลั่งจื๊อ) งักจุ้น และเพียรติดตามตนมาอย่างมิเคยละเว้นเลิกรานั่นเอง

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งกล่าวอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นว่า

"งักจุ้น เจ้าว่ากระไร?"

ชายเสเพล (กังโอ้วลั่งจื๊อ) งักจุ้นยกพัดจีบในมือขึ้นโบก ยิ้มอย่างหื่นกระหายให้กับตุยฮุ้นเช้งนึ้งแล้วกล่าวว่า

"ก๊วยโกวเน้ย ข้าพเจ้าว่าน้ำตาของท่านหลั่งไหลอย่างไร้ค่า"

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งสืบเท้าเข้ามาอีกสองก้าว อย่างแช่มช้า ประกายตาอันโหดร้ายปรากฏขึ้นจนวาวโรจน์ เขม้นมองจ้องดูฝ่ายตรงข้าม แล้วกล่าวเสียงเย็นยะเยือกว่า

"เจ้าว่าให้ชัดเจนด้วย?"

รอยยิ้มอันชั่วร้ายน่า ชิงชังของชายเสเพลยังคงมิเลือนหาย ตอบว่า

"เจ้าเด็กผู้นั้นคาดว่า คงเป็นราชันย์พิณมรณะโค้วเก้ยมชั้วที่เพิ่งจะมีชื่อเลื่องลือ ในวงพวกนักเลงระยะนี้เป็นแน่ข้าพเจ้าดูเด็กอุบาทว์ผู้นั้น หน้าตาเย็นชาจิตใจกระด้างไม่เข้าใจในสิ่งละเอียดอ่อนอภิรมย์ มันเป็นเพียงหมอนบ๊กซึ่งมีแต่เปลือกนอกสวยงามเท่านั้น หากมีค่าควรแก่ท่านตุยฮุ้นเช้งนึ่ง ซึ่งทรงเกียรติภูมิลือลั่นกระเดื่องดัง จะต้องหลั่ง...."

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งตวาดอย่างเกรี้ยวกราดว่า

"หยุดปากอันโสมมของเจ้า"

ชายเสเพลชงักงันไปวูบหนึ่งแล้ว ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใสหน้าระรื่น กล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้างักจุ้นกล่าวด้วยกุศลเจตนา อย่างแท้จริง ก๊วยโกวเนี้ยมีทั้งรูปสมบัติ และคุณสมบัติอย่างพรั่งพร้อม การโยนไมตรีและจิตใจให้แก่เจ้าเด็กอุบาทว์ผู้นั้น นับว่าไร้คุณค่าแก่การคู่ควรจริง ๆ"

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งเกียดแค้นปานอกระเบิด จนต้องแค่นหัวร่อออกมาแล้วกล่าวว่า

"ในความคิดเห็นของเจ้าเล่า?"

"ผู้ที่สยบยอมอยู่แทบเท้าของโกวเนี้ยนั้น ในวงพวกนักเลงมีอยู่มากมายก่ายกองยิ่งนัก"

"แม้กระทั่งเจ้าที่แซ่งักก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น"

"เฮอะ เฮอะ มิกล้า มิกล้า แต่ทว่า ข้าพเจ้างักจุ้นก็ยังมุ่งหวังอย่างยิ่ง ว่าจะได้รับเกียรติเช่นนี้บ้างสักครั้งหนึ่ง หวังจะได้คิดสอยห้อยตามรับใช้โกวเนี้ยเฮอะเฮอะ...."

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาอย่างยิ่งยวด

กล่าวด้วยความเหยียดหยามดูแคลนว่า

"งักจุ้น ทั่วปากของเจ้ามีแต่ลมอันเหม็นคละคลุ้งอบอวลเจ้าเข้าใจว่าโกวเน้ยเป็นบุคคลเช่นไร"

ชายเสเพลงักจุ้น เมื่อเปลี่ยนแปลงสีหน้า ไปวูบหนึ่งแล้ว จึงกล่าวอย่างไม่อนาทรร้อนใจว่า

"โกวเน้ยมิใช่กล่าวว่าต้องการชีวิต ของเด็กอุบาทว์ผู้นั้นดอกหรือ ข้าพเจ้าขอรับใช้ต่อโกวเน้ยเป็นอย่างไร?"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งตวัดมืออันผุดผาดขึ้น กระชากเสียงไปว่า

"งักจุ้น หากเจ้ากล่าวอุบาทว์บัดซบอีก เราจะต้องปลิดชีวิตเจ้าทันที"

ชายเสเพลงักจุ้นแม้จะมีหน้าหน่าไปกว่านี้ ก็รู้สึกทนทานต่อไปมิได้ มันหัวร่ออย่างกระดากกระเดื่อง แล้วกล่าวว่า

"ก๊วยโกวเน้ย ข้าพเจ้ากล่าวด้วยเจตนาดี"

"มิว่าจะเป็นเจตนาดีหรือร้าย เจ้าจงไสหัวไปให้เรา

เป็นการด่วน"

"ความรักมิใช่สิ่งเคี่ยวเข็ญบังคับได้ เด็กโง่งมผู้นั้นหาได้รักท่านไม่"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย ตวัดมือวูบขึ้นประกายสีขาวเป็นเส้นเล็กละเอียด พุ่งปราดออกไปดุจสายฟ้า นางเคียดแค้นชิงชังเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ใช้ด้ายเงินคร่าวิญญาณออกไปทันที

ชายเสเพลงักจุ้น ทราบซึ้งถึงความร้ายกาจของอาวุธนี้เป็นอย่างดี ว่าภายในรัศมีสามสิบเชี๊ยะ จะปลิดศีรษะของผู้คนนั้นง่ายดายดุจดังหยิบส้มในลัง จึงเมื่อฝ่ายตรงข้ามตวัดมือขึ้น มันก็รีบใช้ความรวดเร็วว่องไวอย่างที่มิอาจจะไวไปกว่านี้ พุ่งกายหนีออกไปกว่าสามสิบเชี๊ยะโดยฉับพลันทันที

ตุยฮุ้นเช้งนึ้ง ถีบเท้าตามติดไปจู่โจมซ้ำเติม อีกครั้งอย่างว่องไว

ชายเสเพลงักจุ้นพุ่งกายเป็นครึ่งวงกลมอย่างพิส-

ดารประหลาดล้ำ ถลันหลบไปทางด้านหลังของตุยฮุ้นเช้งนึ้งพัดจีบในมือได้หุบเข้าเป็นแท่ง สกัดเข้าใส่จุดเจ็กจิ้นฮวกที่ท้ายทอยตุยฮุ้นเช้งนึ้ง ด้วยความรวดเร็วประหนึ่งสายฟ้า.....

พร้อมกันในเวลานั้น ด้ายเงินคร่าวิญญาณของตุยฮุ้นเช้งนึ้งกลับวกไปทางด้านหลังอย่างไม่คาดคิด หากแม้นชายเสเพลงักจุ้นมิรั้งการจู่โจมกลับแล้ว คงต้องเป็นอันตรายไปด้วยกันทั้งสองคน และมันจะต้องถูกด้วยเงินคร่าวิญญาณปลิดศรีษะออกจากบ่าอย่างเด็ดขาดอีกด้วย

ในช่วงฉุกละหุกยึงนี้ มันรีบหมอบร่างลงกับพื้นพลิ้วกายไปอย่างว่องไวไม่คิดชีวิต

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งรั้งด้ายเงินคร่าวิญญาณกลับมา ส่งเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่งัก เจ้าจงรีบไสหัวไปให้เราด้วย"

ชายเสเพลงักจุ้นหัวเราะแค่น ๆ แล้วกล่าวว่า

"ก๊วยยู่หุย เราคอยดูกันต่อไป"

กล่าวจบก็พุ่งกายไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งทอดถอนหายใจอย่างสลดรันทดนางรู้สึกว่ามีความว้าเหว่ได้เกาะกุมจนจับใจ ความเงียบเหงาวังเวงมีอยู่ จนเต็มห้วงแห่งความคิด ในใจนางนั้นปรารถนาที่จะไปฟื้นฟูต่อความอบอุ่นของ เมื่อครั้งไม่นานมานี้อีกสักครั้งคิดอยู่ว่า

"หากแม้นเรามิได้เขามา ก็ทำลายไปเสียเลยหมดเรื่องหมดราวกัน"

นางก็จากที่นั้นไปบ้าง

ฟ้าดินอันกว้างใหญ่ไพศาล หมู่ผู้คนที่มากมายสุดคณนานับนางมิทราบว่าจะไปหาที่พำนักพักพิงแห่งใด

กว่าถึงโค้วเกียมชั้ว เมื่อจากตุยฮุ้นเช้งนึ้งมา

แล้ว ตลอดรายทางเร่งรุดไปยังภูเขาซงซัวอย่างรีบร้อนด้วยความคิดอันพลุ่งพล่านอลเวงมิอาจสงบลงได้....

เหตุการณ์นานาประการ ที่ชายชราประหลาดผมหงอกขาวมีต่อตนนั้นคล้ายดั่งเข้าใจได้ทุกแง่มุมจนละเอียด

ถี่ถ้วน มิหนำซ้ำ พลังผีมือก็สูงส่งจนสุดจะคาดคิดคำนวณถึง และยังสามารถต้านทานรับเสียงพิณบีศาจชั้นที่สองได้อีกด้วย โค้วเก๊ียมชั้วแพ้พนันขันต่อแล้ว จึงจำต้องไปที่ภูเขาซงซัวอันเป็นที่ตั้งสำนักเสียวล้ิมยี่ ตามคำมั่นสัญญา ห้ามปราบหรือขัดขวางต่อสตรีที่ลึกลับ มิให้ลงมือกำจัดพวกศิษย์เสียวล้ิมยี่ ชายชราประหลาดผู้นั้นจะเป็นใคร เหตุไฉนจึงกล่าวอย่างมั่นใจว่า ตนสามารถขัดขวางสตรีนางนั้นได้ แล้วสตรีนางนั้นจะเป็นผู้ใดใครกันเล่า ?

โค้วเก๊ียมชั้ว ขบคิดคำนวณ อย่างไรมิอาจ เข้าใจ ได้ ตุยฮุ้นเช้งนึ่ง กลับ เอ่ยปัญหา ที่ นอกเหนือ จากเหตุผลมาบังคับตน จะให้ตนไปรักนาง และอาจมิยินยอมก็มีแต่ความตายเท่านั้น ยามนี้ตนจึงอยู่ในระหว่างทางสองแพร่ง ที่เมื่อไม่รักก็ต้องตาย แต่จะให้รักนางนั้นตนทำมิได้ หรือว่าชีวิตของตนจะต้องมาดับสูญลงด้วยน้ำมือของสตรีเช่นนี้ไป ?

โค้วเก๊ียมชั้วยิ่งคิดยิ่งรู้สึกไร้คุณค่าอย่างยิ่ง แต่ตนก็จนปัญญาจะไปกลับกลอกคำมั่นสัญญาที่เคยกล่าวลั่นปากเอาไว้

ความตาย ! มันจะนับเป็นสิ่งสำคัญอย่างไร หากแม้นฝ่าฝืนต่อเจตนารมณ์ของตน ให้ไปกระทำในสิ่งที่ตนไม่ยินยอมพร้อมใจด้วย ก็จะเจ็บช้ำลำเค็ญไปจวบชั่วชีวิต ผลสุดท้ายที่จะปรากฏขึ้น ก็มิสู้ตายจากไปเสียให้สิ้นเรื่องจะประเสริฐกว่า

"ขอเพียงเราใช้เวลาในครึ่งปีนี้ จัดการต่อพระคุณและความแค้นทั้งมวลให้เป็นที่เรียบร้อย จะเกรงกลัวอันใดกับความตาย...."

ตลอดรายทาง ได้เห็นผู้คนของบ๊อมค่ายเก๊ียมเป้าพลุกพล่านอยู่มิน้อยจริงๆ แต่เนื่องจากโค้วเก๊ียมชั้วเร่งร้อนจะไปสำนักเสียวล้ิมยี่ มิปรารถนาจะถ่วงเวลาให้ชักช้าไป และอีกประการหนึ่ง เมื่อได้ใช้ผีเท้าพุ่งไปเบื้องหน้าอย่างสุดกำลังแล้ว จึงรวดเร็วประหนึ่งหมอก

ควันที่พัดผ่าน ไปตามลม ไม่มีผู้ใดสามารถจดจำหน้าตาของโค้วเก๊ยมชิ้วได้ ดังนั้น ตลอดรายทางจึงมิมีอุปสรรคมาขัดขวาง จวบจนกระทั่งถึงยังเชิงเขาซงซ้ว

เมื่อขึ้นสู่ภูเขาไม่นานนัก ก็ได้พบปะซากศพของหลวงจีนสำนักเสียวล้ำมยี่ไม่น้อย จึงบังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง

หรือว่าตนจะมาช้ากว่าเหตุการณ์ ?

ดรุณีลึกลับที่ ชายชราประหลาดผมขาวกล่าวถึงนั้นได้มาแล้ว อย่างนั้นตนไยมิใช่มาและกลับโดยเปล่าประโยชน์ไร้ความหมายไป ?

ขณะครุ่นคิดอยู่ เท้ายิ่งเร่งขึ้นจนรวดเร็วไปกว่าเดิม ซากศพตามระหว่างทางที่ได้เห็น ยิ่งเพิ่มพูนมากมายไปกว่าเดิมเป็นทวีคูณ....

เห็นอย่างแน่ชัดถนัดตาว่า วัดโบราณเสียวล้ำมยี่มีเหตุร้ายอุบัติขึ้นอย่างรุนแรงที่สุดจริง ๆ

เหตุการณ์ได้เป็นไปดั่งที่โค้วเก๊ยมชิ้วคาดคิด

มิผิดเพี้ยน สำนักเสียวล้ำมยี่กำลังเผชิญกับภัยพิบัติที่มิเคยพบพานมาตั้งแต่โบราณกาลทีเดียว

ดรุณีลึกลับในผ้าดำคลุมหน้านางหนึ่ง นำหญิงรับใช้อีกสี่คนบุกรุกเข้าไปในวัดโบราณเสียวล้ำมยี่ ศิษย์ของวัดจำนวนมากมายหลายสิบคน ต้องสูญสิ้นชีวิตด้วยน้ำมือของนาง ทำให้สถาบันสงฆ์อันบริสุทธิ์ผุดผ่องและร่มเย็นเป็นสุขนี้ ต้องแปดเปื้อนไปด้วยโลหิต คละคลุ้งไปด้วยคาวเลือด

สำนักเสียวล้ำมยี่ นับเป็นผู้นำค่ายสำนักต่าง ๆ ของบู๊ลิ้มทุกยุคทุกสมัย ยอดฝีมืออันดับสูงมีอยู่มากมายก่ายกอง แต่ทว่า กลับขัดขวางต้านทานต่อสตรีคลุมหน้าผู้ลึกลับนี้มิอยู่

ความสูงส่งของพลังฝีมือดรุณีคลุมหน้าผู้นี้ จึงตื่นตระหนกต่อผู้รับฟังอย่างยิ่งยวด นางทำร้ายยอดฝีมืออันดับสูงของเสียวล้ำมยี่ไปถึงสามสิบแปดคน พวกบาด

เจ็บสาหัสและไม่สาหัสมีอีกร่วมร้อย สำหรับเสียวลิ้มยี่แล้ว นับว่าเป็นเรื่องที่ยังมิเคยอุบัติขึ้นเลยตั้งแต่ก่อตั้งสำนักมา

ขณะนี้ ที่หน้าโบสถ์พระประธานอันโอฬาร บนลานกว้างราบเรียบ สามผู้อาวุโสแห่งตึกตักม้ออี่ ร่วมกำลังกันต่อสู้กับอยู่กับครุณีคลุมหน้า แต่ยังคงถูกรุกไล่จนเป็นเบี้ยล่างอันร่อแร่เปี่ยมด้วยภยันตรายที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง

สามผู้อาวุโสแห่งตักม้ออี่นี้ นับว่าเป็นผู้ทรงฝีมือสูงสุดของสำนักเสียวลิ้มยี่ หากยังต้านทานรับมือต่อครุณีคลุมหน้าผู้นี้มิได้แล้ว ในสำนักเสียวลิ้มยี่สูงสุดถึงเจ้าสำนัก ก็จะไม่มีผู้ใดมาต้านทานรับมือกับนางได้แล้ว ผลสุดท้ายที่จะปรากฏขึ้น ย่อมอเนจอนาถจนมิอาจกล้าไปคาดคำนวณได้

ศิษย์ทั้งมวลของเสียวลิ้มยี่ ต่างชุมนุมกันอย่างคับคั่งรอบบริเวณลานกว้าง แต่ละคนต่างเคียดแค้นและสลดรันทดปานหัวใจสลาย

ตลอดวัดเสียวลิ้มยี่อันไพศาล ถูกครอบคลุมไว้ด้วบรรยากาศที่อเนจอนาถและรันทดสลดใจ

ความน่าหวาดหวั่นของพญามัจจุราช กำลังมาคุกคามต่อวัดโบราณ ที่มีนามกระเดื่องดังไปทั่วทั้งแผ่นดินแห่งนี้แล้ว

ง่อเซี้ยงเจี๋ยงเล่าผู้เป็นหนึ่งในสามอาวุโส แห่งตักม้ออี่ มีโลหิตไหลพรากออกมาจากปากและจมูก จนต้องถอยไปจากวงต่อสู้ จากนั้น ง่อแส่เจี๋ยงเล่าพลอยเซถลาอย่างเสียหลัก กระแทกกายนั่งลงกับพื้นนอกวงการต่อสู้

ในลานยามนี้ จึงเหลือแต่ง่อปุ้นเจี๋ยงเล่าและครุณีคลุมหน้าผู้นั้น ยังคงต่อสู้อย่างดุเดือดเสียงชีวิต แต่หลวงจีนชราก็คล้ายดั่งเกาทัณฑ์ ที่ถูกเหนี่ยวยิงออกไปจนสิ้นเรี่ยวแรงอยู่แล้ว คงจะร่วงหล่นลงไปในไม่ช้า....

ศิษย์ที่ยืนรายล้อมอยู่รอบลานทั้งสี่ด้าน แต่ละรูปต่างเบิกตาจนแทบฉีกขาดออกจากกัน กระเหี้ยนกระหือเป็นยิ่งนัก แต่ด้วยคำสั่งของเจ้าสำนักที่ตกมาทำให้เหล่า

ศิษย์ตถาคตทั้งหลาย มิกล้าฝ่าฝืนลงมืออย่างวู่วามไปได้

ดรุณีน้อยชุดดำอีกสี่คน มีสีหน้าเหี้ยมโหดอำมหิต ยืนอยู่คนละมุมอย่างเอาเรื่อง

ท่ามกลางเสียงตวาดอันสดใสเจ้อยแจ้ว พลันเห็นง่อปุ้นเจี๋ยงเล่าสะท้านขึ้นทั้งร่าง ยกมือกุมอกแล้วถอยกายออกไปทันที

ศิษย์ของเสียวลิ้มยี่ทุก ๆ รูป พากันส่งเสียงเซ็งแซ่จนอื้ออึง และมีอยู่สิบกว่ารูป ที่ไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด พากันฮือออกมาจากกลุ่มทันที....

ดรุณีชุดดำทั้งสี่พลันหันควับกลับไป ตวัดมืออันขาวสะอาดฟาดอยู่ไปมา พลังอันปราศจากวี่แววสุ้มเสียงได้กระแทกเหล่าศิษย์เสียวลิ้มยี่ที่ฮือกันเข้ามา จนต้องถดถอยออกไปโดยสิ้นเชิง

ดรุณีชุดดำคลุมหน้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดต่อหลวงจีนชรา ที่ยืนอยู่หน้าบันไดโบสถ์ว่า

"เจ้าสำนัก หากแม้นท่านยังมิบอกกล่าวอย่างชัดเจนถึงความเป็นความตายของง่วนทงไต้ซือแก่ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าในวันนี้ ก็ยินดีจะเสี่ยงต่อบาปกรรม ท้าทายต่อบู๊ลิ้ม โดยหลั่งเลือดล้างเสียวลิ้มให้สิ้นชื่อไป"

คำหลั่งเลือดล้างเสียวลิ้ม พอกล่าวอย่างแช่มช้าออกไปทีละคำก็ดุจดังกับเป็นค้อนมหึมา จำนวนมากมายกระแทกเข้าใส่จิตใจของศิษย์เสียวลิ้มทุกรูปทุกนามทันที

หัตถ์พญามัจจุราช ได้ขวักไขว่เต็มไปทั่วทั้งบริเวณนั้นแล้ว

ง่วนเจ๋งไต้ซือผู้เป็นเจ้าสำนักเสียวลิ้ม ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นด้วยความรันทด และแค้นเคืองว่า

"ประสกหญิง มาสร้างกรรมทำเข็ญในการฆ่าฟันต่อศิษย์ตถาคตเช่นนี้ มิเกรงว่าพ้ำดินจะทรงพิโรธหรือ?"

ดรุณีชุดดำแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิคำนึงถึงพ้ำดินจะพิโรธ หรือผู้คนจะโกรธเคืองเพียงต้องการถามไถ่ความเป็นความตาย หรือร่องรอยของง่วนทงไต้ซือให้จงได้เท่านั้น"

ฉับพลันนั้น....

สามผู้อาวุโสแห่งตึกตักม้ออี๋ กลั้กลืนฝืนทนความเจ็บปวด สืบเท้าไปที่เบื้องหน้าง่วนเจ๋งไต้ซือ ก้มศีรษะลงเคารวะแล้วกล่าวพร้อมเพรียงกันว่า

"ศิษย์ต่างอับอายที่ได้เห็นโลหิตเนื่องจากในสถานบันสงฆ์อันบริสุทธิ์ มีการกระทำที่สร้างความอัปยศให้แก่สำนัก ขอตกลงใจจะชดใช้ชีวิตเพื่อลุกะโทษ"

กล่าวจบ โดยมิรอเจ้าสำนักตอบคำ ก็หันร่างไปใส่ครุฌีชุดดำด้วยสีหน้าพลุ่งพล่านคาลเดือด และสลดรันทด จากนั้น หลวงจีนที่ยืนอยู่ทางด้านหลังเจ้าสำนักอีกมากมายก่ายกอง พากันถลันกายออกมาอีกสิบกว่ารูป ยืนเคียงข้างต่อหลวงจีนชราทั้งสามอย่างมั่นคงเข้มแข็ง....

ส่วนศิษย์รุ่นอื่นๆ พลอยมีสีหน้าอันเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างรันทดทุกรูป

บรรยากาศในขณะนั้น จึงตื่นเต้นตึงเครียดปานธนูถูกเหนี่ยวจนเต็มล้า ทำให้ทุกผู้คนอึดอัดกลัดกลุ้มปานอกจะระเบิด

ครุฌีชุดดำกวาดตามองดูผู้มีฝีมือ ของเสียวลิ้มอย่างเย็นชากระด้างโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร แม้แต่คำเดียว

สภาพการต่อสู้อันดุเดือดอเนจอนาถ ที่มิเคยพานบน จะระเบิดขึ้นแล้วในเวลาอันใกล้นี้

ง่วนเจ๋งไต้ซือผู้เป็นเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ สะบัดแขนจีวรอันกว้างใหญ่ขึ้นวูบหนึ่ง ร่างพลิ้วละลิ่วลงยืนอยู่เบื้องหน้าหลวงจีนทั้งหลายกล่าวว่า

"เจี่ยงเล่าและท่านทั้งหลายโปรดถอยออกไป ทุกสิ่งขอให้อาตมาเป็นผู้รับภาระเอง"

ง่อปุ้นเจี่ยงเล่าผู้เป็นหัวหน้าสามอาวุโส กล่าวขึ้นด้วยกระแสเสียงอันรันทดสลดใจว่า

"เพื่อเป็นการคุ้มครองเกียรติภูมิของสำนัก พวกศิษย์ทั้งหลายตกลงใจจะขอใช้ชีวิตมาปกป้องคุ้มกัน...."

ง่วนเจ๋งไต้ซือ โบกมือห้ามปรามง่อปุ้นเจี่ยงเล่า

เอาไว้ ส่งเสียงทุ้มหนักกล่าวสืบต่อไปว่า

"ท่านทั้งหลายโปรดถอยออกไป"

ง่อเซี้ยงเจี๋ยงเล่ากล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"นี่เป็นคำสั่งใช่หรือไม่?"

ง่วนเจ๋งหยุดชะงักไปเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เป็นคำสั่ง ศิษย์สำนักเราทุกคน หากมิได้รับคำสั่งจากอาฑมา จะลงมือไปโดยพละการมิได้"

เหล่าหลวงจีนทั้งมวลพากันร้องสรรเสริญ พระพุทธคุณขึ้น แล้วกล่าวว่า

"ยินดีรับคำสั่งจากท่านเจ้าสำนัก"

แล้วจึงพากันถอยออกไปจากลานอย่างแช่มช้า

ง่วนเจ๋งไต้ซือ จึงหันหน้าไปกล่าวกับ ดรุณีผู้ลึกลับว่า

"ประสกหญิงกระทำเช่นนี้ ออกจะรู้สึกเกินกว่าเหตุไปบ้างกระมัง?"

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามไถ่ถึงร่องรอยความ

เป็นความตายของง่วนทงไต้ซือเท่านั้น"

"อาฑมาบอกกล่าวแต่แรกแล้วว่า ง่วนทงซือตี๋ เนื่องจากไปมาหาสู่ไปกับโซวฮุ้นม้อกี (นางมารผลาญวิญญาณ) จึงทำให้ละเมิดวินัยของวัด ได้ถูกอัปเปหิไปตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อน ร่องรอยความเป็นความตายของง่วนทงซือตี๋ จึงไม่มีจะน้อมตอบได้"

ร่างอันแน่งน้อยของดรุณีชุดดำสั้นระริก แสดงว่าพลุ่งพล่านดาลใจอย่างสุดแสนแล้ว นางกระชากเสียงอย่างเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านโป้ปดมดเท็จ"

ง่วนเจ๋งไต้ซือสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ถอยไปหนึ่งก้าวแล้วกล่าวว่า

"โอม มณีตัสสะ ศิษย์ตถาคตย่อมเคร่งครัดในศีลมุสาวาทประสกหญิงไยมากล่าววาจาเช่นนี้"

ดรุณีชุดดำเค้นเสียงหัวร่อขึ้นหลายครั้งแล้วกล่าวว่า

"การคบค้าไปมาหาสู่ของง่วนทงไต้ซือ และโซว-

ฮุ้นม้อกี เป็นไปก่อนที่ท่านจะปลงผมเข้าสู่ร่มผ้ากาสาว-พัสตร์พุทธองค์ทรงตรัสว่า ละคาบในมือลงคงเป็นสาวก-พุทธองค์ได้" ในเมื่อท่านปลดเปลื้องโลกีย์เข้าสู่สถาบัน-สงฆ์ เหตุการณ์ทุกสิ่งอันเมื่อครั้งอดีต ก็สมควรจะมลายไปโดยไม่นำพา แต่พวกท่านกลับยังมิยินยอมปล่อยง่วน ทงไต้ซือ...."

"โอม มณีต๊ะสะ อานิสงส์ผลบุญจงโปรดด้วย ง่วนทงเมื่อปลงผมเป็นศิษย์ตถาคตแล้ว ยังมิอาจสำรวม ใจให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ยังมิอาจตัดขาดจากโลกีย์วิสัยไปได้ นี่เป็นสิ่งที่ง่วนทงซือตี๋รับสารภาพออกมาเอง ดังนั้น จึง ต้องพิจารณาไปตามวินัยของวัด โดยอัปเปหิออกไปจาก สำนัก คำว่าไม่ยอมปล่อยปละนี้ มิทราบว่าไปสรรหามา แต่ใด"

"แล้วง่วนทงไต้ซือเล่า?"

"ไม่มีความรู้ที่จะน้อมบอก"

"ตลอดสิบห้าปีมา มิเห็นร่องรอยของง่วนทงไต้-

ซือเลย แสดงว่า ตัวง่วนทงไต้ซือถูกพวกท่านฆ่าตาย ไปแล้ว"

"ประสกหญิง มิเชื่อก็จนปัญญาจะกล่าวได้"

"วันนี้หากมิได้รับทราบร่องรอยของง่วนทงไต้ซือ แล้ว เฮอะ ข้าพเจ้าขอย้ำคำกล่าวเมื่อแรกเริ่มอีกครั้ง ในวัดเสียวลิ้มยี่จะต้องมีซากศพสุมทับกันเป็นภูเขา มี โลหิตเนืองนองคุงดั่งท้องธาร"

ง่วนเจ็งไต้ซือพอ ได้ฟังต้องสะท้านขึ้นทั้งร่างเหล่า ศิษย์ ของเสียวลิ้ม ทุกรูป พลอยมีสีหน้าแปรเปลี่ยน อย่าง รุนแรง

"ประสกหญิงเป็นอะไรกับโซวฮุ้นม้อกี ? มีความ สัมพันธ์ฉันใดกับง่วนทงซือตี๋ ?"

"เรื่องนี้มิต้องมาถามไถ่"

"ประสกหญิงจะยืนกรานความคิดเห็นเช่นเดิม ?"

"ถูกแล้ว เริ่มนับตั้งแต่ตัวท่านเจ้าสำนักลงไป ทีเดียว"

วาจานี้มากล่าวกับสำนักเสียวลิ้มยี่แล้ว มันเป็นคำเหยียดหยาม ดูแคลน อย่างไม่มีทาง จะอดออม กลั้กลืนได้ สามเจี่ยงเล่าแห่งตักม้ออี่เป็นพวกแรกที่แค่นเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้น พากันสะอึกเท้าเข้าไปในลานตึก จากนั้น ยอดผีมืออันดับสูงอีกมากมาย พลอยพากันกระโดดละลิวเข้าไปอย่างเร่งร้อน....

ศิษย์ที่รายล้อมอยู่รอบบริเวณ พากันโห่ร้องขึ้นด้วยความแค้นเคืองปานอสนีบาตที่ฟาดลง ฮือกันรุมจู่โจมต่อ ดรุณี ชุดดำ ที่ยืนแยกย้าย เป็นสี่มุม อย่างโหดเหี้ยมดุดันทันที

ง่วนเจ๋งไต้ซือสำนึกแน่ว่า ไม่มีทางจะออมชอมกันได้แล้ว จึงประนมมือขึ้นเสมออก ร้องด้วยความคลั่งแค้นแน่นใจว่า

"พุทธองค์ของเราโปรดได้เมตตาการุณย์ ศิษย์จะต้องละศีลปาณาแล้ว"

วาจาพอขาดคำ พลันตวัดผ่ามือฟาดเข้าใส่ดรุณี

ชุดดำไปก่อนทันที จากนั้น ง่อปุ้นเจี่ยงเล่าและยอดผีมืออันดับสูงอีกสิบกว่ารูป ที่มีศักดิ์ฐานะอันสูงส่งอยู่ในวัด พากันตวัดผ่ามือจู่โจมมาในทิศทางต่าง ๆ อย่างโหดเหี้ยมดุดัน

ในช่วงฉับพลันนั้น จึงมีเงาคนพลุกพล่านฉวัดเฉวียนวนเวียนไปมาดุจดังสายฟ้าคะนองฝน พลังผ่ามือครืนครั่นปานอสนีบาต กระแสพลังกระจายจนบ้านบ่วนอลเวง พร้อมกับเสียงครืนครั่นสนั่นหูเสียงตวาดก้องร้องด่า สะท้านสะเทือนเลื่อนลั่นปานโสตประสาทจะแตกทำลาย ผสานกับเสียงคราง เสียงแค่นและเสียงแผดร้อง นับเป็นสภาพอันอเนจอนาถที่บาดตาบาดใจผู้พบเห็นเป็นที่สุด

การต่อสู้อันน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง ได้เริ่มอุบัติขึ้นแล้วจนได้

หลวงจีนของสำนักเสียวลิ้มยี่ แต่ละรูปต่างมีความเคียดแค้นและรันทดแทบจะขาดใจตาย จึงมีจิตคิด

จะเสี่ยงชีวิตไม่คิดอาลัย ดังนั้นยามลงมือจู่โจมไป อานุภาพจึงรุนแรงอย่างสุดกำลังทุกครั้ง ทำให้ผู้พบเห็นต้องตื่นตระหนกตกใจยิ่ง ครุฑีคลุมหน้าชุดดำและหญิงรับใช้ทั้งสี่ มาตรแม้นจะมีพลังผีมือสูงส่งไปกว่านี้ แต่เมื่อตกอยู่ท่ามกลาง การ โหมเข้าเสี่ยง อย่าง ไม่ อาลัยรัก ชีวิต แล้วก็รู้สึกปั่นป่วนวุ่นวายจนมิอาจ จะจู่โจมออกไป ได้ดุจดังเคย

เวลาผ่านไปอีกไม่นานนัก ศิษย์สำนักเสียวลิ้มยี่ก็บาดเจ็บล้มตายลงไปอีกไม่น้อย

หลวงจีนสูงวัยที่รุมกระหน่ำครุฑีชุดดำ มีอยู่หลายรูปที่ล้มฟุบกับพื้นเพราะบาดเจ็บ

ครุฑีชุดดำและหญิงรับใช้ทั้งสี่ มีพลังผีมือที่สูงส่งจนน่าตื่นตระหนกตกใจยิ่งนัก เมื่อตกอยู่ท่ามกลางการจู่โจม ของผู้ทรงผีมือ อันดับสูงจำนวน มากมายก่ายกองเช่นนั้น นางยังคงพลิกสภาพการต่อสู้เป็นฝ่ายเหนือกว่า มีการรุกไล่กันอย่างเข้มแข็งมิหวาดหวั่นเลย

เห็นว่าอย่างมากก็อีกหนึ่งชั่วยาม จะต้องบังเกิด

สภาพอัน อเนจอนาถ สุดจะ บาดใจ ขึ้นในลานึก นี้แน่แล้ว

หรือว่าสำนัก เสียวลิ้มยี่ อันมีเกียรติภูมิยิ่งใหญ่ของแผ่นดิน จะต้องมาถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของครุฑีอายุเยาว์ทั้งห้าคน?

ในฉับพลันทันใดนั้น....

เสียง ตง ตง ตง ของพิณได้ดังขึ้นสามครั้ง สะเทือนเลื่อนลั่นฟ้าอากาศตรงเข้ามา ดุจดังอสนีบาตที่ฟาดลงจากฟากฟ้า ระฆังทั่วทั้งวัดพากันพลอยสั่นกึกก้องกังวาน สะท้านสะเทือนจนโสตประสาทของทุกคนในบริเวณอื้ออึงปานจะแตกออก จิตใจไหวหวั่นระทึก เลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือดทันที

เสียงพิณ ได้กลบเสียง อึงคะนึง กึกก้อง ของการต่อสู้ลงไปโดยสิ้นเชิง

ทั้งสองฝ่าย ต่างพากัน เลิกร้าง การปะทะ ดั้งราวกับนัด ด้วยสีหน้าอันตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง

มีผู้อยู่ในบริเวณนั้นร้องโพล่งขึ้นว่า

"พิณบีศาจ !"

คำพิณบีศาจนี้ สั่นขวัญสะเทือนวิญญาณของทุกผู้คนในบริเวณนั้นจนสิ้นเชิง

พิณบีศาจไฉนจึงมาปรากฏขึ้นในสำนักเสียวลิ้มยี่ ?

จุดประสงค์ของการมาของพิณบีศาจนี้อยู่ที่ใด ?

หากแม้นพิณบีศาจ จะมาล้างแค้น ดุจดังดรุณีชุดดำแล้ว สำนักเสียวลิ้มยี่เห็นทีจะถึงการพินาศ ย่อยยับลงอย่างแน่นอนทีเดียว

ในขณะที่ แต่ละคน ต่างบังเกิด ความตระหนก สั่นสะเทือน หวาดหวั่นพรั่นพรึงและพิศวงสงสัยนั้น เงาร่างของคนผู้หนึ่ง ลอยลงมาจากหลังคาโบสถ์อย่างแช่มช้าจนถึงลานการต่อสู้ ผีมือรังลมปราณทางอากาศ (คี่ขี่เล่งฮือ) นี้ ได้พาตัวให้ล่องลอยลงอย่างแช่มช้า จนทำให้ทุกผู้คนในบริเวณนั้น ตื่นตระหนกตกใจจนหน้าถอดสีไปหมดสิ้น

ผู้ที่มาเป็นนักศึกษาอายุเยาว์ หน้าตาเย็นชากระ-

ด้าง ในเสื้อยาวสีคราม บุคคลิกองอาจสง่างามหน้าตาหล่อเหลาอย่างน่าประทับใจ ในมือโอบอุ้มพิณโบราณสีดำคล้ำเอาไว้

มันเป็นใคร

มันคือโค้วเก๊ียมชั้ว ที่แพ้พนันขันต่อกับชายชราประหลาดผมหงอกขาว จนต้องเร่งรุดมาขัดขวางดรุณีชุดดำมิให้ลงมือกำจัดอย่างชั่วร้ายต่อ สำนักเสียวลิ้มยี่นั่นเอง

โค้วเก๊ียมชั้วเมื่อพลิ้วกายลงสัมผัสพื้นแล้ว สายตาอันเย็นชาได้กวาดมองไปรอบบริเวณ ได้พบเห็นว่าสี่มัจจุราชก็ได้มาอยู่ในสถานที่นี้ จึงพอจะล่วงรู้เค้าถึงดรุณีชุดดำที่ปรากฏตัวอยู่ว่าเป็นผู้ใดแล้ว

ยามเมื่อสายตามองกวาดผ่าน สามผู้อาวุโสแห่งตึกตักม้ออี้ สามผู้เฒ่าต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย เพราะทารกผู้นี้เมื่อไม่นานมานักถูกพวกตนเข้าใจผิดที่เทือกเขาเทียนไท้ซัว ว่าเป็นผู้เข่นฆ่าทำร้ายศิษย์สำนักเสียวลิ้มและบู๊ตึงไปหลายสิบคน มันซึ่งถูกเข้าใจว่า

เป็นมือฆาตกรผู้นั้น มีพลังผีมืออันสามัญธรรมดา....

นี่มันเป็นเหตุการณ์ที่ยากยิ่ง จะสร้างความเชื่อถือแก่ผู้พบเห็นยิ่งนัก

สายตาของโค้วเก๊ียมชั้วในที่สุดก็ไป หยุดนิ่งอยู่ บนแพรคลุมหน้าสีดำของดรุณีอันแน่งน้อย

ภายในบริเวณจึงพลันสงัดวังเวงดุจดังเป็นวัดร้างกลางป่าเขา ท่ามกลางความสงัดวังเวงนี้ อัดแน่นด้วยบรรยากาศอันน่าหวาดหวั่นสั่นประสาทผู้คน

เจตนาการมาของนักศึกษาเสื้อสีครามนี้เป็นเช่นไร ทุกผู้คนต่างขบคิดแต่เรื่องนี้โดยทั่วถ้วน

ดรุณีชุดดำพอได้เห็นใบหน้าโค้วเก๊ียมชั้ว ต้องถอยหลังไปสามก้าวอย่างลืมตัว มิทราบว่าเป็นเพราะนางกลัวนามของพิณบีศาจ หรือว่าตื่นเต้นต่อรูปลักษณะอันงามสง่าคมสันของฝ่ายตรงข้ามก็มิทราบ

โค้วเก๊ียมชั้วยืนเหม่อมองดูฝ่ายตรงข้าม อย่างงงงันโดยมิทราบว่าจะเอ่ยปากอย่างไรออกไปได้ เพราะชายชราประหลาดผมขาวหาได้บอกกับ โค้วเก๊ียมชั้วไม่ว่าเพราะสาเหตุอันใดจึง ต้องมาขัดขวางมิให้ดรุณีลึกลับผู้นั้นลงมือกระทำไปตามอารมณ์ นางเป็นผู้ใด ชายชราประหลาดผมขาวก็มิได้บอกมาและตัวชายชราประหลาดนั้นเล่าจะเป็นผู้ใด....

ดรุณีชุดดำถูกโค้วเก๊ียมชั้ว ยืนเพ่งมองจ้องหน้าอย่างเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงอดมิได้ต้องส่งเสียงอันเย็นชาขึ้นว่า

"ท่านมีนามเรียกหาว่ากระไร ?"

โค้วเก๊ียมชั้วส่งเสียงที่เย็นชากระด้าง ไปกว่าตอบว่า

"ราชันย์พิณมรณะ"

ตลอดทั่วบริเวณ จึงระเบิดเสียงอุทานกันขึ้นจนสนั่นหวั่นไหวไปทันที

บุรุษหนุ่มรูปงามหล่อเหลาปานเทพบุตร นักศึกษาเสื้อสีครามนี้หรือคือราชันย์พิณมรณะ ที่มีความลึกลับปานปาฏิหาริย์ มีอำนาจบารมีครอบคลุมบุ๊ลิ้มมาเป็น

เวลาถึงสิบปีเต็ม หากแม้นมิใช่ได้ยินเสียงพิณสามครั้ง ของเมื่อครู่ผู้ใดจะยินยอมเชื่อถือได้ว่าเป็นความจริง

ส่วนผู้ที่งุนงงสงสัยไปกว่า ทุกคนในบริเวณนั้น คือสามผู้ทรงอาวุโสแห่งตึกตักม้ออี๋ และดรุณีชุดดำทั้งสี่ที่เคยประมือกับโค้วเก๊ยมชิ้วมาก่อนนั้นเอง

หนึ่งในสี่มัจจุราช พลันกระโดดละลิ่วไปที่เบื้องหน้า น้อมกายกล่าวกับดรุณีคลุมหน้าว่า

"เสียวเจี๊ยะ มันแอบอ้างปลอมแปลง"

วาจาอันกะทันหันนั้น สร้างความไหวหวั่นให้ทั่วบริเวณทันที ราชันย์พิณมรณะที่มา กลับกลายเป็นแปลกปลอมแอบอ้างเข้าแล้ว

สายตาที่เย็นชากว่าสายฟ้าของโค้วเก๊ยมชิ้ว พลันพุ่งปราดเข้าจับใส่ใบหน้าดรุณีชุดดำ ในประกายตานั้นเปี่ยมไปด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยมน่าหวาดหวั่น ดรุณีชุดดำจึงมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านไปทั่วกาย อย่างลืมตัวคำนึงขึ้นว่า

'หรือว่ามันมิใช่เป็น บุรุษหนุ่มที่เคยพบกันเมื่อคราก่อน?'

ดรุณีคลุมหน้ายกมือขึ้นโบก ดรุณีชุดดำผู้นั้นจึงรีบถอยปราดกลับไปที่เดิมอย่างรวดเร็ว

"ท่านเป็นราชันย์พิณมรณะจริง ๆ?"

"อือม์"

"ท่านมาที่นี้ด้วยจุดประสงค์อันใด?"

"หาท่าน"

"หาข้าพเจ้า?"

ดรุณีคลุมหน้าถอยหลังไปอีกหนึ่งก้าว ด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่งยวด

และสิ่งที่ยิ่งตื่นเต้นไปกว่านั้น คือพวกหลวงจีนของเสียวลิ้มยี่ เพราะราชันย์พิณมรณะกลับมาเพราะดรุณีคลุมหน้าผู้นั้นอย่างจงใจ สามผู้อาวุโสนั้นยิ่งใจเต้นระทึกอย่างรุนแรง เพราะหลวงจีนทั้งสามเคยลงมือจัดการกับหนุ่มรูปงามผู้นี้มาก่อน ปัญหาที่ข้องใจในหลวงจีนซรา

ทั้งสามก็คือ หรือว่าราชันย์พิณมรณะผู้นี้ นอกจากเสียงพิณจะเก่งกล้าสามารถแล้ว พลังผีมือในวิชาอื่นกลับสามัญธรรมดา มิเช่นนั้น เมื่อพบกันที่เทือกเขาเทียนไท้ชัวในคราก่อน ไฉนมันจึงแสดงความอ่อนแอไร้ผีมือจนถึงเพียงนั้น

เสียงโค้วเกี๊ยมชี้วกล่าวอย่างเย็นชาขึ้นอีกว่า

"โกวเนี๊ยเป็นบุตรีของโชวฮุ้นม้อกีผู้มีอาวุโส?"

ดรุณีคลุมหน้าใจเต้นระทึกอย่างรุนแรง เหตุไฉนฝ่ายตรงข้ามพอเอ่ยปากก็คาดเดาถึงชาติกำเนิดของตนอย่างแม่นยำ?

แต่ความเป็นจริง โค้วเกี๊ยมชี้วกล่าวไปด้วยความคาดเดาเท่านั้นเนื่องจากหะแรกได้ทราบว่า สี่มัจจุราชสีดำนั้นใช้วิชาผ่ามือสมเทพยดาไร้สภาพ (บ้อเอ๊ยซิงฮวงเจี๊ย) ของโชวฮุ้นม้อกี (นางมารผลาญวิญญาณ) ที่มีเฉพาะตัว และสี่มัจจุราชสีดำนี้ก็ยังเรียกดรุณีคลุมหน้าว่าเป็นเสียวเจี๊ยะ ซึ่งหมายถึงบุตรของเจ้านายอีก

เหล่าหลวงจีนสำนักเสียวลิ้มต่างพากันเข้าใจในจุดประสงค์ของดรุณีคลุมหน้าว่า มาเพราะเหตุอันใดแล้ว ความแค้นที่นางต้องชำระล้างก็เกี่ยวกับง่วนทงไต้ซือผู้เคยเป็นสามีของโชวฮุ้นม้อกี เป็นไปได้อย่างมากทีเดียวว่าบิดานางคือง่วนทงไต้ซืออย่างแน่นอน

ดรุณีชุดคำนิ่งงันไปวูบหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าท่านมาหาข้าพเจ้า?"

"ถูกแล้ว"

"เรื่องอันใด?"

โค้วเกี๊ยมชี้วอับจนถ้อยคำไปทันที เพราะกล่าวมิออกว่าเป็นเรื่องอันใด

บทที่ ๑๔

ดรุณีคลุมหน้า

ดรุณีคลุมหน้ากล่าวสืบต่อไปว่า

"มิว่าเรื่องอันใดก็ตามต้องรอให้เหตุการณ์

ในเรื่องนี้สำเร็จเรียบร้อยลงแล้วเสียก่อน เป็นอย่างไร?"

"ไม่ได้"

ดรุณีชุดดำคลุมหน้าจึงร้องขึ้นอย่างสงสัยใจว่า

"เพราะเหตุใด?"

โค้วเกี้ยมชิ้วตัดใจกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ามาเพราะเหตุการณ์ของเรื่องนี้เอง"

"อะไร? ท่านมิใช่เป็นเพราะบริวารเราทั้งสี่เคยลงมือจัดการกับท่านมาครั้งหนึ่ง แล้วท่านจึงมาพลอยหาเรื่องซ้ำเติมดอกหรือ?"

"นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

"อย่างนั้น มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่?"

"ข้าพเจ้ามิยอมให้ท่าน ลงมือจัดการกับ สำนักเสียวลิ้มยี่"

เหล่าหลวงจีนของเสียวลิ้มยี่ทุกผู้คน พากันงุนงงสงสัยอย่างยิ่ง ราชันย์พิณมรณะกลับเร่งรุดมาห้ามปรามดรุณีคลุมหน้า มิให้ลงมือเข่นฆ่าพวกของตน เพราะเหตุใด? เป็นเพราะเหตุใด? ไม่มีผู้ใดที่จะขบคิดเหตุผลได้เลย

เรื่องนี้ช่างเป็นสิ่ง นอกเหนือ ความคาดคิดของเหล่าหลวงจีนเสียวลิ้มยี่อย่างยิ่ง ที่ราชันย์พิณมรณะกลับยื่นมือเข้าช่วยเหลือต่อสำนักเสียวลิ้มยี่ได้

ดรุณีคลุมหน้าคล้ายดั่ง มิใคร่เชื่อถือ โสตประสาทของนาง นางจึงต้องถามขึ้นด้วยความพิศวงสงสัยอย่างยิ่งกว่า

"ท่านว่ากระไร ?"

"เชิญโกวเน้ยไปจากวัดเสียวลิ้มยี่"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าจากไป ?"

"ถูกแล้ว"

ครุณีชุดดำ คลุมหน้าพลัน ระเบิดเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวปานคลุ้มคลั่ง เป็นเวลาเนิ่นนานจึงกล่าวว่า

"ท่านอาศัยสิ่งใด จึงมาขัดขวางการกระทำของข้าพเจ้า ?"

โค้วเก้ยมซ้ิวขบคิดอย่างรวดเร็วในใจว่า

"ชายชรา ประหลาดผมขาวมิได้บอกกับตนว่าเป็นเพราะเหตุใด แม้กระทั่งหน้าตาของชายชราตนก็มิเคยได้เห็น อย่าว่าแต่ประวัติความเป็นมาของชายชราเลย ตนพ่ายแพ้การพนันขันต่อเช่นนี้ เห็นทีท่าจะต้องมาแบบบ่าเถื่อนมิคำนึงถึงเหตุผลกันแล้ว"

ดังนั้น จึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ามิยินยอมให้ โกวเน้ยลงมือต่อพวกเสียวลิ้มยี่"

ครุณีคลุมหน้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าถามท่านว่า อาศัยสิ่งใด ?"

โค้วเก้ยมซ้ิว กวัดแกว่งพิณในมือ แล้วกล่าวว่า

"อาศัยสิ่งนี้เท่านั้น"

"ท่านมีเจตนาจะมาหาเรื่องราว ?"

"แล้วแต่ท่านจะว่าอย่างไรก็ได้ วันนี้เมื่อมีข้าพเจ้าอยู่ด้วย ท่านอย่าได้คิดจะลงมือจัดการต่อพวก เสียวลิ้มยี่อีกเลย"

ครุณีคลุมหน้าแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้น แล้วกล่าวว่า

"เมื่อเป็นอย่างนี้ ราชันย์พิณมรณะ ท่านก็มีความสัมพันธ์อย่างลึกล้ำกับ พวกเท็กล้อเหล่านี้กระมัง ?"

"มิเคยเกี่ยวข้องกันแม้แต่ผิวเผิน"

"แล้วไฉนท่าน จึงต้องแส่ ออกมารับหน้าแทนผู้อื่น ?"

"มิเพราะเหตุใด เป็นเพราะไม่ยินยอมให้ท่านลงมือเท่านั้น"

"ท่านทำไม่ได้"

"ท่านลองดูสักครั้งก็ทราบดี"

ในเวลาขณะนั้น....

สามผู้อาวุโสแห่งตึกตักม้ออี่ และหลวงจีนอายุสูงอีกสิบกว่ารูป พากันสืบเท้าเข้ามาในบริเวณอย่างแช่มช้า โค้วเกี๊ยมชิ้วหันร่างกลับไป กวาดตามองดูเหล่าหลวงจีนแว็บหนึ่ง แล้วจึงกล่าวเสียงเย็นชากระด้างว่า

"พวกท่านถอยออกไป"

วาจานี้ ทำให้เหล่าหลวงจีนพากันงงงัน จนต้องชะงักเท้าไว้โดยพร้อมเพรียงกัน ง่วนเจ๋งไต้ซือผู้เป็นเจ้าสำนักเปล่งเสียงกังวานขึ้นว่า

"โอมมณีศัสสะ ประสกท่านยื่นมือช่วยสำนักเราด้วยธัมมะอันสูงส่ง พวกอาตมาไหนเลยจะ....."

โค้วเกี๊ยมชิ้วยกมือขึ้นโบกอยู่ขวักไขว่ แล้วกล่าวว่า

"หลวงจีนชรา ท่านอย่าเข้าใจผิดเลย ข้าพเจ้าหาใช่ยื่นมือช่วยเหลือเพราะธัมมะอย่างไรไม่"

"อย่างนั้น ประสกทำเพราะเหตุใด ? มีความประสงค์ต้องการสิ่งใดจากสำนักเราหรือ ?"

"น่าหัวร่อ ข้าพเจ้าและเสี่ยวลี้มยี่มิเคยมีความเกี่ยวข้องพัวพันแต่อย่างไร ยิ่งไม่มีสิ่งต้องการขอร้องจากเสี่ยวลี้มยี่อีกด้วย ข้าพเจ้าเพียงกระทำตามเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าเอง ขอเชิญท่านทั้งหลายถอยออกไป"

ง่ออุ้นผู้เป็นหัวหน้าสามอาวุโสสอดคำขึ้นว่า

"การกระทำเช่นนี้ของประสกท่าน ย่อมต้องมีสาเหตุอย่างแน่นอน"

โค้วเกี๊ยมชิ้วกล่าวอย่างรำคาญใจไปว่า

"สาเหตุย่อมต้องมี แต่ข้าพเจ้ามิบอกกล่าวกับพวกท่านแน่"

กล่าวจบพลันตวัดผ้าม่อขึ้นวูบหนึ่ง ช่วงวูบเดียวนี้พลังอันมหาศาลที่ไร้สภาพ ก็ได้ทะลักออกไป ดันเอาง่วนเจ๋งไต้ซือและหลวงจีนอายุสูงอีกสิบกว่ารูป ต้องเซถอยหลังอย่างเสียหลักทันที

เหล่าหลวงจีนทั้งมวล จึงพากัน ตื่นตระหนก ตกใจ จนหน้าถอดสีไปหมดสิ้น

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ว่าราชันย์พิณมรณะมีเจตนาอย่างไร

ตุยเมี่ยล้อซั๊วะผู้เป็นหนึ่งในสี่ครุฑีชุดดำ สะอึกร่างเข้าหาครุฑีคลุมหน้าแล้วกล่าวว่า

"เสียวเจี๊ยะ จะมอบเจ้าผู้ยโสโอหังนี้ให้แก่บ่าวไปจัดการหรือไม่ ?"

ครุฑีชุดดำคลุมหน้าแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย โดยมิได้ตอบคำ ทำให้ตุยเมี่ยล้อซั๊วะต้องถอยออกไปอย่างกระ-ดากกระเดื่อง

โค้วเก๊ียมซิ้วครุ่นคิดอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าว่า

"ที่เรามาครั้งนี้ เป็นเพราะแพ้พนันต่อชายชรา ประหลาดผมขาว เราในขณะนี้ไยไม่กระทำไปตามแบบเดียวกัน ใช้วิธีการอันนั้นมาต่อต้านกับครุฑีคลุมหน้านางนั้น"

พอได้คิดเช่นนั้น จึงลดเสียงให้อ่อนลงโดย

กล่าวว่า

"โกวเน้ียจะมียินยอม ปล่อย ปละ สำนัก เสียวลิ้มจริง ?"

"ไหนเลยจะเพียงเสียวมลิ้เท่านั้น ยังมีพวกบู๊ตึ๊งอีก"

"นั่นเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ามิเกี่ยวข้องสนใจ เรามาพูดกันแต่สำนักเสียวลิ้ม"

"กระทำมิได้"

"ข้าพเจ้าขอท้าทายโกวเน้ีย"

"ท้าทาย ? หมายความว่าอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้ามิได้ถาม สาเหตุ ของ การที่โกวเน้ีย ลงมือฆ่าพ้นพวกเสียวลิ้มยี่ แต่ข้าพเจ้าก็มีความคับแค้นที่มิอาจจะบอกกล่าวออกไปได้ ดังนั้น จึงขอกล่าวคำท้าทายต่อโกวเน้ีย หากผู้ใดเป็นฝ่ายแพ้ก็ต้องถอยไปจากยอดเขาเซียวซิกฮงทันที ?"

ครุฑีชุดดำปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่งยวด นางไม่มีทางจะคาดเดาเจตนาของฝ่ายตรงข้ามได้เลย จึง

งงงันโดยมิอาจจะกล่าวอย่างไรออกไปได้

โค้วเกี๊ยมชั้วกล่าวสืบต่อไปว่า

"โกวเน้ยกล้าหรือไม่ ?"

วาจานี้กระตุ้นเอาความถือดีของดรุณีคลุมหน้าจนลุกฮือโหม นางเค้นเสียงไปว่า

"ไฉนข้าพเจ้าจะมิกล้า"

"ประเสริฐมาก อย่างนั้นเราจงออกไปจากวัดหาสถานที่อันสงบเงียบมาประลองผีมือกัน"

"ในที่นี้มิประเสริฐหรือ"

"มิใช่มิประเสริฐ แต่ทางด้านนอกจะเหมาะสมกว่า"

ดรุณีคลุมหน้าครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"ก็ได้"

แล้วหันไป กล่าวต่อง่วนเจ๋งไต้ซือเจ้าสำนักเสียวลิ้มว่า

"หลวงจีนใหญ่ ข้าพเจ้าหวังว่าในเวลาสั้นๆนี้

ท่านจงใช้ความคิดสุขุมรอบคอบด้วย อีกสักครู่เมื่อโกวเน้ยกลับมา หากแม้ยังไม่มีคำตอบที่น่าพึงพอใจแล้ว เฮอะ เฮอะ ขอย้ำกล่าวคำเดิมอีกครั้ง ข้าพเจ้าจะหลั่งเลือดพวกท่านให้หมดสิ้น"

โค้วเกี๊ยมชั้วอดมิได้ต้องส่งเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"โกวเน้ย แน่ใจแล้วหรือว่า จะสามารถกลับมาได้ ?"

ดรุณีคลุมหน้าสะท้านใจอย่างอดมิได้ กล่าวว่า

"โค้วเกี๊ยมชั้ว หรือว่าท่านยังจะมีการตระเตรียมกับดักอย่างไรอยู่ทางด้านนอก ?

"น่าหัวร่อ"

"แล้วไฉนท่านจึงมากล่าวาจาเช่นนี้ ท่านอาศัยสิ่งไร"

"ข้าพเจ้าหมายความว่า โกวเน้ยนั้นแน่ใจแล้วหรือว่าจะเอาชัยในตัวข้าพเจ้าได้"

ดรุณี ชุดดำ แค่นหัวร่อ เสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"มิจำเป็นต้องเล่นลิ้นให้มากนัก ไปเถิด"

พลางกระโดดละลิ่วนำออกไปทางหลังโบสถ์ โค้วเก๊ียมชั้ว และสี่มัจจุราชชุดดำ พากันกระโดดตามติดอย่างรวดเร็ว

วัดเสี่ยวล้ิมยี่ จึงคืนสู่สภาพอันสงบเงียบอีกครั้ง แต่มรสุมอันคลุ้มคลั่งที่จะเกิดขึ้นนั้น ยังมิไช่สลายไปโดยสิ้นเชิง ดรุณีชุดดำอาจบางทีจะย้อนกลับมาอีกก็เป็นได้....

บนลานกว้างทางเทือกเขาเซียวซิกฮง โค้วเก๊ียมชั้วและดรุณีคลุมหน้ายืนประจันกันอย่างเคร่งเครียด

ส่วนสี่มัจจุราชชุดดำพากันยืนแยกย้ายอยู่สี่มุม

บรรยากาศตึงเต้น ตึงเครียด ด้วยความลึกลับ จนสับสน....

ดรุณีคลุมหน้าเป็นผู้เอ่ยปากกล่าวขึ้นก่อนว่า

"โค้วเก๊ียมชั้ว ท่านลองบอกออกมาก่อนว่า เหตุไฉนจึงยื่นมือขัดขวาง มิให้ข้าพเจ้าล้างแค้น ต่อเจ้าสำนักเสียวล้ิมยี่"

"สำหรับเรื่องนี้มิสะดวกพอจะบอกกล่าวได้"

ดรุณีคลุมหน้าต้องแค่นเสียงเย็นชาขึ้นแล้วกล่าวว่า

"จะประลองผีมือในสภาพใด"

โค้วเก๊ียมชั้วกล่าวโดยไม่ลังแลใจว่า

"หากแม้นโกวเน๊ีย รับมือข้าพเจ้าสาม กระบวนท่า ข้าพเจ้าก็จะสะบัดร่างจากไปทันที หากแม้นโกวเน๊ียรับมิอยู่แล้ว นั่นก็ต้องเชิญโกวเน๊ียลงไปจากภูเขาเซียวซิกฮง"

"เฮอะ เขื่องโขโอหังอย่างยิ่งยวด มิหนำซ้ำยังรู้สึกกล่าวอย่างคล่องปากเหลือเกิน"

"แล้วความคิดของโกวเน๊ียเป็นอย่างไร ?"

"อย่างนี้ไม่ยุติธรรม"

"ต้องอย่างไรจึงจะนับว่ายุติธรรม"

"หากแม้นข้าพเจ้ารับท่านได้สามกระบวนท่า ท่านต้องเล่าปริศนาของพิณบีศาจออกมา และอธิบายให้ชัดเจนด้วยว่า การกระทำอย่างไม่มีเหตุผลของท่านเป็นไปเพราะเหตุใด ?"

โค้วเกี้ยมซั้วกัดฟันกล่าวว่า

"ก็ได้"

"อย่างนั้นท่านลงมือเถิด"

"โกวเน้ยโปรดเตรียมตัวไว้ให้เรียบร้อย"

"อย่ากล่าวฟุ่มเฟือยไป ลงมือเถิด"

โค้วเกี้ยมซั้วตวัดพิณโบราณในมือขึ้น พร้อมกับร่างถลันวูบดุจดั่งสายฟ้า กระบวนท่าแรกพิณบีศาจถูกใช้ออกไปในฉับพลันทันที มาตรแม้นจะเป็นกระบวนท่าเดียว แต่ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนที่ยุ่งยากซับซ้อน จนสุดจะคาดคิดคำนวณนั้น สร้างความตื่นตระหนกตกใจแก่ผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก มีเงาของพิณกระจัดกระจายจนดังควบเคว้วอยู่อึงคะนึง คล้ายดั่งเป็นมายาภาพแต่ก็คล้ายดั่งจะจริงจัง พลังอันมหาศาลที่โอบรัดทั่วทุกทิศทาง จนทำให้ลมหายใจต้องพลอยชะงักงันนั้น พุ่งเข้ามาอย่างเร่งร้อน นี่เป็นกระบวนท่าที่ใช้ไปด้วยพลังถึงแปดส่วน

ครุณีคลุมหน้า มีความ แคล่วคล่องดุจดั่ง ปลาน้อย

ในสายธาร สามารถกระโดดเลี่ยงหลบหลีกออกไปจากเงาพิณบีศาจ ที่มากมายก่ายกองดุจดั่งเป็นภูตพรายไร้สสารได้ นางกล่าวเสียงสดใสขึ้นว่า

"กระบวนท่าแรก"

ความตื่น ตกใจ ของ โค้วเกี้ยมซั้ว มี มาก มาย ใหญ่หลวงยิ่งนัก ฝ่ายตรงข้ามมิเสียเรี่ยวแรงอย่างไร ก็สามารถหลบเลี่ยง จากกระบวนท่าแรกของพิณบีศาจไปได้มิน่าเล่า หลวงจีนสำนักเสียวลิ้มยี่จึงถูกฆ่าพ้นจนยับเยิน ครุณี คลุม หน้าผู้นี้ นับว่ามีพลังฝีมือสูง อย่างหาได้ยากยิ่งในบู๊ลิ้มยุคนี้ที่เดียว

ในใจคาดคิดขึ้นว่า

"เราไม่เชื่อว่าจะพิกลจนถึงเพียงนั้น

ปากจึงร้องไปว่า

"กระบวนท่าที่สอง"

ยังคงเป็นกระบวนท่าแรกพิณบีศาจ (ม้อคิมเจ๊กเล็ก) แต่ได้เพิ่มพูนพลังออกเป็นสามส่วน

ครุฑีชุดดำพลันรู้สึกว่า การจู่โจมในครั้งนี้มีพลังอันมหาศาล ดุเดือดรุนแรงจนผู้พบเห็นต้องไหวหวั่นขวัญกระเจิงนางพลอยตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งยวด รีบทุ่มเทพลังทั้งตัวเท่าที่มี กระโดดเลี่ยงหลบหลีกไปหลายต่อหลายครั้ง จึงสามารถหลุดรอดออกไปได้ แต่ก็ตื่นตกใจจนเหงื่อพรากชุ่มโชกร่าง

โค้ว เกี๊ยมชั้วมีจุดประสงค์ที่จะขัดขวาง มิให้สตรีนางนี้ลงมือกำจัดสำนักเสี่ยวลี้มยี่ เพื่อจะได้เป็นไปตามคำมั่นสัญญาต่อชายชราผมขาวผู้นั้น การต่อสู้ครั้งนี้จะต้องเอาชัยให้ได้ โดยมิอาจพ่ายแพ้เป็นเด็ดขาด ยามนี้เหลือแต่กระบวนท่าสุดท้าย หากแม้นพ่ายแพ้ลงไปแล้วทุกสิ่งอย่างก็จะเสร็จสิ้นอวสานกัน

ครุฑีชุดดำเมื่อหอบหายใจอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงแค่นเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"เหลืออีกกระบวนท่าเดียว"

โค้วเกี๊ยมชั้วตอบเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"ถูกแล้ว โกวเนี้ยโปรดรับกระบวนท่าที่สาม"

วาจาพอเพิ่งขาดคำ กระบวนท่าที่สองพิณบีศาจก็ทุ่มเทออกไปด้วยพลังถึงสิบสองส่วน รวดเร็วว่องไวดุจดังอสนีบาตที่ฟาดลง

พลังอันมหาศาลที่กระทบกาย แหลมคมดุจดังจะแยกเนื้อออกเป็นชิ้น ๆ เสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นอย่างประหลาดพิกล จนสั่นขวัญสะท้านวิญญาณ เงาพิณกระจายรายล้อมไปทั่วทุกทิศทางของท้องฟ้า จนกลับกลายเป็นตาข่ายมหึมาอันหนาแน่น

ครุฑีคลุมหน้าเห็นการจู่โจมโหดเหี้ยมจนไม่มีทางจะต้านทานรับได้ ร่างจึงถลันหลบหลีกไปมาอยู่หลายครั้ง แต่ก็ยังมิอาจหลุดหนีไปจากม่านเงาพิณบีศาจ จึงตื่นตระหนกตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ความคิดยังมิทันจะจบสิ้นพลันรู้สึกว่ามีวัตถุอันเย็นยะเยือกได้มาวางขวางไว้ที่ศีรษะ จึงพรั่นตาลงลอบร้องในใจว่า

"จบแล้วเรา"

นางแน่ใจว่า พิณของฝ่ายตรงข้ามได้มาวางไว้บนศีรษะของนาง....

"โกวเน้ยลดมือให้แล้ว"

โค้วเกี๊ยมชิ้วเมื่อกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นแล้ว จึงรั้งพิณและถีบร่างถอยกลับ

สี่มัจจุราชดำที่ยืนดูอยู่ด้านข้าง ต่างพากันตื่นตระหนกตกใจจนหน้าซีดเผือด....

ดรุณีคลุมหน้า ทอด ถอน หายใจ อย่าง สลด รัน ทด ร่างอันแน่งน้อยสั่นระริกดุจดังบุปผาถูกลมกรรโชก

โค้วเกี๊ยมชิ้วกล่าวอย่างเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"ขอให้โกวเน้ย ลงไปจาก ภูเขา เซียวซิกฮง ตาม คำ ตกลง"

ดรุณีคลุมหน้ากล่าวอย่างพลุ่งพล่านขึ้นว่า

"แน่นอน แต่ทว่า ข้าพเจ้ายังจะย้อนมาอีก"

"ท่านยังจะย้อนมา ?"

"ถูกแล้ว คนเบิดเผยย่อมไม่ลอบเร้นกระทำเรื่อง

ราว เมื่อผ่านจากวันนี้ไป ข้าพเจ้ายังจะต้องมาอีก นอกเสียจากข้าพเจ้าม่อยู่ลั้ง...."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้วาจาพลันชะงักลง นางรู้สึกสำนึกเสียใจที่เลินเล่อจนพลั้งปากประกาศนามของตนเองขึ้น

โค้วเกี๊ยมชิ้วรีบกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"โกวเน้ยมีนามม้อยู่ลั้ง ?"

"อือม์"

"หากพ้นวันนี้ไปแล้ว ท่านก็ยังจะมาที่เสียวลี้มี่อีก ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าและเสียวลี้มี่มีความอาฆาตแค้นกันอย่างมิยอมอยู่ร่วมฟ้า"

โค้วเกี๊ยมชิ้วต้องสะท้านกายอย่างรุนแรง คำนึงขึ้นว่า

'อันความอาฆาตที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้าแล้ว ย่อมต้องเป็นความแค้นของผู้บังเกิดเกล้า การที่เรากระทำไปเช่นนี้ออกจะไม่สมควรยิ่งนัก คนก็มิใช่มีความอาฆาต

แค้นรอการชำระล้างดอกหรือ แต่ทว่า หากแม้นไม่กระทำเช่นนี้ ก็จนปัญญาจะกลับไปรายงานต่อชายชราผมขาวได้"

ดังนั้น จึงกล่าวอย่างเสียใจเป็นที่สุดว่า

"ขอม้อย่งโกวเนี้ยโปรดได้อโหสิด้วย ข้าพเจ้าทำไปเพราะความจำเป็นอย่างยิ่ง"

ตรุณีคลุมหน้าแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เฮอะ มีเรื่องอันใดที่จำเป็นอย่างยิ่ง ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้ายินยอม รอรับคำท้าจากโกวเนี้ย ภายในวงพวกนักเลงทุก ๆ เวลาก็แล้วกัน แต่ทว่า ข้าพเจ้ายังจะต้องขอบอกกล่าวก่อนสักเรื่องหนึ่ง"

"บอกกล่าวเรื่องอันใด"

"หากแม้นโกวเนี้ย จะมาภูเขาซงซัวหาเรื่องกับเสี่ยวลี้มยี่อีก โปรดจงให้ผ่านสามเดือนก่อน"

ตรุณีชุดดำบังเกิดความงุนงงสงสัยมากมาย ฝ่ายตรงข้ามเมื่อห้ามปรามมิให้ตนไปรังควานล้างแค้นต่อสำนักเสี่ยวลี้มยี่ แต่กลับยินยอมให้ตนย้อนมาอีกครั้งเมื่อสามเดือนผ่านไป ความนี้ย่อมต้องมีเลศนัยอย่างไรเป็นแน่ ซึ่งยากยิ่งที่จะขบคิดคำนวณได้ถูกต้อง จึงกล่าวอย่างสงสัยใจเป็นที่สุดว่า

"เหตุไฉนต้องอีกสามเดือนจึงจะได้ ขณะนี้มิได้ดอกหรือ ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้วชะงักไปวูบหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้ามานี้ก็เพราะได้รับคำไหว้วานจากคนผู้หนึ่ง"

"ได้รับการไหว้วาน ?"

"ถูกแล้ว"

"ผู้ใดเป็นคนไหว้วาน ?"

"ชายชราผมขาวยาวประบ่า มิยอมเผยโฉมหน้าแท้จริงให้แก่ผู้พบเห็น"

"ชายชราผู้นั้นมีนามกระไร ?"

"มิทราบได้"

"แม้กระทั่งชื่อเสียงเรียงนาม ของมัน ท่านก็ยังมิทราบ แล้วจะไปรับคำไหว้วานนั้นได้อย่างไรกัน"

"เนื่องจากข้าพเจ้าแพ้พนันในการต่อสู้"

"อ้อ"

ดรุณีคลุมหน้านามม้อย่งลั๊งร้องดังอ้อ แล้วจึงบ่นรำพึงรำพันขึ้นว่า

"มันเป็นใคร เหตุไฉนจึงทราบว่าเราจะมาล้างแค้นเสียวลี้มี่ เหตุไฉนจึงขัดขวางห้ามปรามเรา เหตุไฉนจึงไม่แสดงตัวออกมาเอง แต่กลับไปอาศัยมือผู้อื่น...."

นางเริ่มงงงันจนเซื่องซึมไปแล้ว

อีกครู่ใหญ่ให้หลังจึงกล่าวว่า

"ชายชราประหลาดผู้นั้นอยู่ที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าก็มิทราบ ที่ข้าพเจ้าพบปะกันนั้นอยู่บนไหล่เขาจี๊ฮุ้นฮง"

เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ โค้วเกี๊ยมชิ้วต้องสยิวกายขึ้นอย่างหนาวเหน็บ ชายชราผมขาวผู้นั้นมิทราบว่ามีความสำคัญอย่างไร แต่พลังฝีมือสูงส่งจนน่าตื่นตระหนกตกใจยิ่งนัก สามารถรับพิณบีศาจทั้งสองขั้นไปโดยมิถูกเสียงนี้รบขวนประสาท สิ่งที่น่าประหลาดก็คือ สามารถทราบเรื่องราวของตนอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกด้วย

โค้วเกี๊ยมชิ้วหวนคำนึงถึงบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วกี๋จง ผู้เป็นราชันย์พิณมรณะตัวจริงเพราะต้องการให้ตนไปกระทำตามความมุ่งหวังสองประการ จึงยินยอมทุ่มเทพลังฝีกปรือทั้งมวลให้จนหมดสิ้น ความปลอดภัยของโค้วกี๋จงจึงน่ากังวลอย่างยิ่งนัก พร้อมกันนั้น ในสองเรื่องที่ได้รับไหว้วานมา ตนยังมิได้กระทำสำเร็จแม้แต่ประการเดียว แต่โค้วกี๋จงนั้นมีอายุอยู่ได้อีกก็เพียงสองเดือนเศษ ๆ....

เมื่อคิดถึงตอนนี้ก็ต้องกระวนกระวายใจปานถูกไฟสุม

ดรุณีคลุมหน้ากล่าวอย่างคล้ายดังรำพึงกับตนเองว่า

"เราจะต้องไปหาชายชราประหลาดผู้นั้นให้ได้"

โค้วเกี๊ยมซิ้วกล่าวอย่างเย็นชาขึ้นอีกครั้งว่า

"ขอม้อย่งโกวเน้ยโปรดลงจากเขา ข้าพเจ้าก็จะอำลาแล้ว"

"ช้าก่อน"

"โกวเน้ยยังมีวาจาอันใดจะว่ากล่าว"

ตรุณคลุมหน้าเงียบงันอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

"เราสองจะคบหาเป็นสหายกันได้หรือไม่ ?"

โค้วเกี๊ยมซิ้วสะเทือนใจอย่างรุนแรงทันที เพราะเข้าใจในคำสหายนี้ว่ามีความหมายอย่างไร จึงกล่าวเสียงเย็นชาไปว่า

"สหาย ?"

ตรุณีชุดดำหัวร่อคิกคักแล้วกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือ หรือว่าในระหว่างบุรุษสตรี จะไม่มีไมตรีที่บริสุทธิ์ผุดผ่องคงอยู่ได้ ?"

วาจานี้กล่าวจนโค้วเกี๊ยมซิ้วหน้าร้อนผะผ่าว ฝืน

หัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิมีเจตนาเช่นนั้น"

"ท่านจะรับปากหรือไม่ ?"

"อันการคบหาสหาย มิใช่เป็นเรื่องเลวร้ายอย่างไร ข้าพเจ้าย่อมต้องรับปาก"

โค้วเกี๊ยมซิ้วปากกล่าวเช่นนั้น แต่สายตาจับจ้องมองอยู่บนร่างอันแน่งน้อย ใบหน้าที่ถูกผ้าดำคลุมเอาไว้ จึงบังเกิดความรู้สึกอันพิสดารสงสัยใจว่า ฝ่ายตรงข้ามมิทราบมีรูปลักษณะเช่นไร ดูจากรูปร่างของนาง สมควรจะเป็นตรุณีที่มีความงามสะคราญล้ำเลิศ จึงกล่าวขึ้นอย่างลืมตัวว่า

"โกวเน้ยจะปลดผ้าคลุมหน้าลงมาได้หรือไม่ ?"

"โค้วเฮียไท้ มีความหมายอย่างไรกัน ?"

โค้วเกี๊ยมซิ้วหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

"มิมีเจตนาอย่างไร เพียงแต่กล่าวไปอย่างพล่อยปากเท่านั้นเอง ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ในเมื่อคบหา

เป็นสหายกันแล้ว ก็มิต้องคอยปิดบังให้บังเกิดความลึกลับไยไม่เปิดโฉมหน้ามาพบปะกันสักครั้ง แต่ทว่า ข้าพเจ้ามิเคยเกี่ยวเข็ญ ความยุ่งยาก ลำบาก ของผู้อื่นโดยเด็ด ขาด อาจบางทีโกวเน้ย....”

ดรุณีชุดดำส่งเสียงหัวร่ออัน โศกสลดรันทดแล้วกล่าวว่า

“หากใช่เสแสร้งแกล้งทำเป็นลึกลับไม่ แต่เป็นเพราะความคับแค้นประการหนึ่งต่างหาก”

“โปรดอภัยด้วย ม้อย่งโกวเน้ย นับว่าข้าพเจ้ากล่าวพล่อยปาก”

“หามิได้ ข้าพเจ้าสมควรบอกกล่าวกับท่าน ถึงสาเหตุที่ข้าพเจ้าคลุมหน้านั้น เพราะคำสาบานที่เคยลั่นเอาไว้เท่านั้น”

“คำสาบาน ?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าได้หมั้นหมายแล้ว....”

“ท่านได้หมั้นหมายแล้ว ?”

โค้วเกี๊ยมชี้วมาตรแม้นมิมีเจตนา จะแลเล็มต่อดรุณีคลุมหน้าผู้นี้แม้แต่น้อย แต่ก็ยังอดมิได้ที่ต้องมีความอ้างว้าง คล้ายดังสูญเสียของสำคัญไป อาจบางทีเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ปุถุชนกระมัง

ดรุณีคลุมหน้ากล่าวขึ้นอีกว่า

“เมื่อข้าพเจ้าสามขวบนั้น มารดาได้หมั้นไว้กับชายผู้หนึ่ง จวบจนขณะนี้ข้าพเจ้ายังมิทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามมีรูปลักษณะอย่างไร มีชีวิตหรือตายไปแล้ว”

“อะไร ? เป็นตายยังมิทราบ ?”

“ถูกแล้ว เขาได้สาบสูญไปพร้อมกับบิดามารดาถึงสิบกว่าปีมิทราบว่าถูกศัตรูคู่อาฆาตกำจัดไป หรือว่า....แต่สรุปแล้ว ก็สาบสูญโดยไร้ร่องรอย ข้าพเจ้าพอมีอายุยี่สิบปีก็เริ่มคลุมหน้าด้วยแพรดำ และยังสาบานไว้ว่า นอกเสียจากข้าพเจ้าจะได้พบคู่หมั้นอันแท้จริงมาตรมิเช่นนั้น ชั่วชีวิตนี้จะขอคลุมหน้ามิยอมให้ผู้ใดได้พบประจวบจนวันตาย”

โค้วเกี๊ยมซี้รู้สึกตื้นตันใจในความเปิดเผย และสัตย์ซื่อถือมั่นของม้อย่งลั้งผู้คลุมหน้านี้เป็นยิ่งนัก จึงกล่าวโพล่งไปว่า

"โกวเน้ยเป็นอิสตรีที่สูงส่งน่าเคารพเลื่อมใส ข้าพเจ้าโค้วเกี๊ยมซี้รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่มีวาสนาคบหากับท่าน"

"ท่านชมเชยเกินไปแล้ว"

"อ้อ ม้อย่งโกวเน้ย เท่าที่ข้าพเจ้าคาดเดาชายชราผมขาวเรียกให้ข้าพเจ้ามาขัดขวางโกวเน้ยมิให้ล้างแค้น ย่อมต้องมีสาเหตุเลศนัยมันหากมิใช่มีความสัมพันธ์กับเสียวลี้ยี่อย่างแนบแน่น ก็ต้องมีความสัมพันธ์กับโกวเน้ยอย่างลึกซึ้ง ข้าพเจ้าคิดจะขอร้องโกวเน้ยว่า ก่อนจะสืบทราบถึงร่องรอยของชายชราประหลาดจนรู้แน่แก่ใจแล้ว ยังอย่าได้ลงมือกระทำเรื่องอื่นใดไปได้หรือไม่ ?"

ดรุณีชุดดำครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"ก็ได้ ตามใจท่าน"

"ข้าพเจ้ายังมีเรื่องร้อนที่ต้องไปกระทำ ขออำลาไปในบัดนี้เลย"

ดรุณีชุดดำหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

"เมื่อท่านไปแล้ว มิเกรงกลัวว่าข้าพเจ้าจะย้อนไปที่เสียวลี้ยี่หรือ"

โค้วเกี๊ยมซี้วงงงันไปวูบหนึ่ง แต่ก็ต้องอย่างเปิดเผยว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าโกวเน้ยมิเป็น ขอลาก่อน"

วาจาพอขาดคำ ร่างพลันพลิ้วไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเชี๊ยะแล้ว

บทที่ ๑๕

ประกาศิตกระบี่ทอง

โค้วเกี๊ยมชิ้ว วิ่งลงจากเขา ซงซัวมาอย่างเร่งร้อน ตลอดรายทางนั้น ห้วงสมองปรากฏแต่เงา

ร่างของม้อย่งลั้ง.... ดรุณีชุดดำคลุมหน้าไม่หยุดยั้ง แต่โค้วเกี๊ยมชิ้วก็ตักเตือนตนเองมิขาดคำว่า ฝ่ายตรงข้ามเป็นสตรีที่หมั้นหมายแล้ว และตนก็ยังมีชาติกำเนิดอันมืดมน มีความอาฆาตแค้นที่รอคอยการสืบเสาะ ไหนเลยจะไปเกี่ยวข้องกับความรักของบุรุษสตรี ให้มีจิตใจรวนเรอ่อนไหวเล่า

ความสวยงาม สะคราญตา และลุ่มหลงรักตน ของตุยฮุ้นเช้งนึ้ง มิได้สร้างความไหวหวั่นในอารมณ์ให้เลย

แต่ดรุณีคลุมหน้าผู้นี้ กลับทำให้บังเกิดความหมกมุ่นครุ่นคิดมิรู้วาย ความเปิดเผยอาจหาญและซื่อตรงของนางทำให้โค้วเกี๊ยมชิ้วบังเกิดความเห็นใจ และเลื่อมใสนับถือ รู้สึกนางมีบุคลิกที่แตกต่างไปจากตุยฮุ้นเช้งนึ้ง อย่างห่างกันสุดไกล มาตรแม้นโค้วเกี๊ยมชิ้วยังมิทราบว่า หน้าตาของนางจะงดงามหรืออัปลักษณ์

นางเป็นดรุณีที่มีคู่หมั้นแล้ว.... โค้วเกี๊ยมชิ้วพร่ำเตือนตัวเองอยู่หลายต่อหลายครั้งด้วยประโยคนี้

ฉับพลันนั้น โค้วเกี๊ยมชิ้วหวนนึกถึงคำขอร้องอันไร้เหตุผลที่ตุยฮุ้นเช้งนึ้งมีต่อตน อีกครึ่งปีให้หลังต้องการให้ตนอัตวินิบาตกรรมต่อหน้านางแน่นอน นี่ต้องโทษความปากพล่อยของตน ที่รับปากนางจะกระทำทุกสิ่งทุกอย่างแก่นางประการหนึ่ง จึงอดมิได้ต้องด่าโพล่งออกไปว่า

"ช่างเป็นสตรีที่ชั่วร้ายประหนึ่งอสรพิษที่เดียว"

"เฮียไท้ว่าผู้ใด ?"

วาจาที่ดังมาอย่างกระทันหัน ทำให้โค้วเกี๊ยมชั้วตื่นตระหนกตกใจยิ่ง รีบชะงักร่างเหลียวกลับไป เห็นบุรุษหนุ่มซึ่งมีอายุไล่เลี่ยกับตนผู้หนึ่ง ยืนอมยิ้มจ้องมองดูตนที่ห่างไปกว่าสามสิบเชี๊ยะ

โค้วเกี๊ยมชั้วเหลือบตาแลดูฝ่ายตรงข้ามอย่างเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"ท่านหมายความว่ากระไร ?"

บุรุษหนุ่มผู้นั้นรีบสะอึกเข้ามาอีกหลายก้าว ประสานมือคารวะแล้วกล่าวว่า

"เฮียไท้คือราชันย์พิณมรณะโค้วเกี๊ยมชั้ว ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว"

"ข้าพเจ้าชายเสเพล (กังโอ้วลั้งจื้อ) งักจุ้นเบ็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบปะ"

โค้วเกี๊ยมชั้วอุทานในลำคออย่างเย็นชากระด้างแล้วจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญจะรีบไปกระทำ ขอปลีกตัวไปก่อน"

กล่าวจบก็สืบเท้าจะก้าวเดิน....

ชายเสเพลงักจุ้นรีบเดินเข้าขวางทางเอาไว้ พัดจีบในมือโปกไปมาเบา ๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เฮียไท้ เมื่อครู่นั้น กำลังด่าตุยฮุ้นเช้งนึ่งก้วยยู่หุยใช่หรือไม่ ?"

โค้วเกี๊ยมชั้ว ต้องบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่งยวด ที่ฝ่ายตรงข้ามสามารถมาเดาความรู้สึกของตนได้อย่างแม่นยำ พอเอ่ยปากก็คาดว่าตนกำลังด่าผู้ใดอยู่ เพราะตนหาได้เอ่ยชื่อเสียงเรียงนามออกไปไม่ นี่ช่างเป็นเรื่องประหลาดพิกลจนคิดมิถึง จึงกล่าวอย่างคลางแคลงใจว่า

"ท่านอาศัยสิ่งไรจึงมากล่าวเช่นนี้ ?"

ชายเสเพลงักจุ้นโบกพัดอยู่ไปมา กล่าวอย่างภาคภูมิสง่าว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่า ในความคิดเห็นของท่านสตรีที่เกลียดชังที่สุดนั้น คือตุยฮุ้นเช้งนึ่ง"

"เห็นได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าเกลียดชังนาง โดยนัยกลับกัน หากแม้นข้าพเจ้ารักนางเล่า?"

ชายเสเพลหน้าตาแปรเปลี่ยนไปทันที แต่ก็เป็นเพียงวูบเดียวเท่านั้น กล่าวขึ้นว่า

"เป็นไปมิได้"

"เป็นไปมิได้? ท่านทราบหรือว่าเป็นไปมิได้?"

"ตุยฮุ้นเช้งนึ่งรักท่านนั้นเป็นความจริง แต่ท่านหาได้รักนางไม่"

โค้วเกียมชี้วกล่าวอย่างข้องใจ จนพลุ่งพล่านว่า

"ไฉนท่านจึงทราบได้ อย่างละเอียดถี่ถ้วนถึงปานนั้น?"

"ข้าพเจ้าทราบว่าตุยฮุ้นเช้งนึ่ง มีคำขอร้องอันปราศจากเหตุผลจนเหลวไหลต่อท่านประการหนึ่ง และท่านกลับรับปากนางเสียได้ ช่างเป็นเรื่องที่สร้างความสงสัยใจต่อผู้คนเป็นยิ่งนัก"

"ท่านทราบหมดทุกสิ่งอัน?"

"ถูกแล้ว ตุยฮุ้นเช้งนึ่งบอกกับข้าพเจ้าโดยตรงทีเดียว"

"อ้อ"

"เฮียไท้เหตุไฉนไปรับปากคำขอร้องของนาง?"

"สำหรับเรื่องนี้ ข้าพเจ้ามิต้องการให้ท่านเสียเวลามาถามไถ่"

ชายเสเพลงักจุ้นสีหน้าเป็นปรกติ มิแปรเปลี่ยน กล่าวอีกว่า

"แน่นอน แน่นอน ข้าพเจ้าเพียงกล่าวอย่างไร้ความหมายเท่านั้น หาได้หวังรับคำตอบจากเฮียไท้ไม่ แต่ทว่า....เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ตุยฮุ้นเช้งนึ่งมิมีเจตนาจะต้องการชีวิตเฮียไท้จริงดังว่า นางเพียงเป็นเพราะมิได้รับความสำเร็จในสิ่งปรารถนา จึงกล่าวออกไปด้วยความเคียดแค้นเพียงชั่ววูบหนึ่งเท่านั้นเอง ถือเป็นคำล้อเล่นหาความหมายมิได้ก็แล้วกัน นางมีความรักอย่างหลุ่มหลง

ต่อท่าน....”

โค้วเกี๊ยมชั้วส่งเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

“ท่านมากล่าววาจาเหล่านี้ ด้วยความหมายอย่างไรกัน?”

ชายเสเพลงักจุ้นหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“ตุยฮุ้นเช้งนึ่ง ความจริงเป็นคนรักของข้าพเจ้าแต่ภายหลังนางกลับไปเป็นชู้รักของ กิมเกี๊ยมเตียคุนซึ่งเบียเฮีย สลัดข้าพเจ้าไปอย่างไร้ความสนใจไยดี ขณะนี้นางก็มาสนใจในตัวท่าน....”

โค้วเกี๊ยมชั้วแค่นเสียงเย็นชาขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามิต้องการจะรับทราบเรื่องเหล่านี้”

ปากแม้นกล่าวเช่นนั้น แต่ในใจรู้สึกพิกลจนกล่าวมิถูก มาตรแม้นจะมีหน้าตาเคร่งเครียดเย็นชา แต่จิตใจหาได้ชาด้านไปดังหน้าไม่ ตุยฮุ้นเช้งนึ่งสละชีวิตเข้าช่วยเหลือตนหลายครั้งหลายครา และยังช่วงชิงห่อผ้าคำซึ่งมีคุณค่าไปกว่าชีวิตตนกลับมาให้อีกด้วย โค้วเกี๊ยมชั้วทราบว่า นางกระทำไปเพราะเหตุใด มาตรแม้นจะมิพึงพอใจในความยั่วยวนกวนสวาท ที่นางกระทำมาส่วนตนก็มิพึงปรารถนา ที่จะไปเอ่ยอ้างถึงความรักก่อนชาติกำเนิดจะถูกสบทราบความอาฆาตแค้นจะได้ชำระล้าง แต่มิอาจจะกล่าวได้ว่า มีความละเลยต่อเรื่องเหล่านี้โดยหามีจิตไหวหวั่นไปไม่ จึงต้องลอบร้องด่าในใจว่า

‘ที่แท้นางคือสตรีอันสารเลวไร้ยางอายนั่นเอง’

ชายเสเพลงักจุ้น มีความหวาดหวั่นต่อสีหน้าท่าทีอันเย็นชากระด้างของโค้วเกี๊ยมชั้วจนเยือกเย็นจับใจ แต่ยังคงกล่าวสืบต่อไปว่า

“เกี๊ยมเบ๊า ได้ออกคำประกาศิตกระบี่ทองเพราะการนี้ ตั้งหน้าจะจัดการกับเฮียไท้ท่านและนาง”

“อะไร? นางก็เป็นผู้ถูกประกาศิตกระบี่ทองไล่ด้วยหรือ?”

“ถูกแล้ว”

“เพราะเหตุใด?”

"เพราะนางทรยศต่อเก๊ียมเบ๊า ตามกฎระเบียบของเก๊ียมเบ๊า จะต้องคร่าตัวกลับไปใช้กระบี่ทองทำลายโฉม...."

โค้วเก๊ียมซิ้วต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ เมื่อหวลคิดถึงใบหน้าอันแสนทุเรศอัปลักษณ์ ของบัณฑิตไตรอัจริยะโค้วก๊ึงจงเมื่อจงถูกทำลายโฉมไปแล้ว และก็นึกถึงสาเหตุที่ตุยฮุ้นเช้งนึ้งทรยศต่อเก๊ียมเบ๊าขึ้นอย่างลืมตัว

โค้วเก๊ียมซิ้วลอบคำนึงในใจว่า

'เรามิอาจจะปล่อยให้นางตกอยู่ในเงื้อมมือ ของพวกเก๊ียมเบ๊าได้เรื่องน้ี ตนจะอย่างไรก็ต้องมีภาระในมโนธรรมอยู่บ้าง หากแม้นนางมิพัวพันกับตนจนไม่ยอมเลิกราแล้ว คงไม่มีเภทภัยในบัจจุบันน้ีอย่างเด็ดขาด'

เมื่อหวนคำนึงขึ้นได้จึงกล่าวว่า

"อาศัยผีมือของตุยฮุ้นเช้งนึ้ง บุคคลของเก๊ียมเบ๊าจะตามล่านางนั้น น่ากลัวมิง่ายดายนักดอก"

ชายเสเพลงักจุ้นขมวดคิ้วแล้วกล่าว่า

"แน่นอน แต่เจ็ดสิบสองมฤยูของเก๊ียมเบ๊า ทุกคนต่างเป็น จอมอำมหิต โหดเหี้ยม ที่สุดจะชั่วร้าย เลวทรามมิหนำซ้ำ ยังมีพลังผีมือยอดเยี่ยมสูงส่ง กอปรกับค่ายสำนักและพรรคทั้งหลายในวงพวกนักเลง ต่างเชื่อฟังต่อคำประกาศิตของเก๊ียมเบ๊า ดังนั้น สถานการณ์จึงมิละม้ายเหมือนดังท่านคิด"

"หากแม้นพวกมันจะคร่าตัวตุยฮุ้นเช้งนึ้ง น่ากลัวจะต้องทุ่มเทกำลังไปแลกเปลี่ยนมากมายก่ายกองนัก"

"มิแน่นัก"

"เพราะเหตุใด?"

เทากึ๊งศิษย์รักคน โตของบ่อเต็ก ซึ่งเกี่ยมเตียม่อน้ำผู้เป็นเบ๊าจู๊ มีพลังผีมือสูงกว่าตุยฮุ้นเช้งนึ้ง ส่วนตัวเตียม่อน้ำเองนั้น ยิ่งมิต้องเอ่ยอ้างแล้ว"

โค้วเก๊ียมซิ้วต้องจิตใจสั่นระรัว ดูท่าการกระทำตามความปรารถนาข้อแรก ของบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊ึงจง คือปลิดศีรษะเทากึ๊งมานั้น น่ากลัวจะต้องเปลือง

มือเปลืองเท้าอย่างสุดกำลังความสามารถเป็นแน่ จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ตุยฮุ้นเช้งนึ้งเป็นศิษย์ของไม้เท้าเหล็กกระดิ่งเงิน (ทิเจี่ยงงึ่นเหล็ง) พวกเกี๊ยมเบ๊าจะไม่มีความหวาดระแวงเสียเลย?"

ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ทิเจี่ยงงึ่นเหล็งมิแน่ใจว่าจะต้านทานผีมือของเบ๊าจู๊แห่งเกี๊ยมเบ๊าได้"

โค้วเกี๊ยมชี้วคำนึงในใจว่า

"แต่ขณะนี้ก็จะมุ่งหน้าสู่ป้อมค่ายเกี๊ยมเบ๊า เพื่อเด็ดศีรษะเทากึง ย่อมจะต้องมีโอกาสประมือกับเบ๊าจู๊ของค่ายแห่งนั้นอย่างแน่นอน จะสนใจไยดีกับมันไปไย เมื่อถึงเวลานั้นย่อมทราบได้เอง"

"เกี๊ยมเบ๊าอยู่ที่ใด?"

"ท่านจะไปที่เกี๊ยมเบ๊า?"

"ถูกแล้ว"

"ข้าพเจ้าเป็นห่วงกังวล กลัวตุยฮุ้นเช้งนึ้งจะถูก

พวกเกี๊ยมเบ๊าคร่าตัวกลับไปแล้ว อย่างนี้ก็แล้วกัน ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำทาง พากันเข้าไปสืบเสาะลาดเลาภายในเกี๊ยมเบ๊าเลยได้หรือไม่?"

"ท่านมีความรักอย่างจริงใจต่อตุยฮุ้นเช้งนึ้ง?"

ชายเสเพลงกจุ้นกล่าวอย่างทระนงภาคภูมิขึ้นว่า

"แม้นางจะไร้น้ำใจไมตรี แต่ข้าพเจ้ามีหรือจะขาดความจริงใจไปได้ มาตรแม้นในระหว่างข้าพเจ้าและนาง เคยมีอดีตที่ทรงคุณค่าควรแก่การหวนคำนึง กับความปลอยภัยของนาง ข้าพเจ้ายังมิอาจจะละเลยไม่สนใจได้ ถึงจะเป็นถ้ำเสือถ้ำมังกร ก็ต้องบุกฝ่าเข้าไปสักครั้งหนึ่ง"

โค้วเกี๊ยมชี้วลอบนิยมชมเชยอยู่ในใจ กล่าวว่า

"ท่านสามารรถนับเป็นบุรุษอันมีจิตใจที่กว้างขวางเปิดเผย และทระนงน่านับถือ"

"มิกล้า มิกล้า เฮียไท้ชมเชยเกินความจริงแล้ว"

"อย่างนั้น พวกเราไปกันเถิด"

"เชิญ"

ในฉับพลันทันใด....

เสียงฝ่าอากาศได้ดังแว่วเข้ามาหลายครั้ง แล้วเงาร่างจำนวนหลายสิบคน พุ่งปราดลงยังพื้นเบื้องหน้าอย่างเร่งร้อนปานสายลม

ผู้นำหน้ามาเป็นชายชราร่างสูงกว่าแปดเชียะหน้าตาแสยะโหดเหี้ยม แต่ละคนมีรูปตะขาบปักไหมสีแดงอยู่บนอกเสื้อ

โค้วเก๊ียมชั้วและชายเสเพลงักจุ้น ต่างพากันงงงันไปวูบหนึ่ง

ชายเสเพล กวาดตา มองดูทุกผู้คนแวบหนึ่งแล้วจึงกระซิบกับโค้วเก๊ียมชั้วว่า

"ผู้นำหน้ามาคือประมุขพรรคเชียะโง้วปั๋ง (พรรคตะขาบแดง) นามตั๊กโกว (ตาขอพิษ) เตี๋ยบ๋าเทียน ส่วนคนอื่น ๆ นั้นเป็นมือดีของพรรค มิทราบ...."

ชายชราหน้าตาโหดเหี้ยมชั่วร้ายผู้เป็นหัวหน้าประ

กายตาแวววับเจิดจ้ากวาดมอง จ้องดูคนทั้งสองแวบหนึ่งแล้ว จึงล้วงเอาธงสามเหลี่ยมผืนน้อยออกจากเอวอย่างแช่มช้า บนธงปักรูปกระบี่สีทองอยู่หนึ่งเล่ม ยกกวัดแกว่งต่อหน้าโค้วเก๊ียมชั้วแล้วกล่าวว่า

"เจ้าเด็กน้อย เจ้าคือ ราชันย์ พิณมรณะ โค้วเก๊ียมชั้ว?"

ชายเสเพลงักจุ้นร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจว่า

"ประกาศิตกระบี่ทอง"

โค้วเก๊ียมชั้ว ถูกคำประกาศิต กระบี่ทอง กระตุ้นจนบังเกิดความอำมหิตโหดเหี้ยมขึ้นฮือโหม ดูท่าบ๊อมค่ายเก๊ียมเป้าได้ใช้คำประกาศิตกระบี่ทองมาจัดการกับตนอย่างแน่นอนแล้ว จึงแค่นเสียงขึ้นพลางกล่าวว่า

"พรรคเชียะโง้วปั๋ง จะยอมขายชีวิต ให้แก่บ๊อมค่ายเก๊ียมเป้าจริง ๆ?"

ตั๊กโกว (ตาขอพิษ) เตี๋ยบ๋าเทียนผู้เป็นประมุขพรรคเชียะโง้วปั๋ง (พรรคตะขาบแดง) ส่งเสียงหัวร่อ

เคี่ยก ๆ อย่างชั่วร้ายยกธงประกาศิตกระบี่ทองขึ้นชูเหนือศีรษะส่งเสียงทุ้มหนักปานอสนีบาตลั่นขึ้นว่า

"เจ้าจะยินยอมไปที่ป้อมค่ายอย่างว่าง่าย ๆ หรือต้องการให้พรรคเราลงมือลงเท้ากัน ?"

ใบหน้าอันงามสง่าของโค้วเกี้ยมชิ้ว พลันปรากฏแววอำมหิตชั่วร้ายขึ้นอย่างน่าหวาดหวั่น ส่งเสียงเย็นยะเยือกออกไปว่า

"เตี่ยบ้าเทียน เราถามเจ้าว่า พรรคเชี่ยะโง้วปังจะยอมขายชีวิตให้แก่ป้อมค่ายเกี้ยมเบ้าใช่หรือไม่ ?"

"เจ้ากล้าฝ่าฝืนคำประกาศิตกระบี่ทอง ?"

"ประกาศิตกระบี่ทองนับเป็นของเล่นเช่นไร จะต้องมีวันหนึ่งที่เรานำกระบี่ทองไปกรีดบนใบหน้าของเจ้าของธงนั้นเป็นรูปกากบาทบ้าง"

วาจาอันเยือกโขโอหังอย่างยิ่งยวด ทำให้แต่ละคนในบริเวณมีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง แห่งหนใดที่คำประกาศิตกระบี่ทองไปถึงผู้คนชนชาวบู๊ล้วนพากันอกสั่นขวัญกระเจิง แต่ราชันย์พิณมรณะกลับประกาศก้องว่าจะใช้กระบี่ทองไปขีดกากบาทบนใบหน้าของเบ้าจู๊ผู้เป็นเจ้าของคำประกาศิตนั้น....

ตาขอพิษเตี่ยบ้าเทียนคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวว่า

"หาที่ตาย"

วาจาเพิ่งขาดคำ ร่างด้านหลังของมันพลันมีชายฉกรรจ์ฮือออกมาสิบกว่าคน หนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวว่า

"สิบผู้พิทักษ์พรรคขอน้อมรับคำสั่งของท่านปั่งจู๊"

ตั๊กโกวเตี่ยบ้าเทียนโบกมือขึ้นแล้วกล่าวว่า

"จับกุมเอาไว้"

องครักษ์ผู้ทรงฝีมือสูงทั้งสิบคนของพรรคเชี่ยะโง้วปังพากันน้อมรับคำสั่งเสียงสนั่นหวั่นไหว แล้วสะอึกเท้าก้าวเข้าไปโดยพร้อมเพรียง....

บรรยากาศในที่นั้นจึงเปี่ยมด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยมน่าหวาดหวั่น

ชายเสเพลงกจุ้นกระซิบเบา ๆ กับโค้วเกี้ยมชิ้วว่า

"โค้วเฮียไท้ เจ้าพวกเหล่านี้ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ขับไล่ไสส่ง ?"

โค้วเกี้ยมชิ้วกล่าวเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"มิต้อง ท่านถอยไป เรื่องของข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ผู้อื่นสอดมือเข้าเกี่ยวข้องด้วย"

ชายเสเพลงกจุ้นมองดูโค้วเกี้ยมชิ้วแวบหนึ่งแล้วจึงปลีกตัวออกไปยืนทางด้านหลังไกลไปกว่าห้าสิบเชี๊ยะ

ผู้ทรงผีมืออันดับสูงทั้งสิบคนของพรรคเชี๊ยะโง้วปั่งได้สืบเท้า ใกล้ เข้าไป หา โค้ว เกี้ยมชิ้ว จนห่าง จากกัน มิถึงสิบเชี๊ยะ

โค้วเกี้ยมชิ้วปลดพิณบีศาจ ออกจากหลัง อย่างแช่มช้าใบหน้าอำมหิตโหดเหี้ยมจนเป็นสีเขียวคล้ำ ทำให้ผู้พบเห็นต้องบังเกิดความไหวหวั่นพรั่นพรึงจนอกสั่นขวัญหาย โค้วเกี้ยมชิ้วเปล่งเสียงกล่าวกับตาขอพิษ (ตั๊กโกว) เตี๋ยบ้าเทียนอีกครั้งว่า

"พวกเจ้ามิเกรงกลัวต่อความตาย ยินยอมชายชีวิตให้กับเกี้ยมเบ้าจริง ๆ ?"

ประมุขพรรคเชี๊ยะโง้วปั่งตาขอพิษเตี๋ยบ้าเทียนเมื่องงงันไปวูบหนึ่งแล้ว จึงส่งเสียงหัวร่อเกี๊ยก ๆ อย่างประหลาดพิกล ท่ามกลางเสียงหัวร่อนั้นผู้ทรงผีมืออันดับสูงทั้งสิบคนของพรรคเชี๊ยะโง้วปั่ง ต่างพากันลงมือจู่โจมโดยการตวัดผ่ามือฟาดออกไป....

โค้วเกี้ยมชิ้วแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย พิณในมือยกกรีดออกจนเป็นเสียงประหลาดพิกล ฟาดไปในฉับพลันทันที....

เสียงแผดร้องเจ็บปวดโหยหวนได้ดังขึ้น พร้อมกับประกายกระบี่ที่กระจัดกระจาย ในผู้ทรงผีมือสูงทั้งสิบคนของพรรคเชี๊ยะโง้วปั่ง มีสี่คนถูกฟาดจนสมองแตกกระจาย ร่างปลิวกระเด็นออกไปสุดไกล ร่วงลงตายสนิทอยู่กับพื้น ส่วนที่เหลืออีกหกคน ตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบพุ่งเท้าออกไปอย่างไม่คิดชีวิต

บรรดาผู้ทรงผีมือในบริเวณ ต่างรู้สึกอึดอัดในอก

ปานถูกบีบเค้น ขนลุกเกลียว ไปทั่วร่าง ด้วยความ ไหวหวั่นพรั่นพรึง

ราชันย์พิณมรณะเพียงใช้ออกไปกระบวนท่าเดียว ก็ทำลายผู้ทรงผีมือสูงถึงสี่คนได้อย่างง่ายดาย ความสูงส่งของพลังผีมือนี้ เป็นที่น่าตื่นตระหนกตกใจต่อผู้ได้รับฟังอย่างแท้จริง

ชายเสเพลงักจุ้นที่ยืนดูอยู่ด้านหลัง พลอยตื่นตระหนกจนต้องแลบลิ้นมิอาจหดเข้าไปได้

ส่วนในมือของประมุขพรรคเซี๊ยะโง้วปังนั้น ยังคงชูธงประกาศิต กระบี่ทอง ไว้เหนือ ศีรษะ มิเคย ปล่อยลง บรรดายอดผีมือที่เหลืออยู่อีกหกคน เหลือบแลดูธงประกาศิตกระบี่ทองแวบหนึ่งแล้ว จึงโถมเข้าไปอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

โค้วเก๊ียมซ้ัวขบกรามแนบแน่น ถลันกายวูบเข้าใส่ดุจดั่งเป็นภูตพรายไร้สสาร พิณบีศาจควงขึ้นอีกครั้งจนประกายสีดำกระจัดกระจายอยู่แววับเจิดจ้า พร้อมกับเสียงแหวกฝ่าอากาศที่ สั่นขวัญสะท้านประสาท พุ่งปราดออกไป....

เสียงแผดร้อง เจ็บปวด โหยหวน ได้ดังระงมทำลายความเงียบงันไปอีกครั้งหนึ่ง

บนพื้นดิน จึงมีซากศพอันแหลกเหลวเพิ่มขึ้นอีกหกคน เป็นการตายที่มีสภาพอเนจอนาถจนมิอาจจะเพ่งมองจ้องดูได้

สาวกของพรรคเซี๊ยะโง้วปัง ต่างบังเกิดความตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ยืนตัวสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง

ประมุขพรรคเซี๊ยะโง้วปังเบิ่งตาจน แทบจะฉีกขาดจากกัน ร่างสั่นระรัวพร้อมกับโบกธงกิมเกี่ยมเหล็ง (ประกาศิตกระบี่ทอง) คำรามเสียงสั่นหวั่นไหวว่า

"บุก"

ผู้มีผีมืออันดับสูงร่วมสี่สิบคนของพรรคเซี๊ยะโง้วปัง ต่างพากันใช้ทั้งอาวุธและฝ่ามือจู่โจมโหมเข้าไปในลานการต่อสู้อย่างเร่งร้อน

ในช่วงพริบตานั้น....

เสียงอาวุธปะทะกันดังเปรื่องปร่างกึกก้อง....

เสียงพลังลมกระจัดกระจายจนอึงคะนึงสนั่นหู....

เสียงตวาดก้องร้องด่าดังไปทั่วบริเวณ....

เสียงแผดร้องดังระงมทั่วทุกทิศทาง....”

กอปรกับเสียงที่สุดจะเสียดหูระคายใจของพิณบีศาจซึ่งแหวกฝ่าอากาศอยู่ไปมา....

มันจึงผสานขึ้นเป็นเสียงดนตรีของยมทูตที่บรรเลงขึ้นคร่าชีวิตหมู่ผู้คนจนน่าไหวหวั่นขวัญกระเจิง

เห็นมีแต่....

โลหิตพุ่งกระจายดุจดังสายฝน....

เงาร่างคนปลิวกระเด็นดุจดังเป็นเศษสวะ....

ในชั่วไม่นานนัก ยอดผีมือจำนวนสี่สิบคนต้องเสียชีวิตลงด้วยพิณบีศาจไปกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว

ความสูงส่งในพลังผีมือของราชันย์พิณมรณะ ความโหดเหี้ยมอำมหิตของการจู่โจม นับว่าไม่มีผู้ใดในพิภพ

จะเทียมเทียบเปรียบแล้ว

ตาขอพิษเตี้ยเป้าเทียนผู้เป็นประมุขพรรคเชี๊ยะโง้วปัง เห็นท่าทีมีความเลวร้ายเช่นนั้น จึงคำรามเสียงก็กก้องขึ้นว่า

“พวกเจ้าถอยออกไป”

เหล่ายอดผีมือของพรรคเชี๊ยะโง้วปัง คล้ายดังได้รับคำนิรโทษพากันพุ่งกายหลบออกไปดังเห็นบินทันที

โค้วเก๊ียมชิ้วก็ชะงักมือมิจู่โจมต่อ หากแม้นติดตามเข้าไปซ้ำเติมแล้ว อาจไม่มีสักกี่คนที่หนีรอดชีวิตออกไปได้

ตั๊กโกวเตียป้าเทียน รวบธงประกาศิต กิมเกี่ยมเหล็งเอาไว้ พลิกฝ่ามือขึ้นวูบหนึ่ง จึงปรากฏตาขอดำเป็นประกายขึ้นคู่หนึ่ง ซึ่งยาวประมาณสองเชี๊ยะ โตประมาณแขนเด็ก ใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความโหดเหี้ยมชั่วร้ายอย่างยิ่งยวด สืบเท้าเข้าหาโค้วเก๊ียมชิ้วทีละน้อยอย่างแช่มช้า

ชายเสเพล งักจุ้น รีบใช้ วิชาส่งเสียง ทาง ลม ปราณ กล่าวกับโค้วเกี๊ยมชั้วว่า

"โค้วเฮียไท้ นั่นคือตาขอพิษ สามารถพ่นควันพิษออกทำร้ายผู้คนได้ ผู้ถูกควันแล้วจะไม่มีทางรอดชีวิตเลย ท่านโปรดระวังตัวไว้ให้มากด้วย"

โค้วเกี๊ยมชั้ว บังเกิด ความ ระมัด ระวัง ตัว ไว้ อย่าง พร้อมพรักทันที จับจ้องมองหน้าด้วยการตั้งท่ารับอย่างเข้มแข็ง

ตาขอพิษเตี๊ยบ๋าเทียน เปล่งเสียงกู่ ดังราว สุนัขหอนโหย พลางสืบเท้าเข้าไปแล้วกล่าวว่า

"เจ้าเด็กน้อย เราผู้เป็นบังจู๊ จะมิยอมอยู่ร่วมฟ้ากับเจ้าอย่างเด็ดขาด"

โค้วเกี๊ยมชั้วแค่นเสียงขึ้นแล้วกล่าวว่า

"เตี๊ยบ๋าเทียนนั่นเป็นการรนหาที่ตายของเจ้าเอง"

วาจาพอกล่าวออก รีบกรีดนิ้วดีดไปบนสายพิณทันที....

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มดินทลาย ได้อุบัติขึ้นสามครั้งในทันใด

โค้วเกี๊ยมชั้วมีเจตนาจะจัดการกับบังจู๊ ของพรรคเซียะโง้วบังเท่านั้น ดังนั้นเอง บรรดาผู้คนอื่น ๆ มาตร แม้นจะถูกเสียงพิณกระแทกกระทั้นใส่โสตประสาท แต่ก็มิได้รับอันตรายอย่างไร

ตาขอพิษเตี๊ยบ๋าเทียนคาดฝันมิถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามจะใช้ผีมือเช่นนี้ออกมาในยามกะทันหัน มันหูอื้อตึงสมองหมุนตาลายอยู่วูบวาบ เลือดลมพลุ่งพล่านเดือดดาล จนต้องชะงักอยู่กับที่

ในช่วงพริบตาที่รวดเร็วกว่าประกายไฟ เบื้องหน้าสายตาปรากฏเงาพิณขึ้นวูบวาว แล้วพิณปีศาจอันน่าหวาดหวั่นก็ฟาดเข้าใส่ศีรษะแล้วอย่างฉับพลันทันด่วน

ตั๊กโกวเตี๊ยบ๋าเทียนมิเสียทีที่เป็นชนชั้นประมุขพรรค มีปฏิกิริยาอันรวดเร็วว่องไวอย่างยิ่ง ตาขอคู่มือยกไขว้ขึ้นต้านรับเบื้องบนศีรษะดุจดั่งสายฟ้าแลบ

เสียงดังเปรื่องกึกก้องสนั่นเมื่อโลหะกระแทกใส่กันพิณและตาขอพอสัมผัสก็เบี่ยงไปในครานั้น โค้วเกี๊ยมซั้วเซถอยออกไปสามก้าวอย่างเสียหลัก แต่ตั๊กโกวเต๊ียบ๋ำเทียนกลับเซถลาแล้วหงายร่างตึงลงไป....

ชายเสเพลงักจุ้นรีบร้องลนลานขึ้นว่า

"โค้วเฮีย รีบถอย"

โค้วเกี๊ยมซั้วพอได้ยินก็รู้ตัว รีบถีบเท้าพุ่งปราดดุจดังเป็นสายฟ้า....

แต่ยังคงช้าไปวูบหนึ่ง รู้สึกมีควันสีดำสนิทพุ่งปราดออกมาสองสายจากปลายตาขอของเต๊ียบ๋ำเทียน โค้วเกี๊ยมซั้วรู้สึกมีกลิ่นเหม็นคาวกระทบนาสิก สมองหมุนตาลายไปทันที ต้องล้มโครมลงกับพื้น สิ้นสติไปในครานั้นเอง

ตาขอพิษเต๊ียบ๋ำเทียนเปล่งเสียงหัวร่อแล้วพลิกกายลุกขึ้นยืน....

ชายเสเพลงักจุ้นถลันกายเข้ามา ขณะจะ....

ตาขอพิษเต๊ียบ๋ำเทียนแสยะยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ผู้แซ่งัก เห็นแก่หน้าอาจารย์ของเจ้าเราผู้ประมุขจะเตือนแก่เจ้าสักคำหนึ่ง วิธีประเสริฐสุดแล้ว อย่าได้มาทดลองเป็นศัตรูกับคำประกาศิตกระบี่ทองเลย มาตรมิเช่นนั้น เฮอะ เฮอะ....น่ากลัวเจ้าก็จะย่อมทราบถึงผลสุดท้ายที่จะบังเกิด"

ชายเสเพลงักจุ้นพอได้ฟัง รู้สึกเย็นวาบไปทั่วร่าง ผืนหัวร่ออย่างกระดากกระเดื่องแล้วจึงหันร่างวิ่งหายลับไปอย่างรวดเร็ว โค้วเกี๊ยมซั้วจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร มันหามีความสนใจแม้แต่น้อยนิดไม่

ตาขอพิษเต๊ียบ๋ำเทียนสืบเท้าเข้าไปเบื้องหน้าอย่างแช่มช้า ตาขอพิษในมือตวัดขึ้น ขณะจะสับเข้าใส่โค้วเกี๊ยมซั้วที่สิ้นสติอยู่บนพื้น....

เห็นชัด ๆ โค้วเกี๊ยมซั้ว คง ยาก ยิ่งจะ รอด ไปจากความตาย....

ในช่วงฉุกละหุกปานกระพริบตานี้....

พลังแหวกฝ่าอากาศของอาวุธลับที่ดังอย่างแผ่วเบา ได้พุ่งเข้ามาถึงกายในครานั้น

ตาขอพิษเต้ียบ้าเทียนรั้งตาขอ แล้วถีบกายหลบออกทางด้านข้างอย่างปราดเปรียว เสียงดังควากปรากฏขึ้น เมื่อวัตถุสีดำสนิทเฉียดผ่านก้านคอออกไปปักตรึงอยู่บนกึงไม้เบื้องหน้าจนดังฉึกใหญ่ ที่แท้เป็นกึงไม้แห้งท่อนน้อยนั่นเอง

พลาดผิดอย่างหวุดหวิดก็จะถูกจุดเล็กก้ิมฮวกตรงท้ายทอยของมันจึงรีบเหลียวมองไป เห็นที่ไกลไปกว่าสามสิบเชี๊ยะ มีดรุณีคลุมหน้านางหนึ่งยืนเด่นอยู่ ด้านหลังมีสตรีรับใช้อีกสี่คนยืนคุมเชิงอย่างเอาเรื่อง

ตาขอพิษ เต้ียบ้าเทียน หันไป แสยะยิ้ม ให้กับดรุณีคลุมหน้า แล้วกล่าวว่า

"ผู้ที่มาประกาศนาม ?"

ดรุณีคลุมหน้าแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เต้ียบ้าเทียน อาศัยเจ้ายังไม่มีศักดิ์ศรีมาถามนามของเราโกวเน้ียได้"

ตาของพิษเต้ียบ้าเทียน แค้นเคืองจนอกแทบระเบิด แสยะยิ้มแล้วกล่าวว่า

"เอียเท้า เจ้าคิดหาที่ตาย ?"

ดรุณีคลุมหน้าสืบเท้าเข้ามาอย่างแช่มช้าจนสิบกว่าเชี๊ยะ กล่าวด้วยความเหยียดหยามดูแคลนว่า

"ผู้หาที่ตายนั้นคือเจ้า"

ตาขอพิษเต้ียบ้าเทียน แค่นเสียงขึ้น อย่างโกรธแค้น ตวัดตาขอพิษในมือขึ้นฟาดใส่กันจนดังเปรื่องปร่าง แล้วกล่าวว่า

"รนหาที่ตายนั้นง่ายดายยิ่ง เราบึงจู๊ จะส่งเริสมให้เจ้าสมใจ...."

วาจายังกล่าวมิทันจบ เห็นดรุณีคลุมหน้าตวัดมืออันขาวสะอาดของนางขึ้น และสะบัดฟาดมา....

ตาขอพิษเต้ียบ้าเทียนชะงักคำพูดเอาไว้ ขณะจะรวมกำลังตีโต้ออกไปนั้น กลับมิเห็นมีพลังของฝ่ายตรงข้ามพุ่งเข้ามาหาเลย จึงบังเกิดความสงสัยใจอย่างใหญ่

หลวง คิดอยู่ว่า

"ครุฑีชุดดำ ผู้นี้กำลัง เล่นเรื่อง ตลกขบขันอย่างไรกัน"

ความคิดยังมิทันจบสิ้น พลันมีพลังอันไร้สภาพกระแทกเข้าใส่ทรวงอก ซึ่งพอพลังสัมผัสผิวกาย พลันกลับกลายไปเป็นลมอันมากมายหลายสิบสาย ชอนไชเข้าไปในจุดชีพจรทั่วร่างกาย....

มันจึงตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบลนลานปีดจุดทั่วทั้งกายพร้อมกับถีบเท้าหนีออกไปอย่างไม่คิดชีวิต

ครุฑีชุดดำแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"เตี้ยบ้าเทียน รสชาตินี้เป็นอย่างไร ?"

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียนกล่าวด้วยใบหน้าอันซีดเผือดว่า

"โกวเนี้ยเป็นอะไรกับโซ้วฮุ้นม้อกีผู้มีอาวุโส ?"

"เจ้ามิต้องเกี่ยวข้องด้วย"

คำโซ้วฮุ้นม้อกีพอหลุดออกจากปาก บรรดาผู้ทรงฝีมืออันดับสูงภายในพรรคเซี๊ยะโง้วปัง ต่างพากันหนาวเย็นไปทั่วร่างทุกตัวคน

บทที่ ๑๖

ฆาตกรรมอันโหดเหี้ยม

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียน งงงัน อยู่วูบหนึ่ง แล้วพลันยกธง ประกาศิต กระบี่ทอง ขึ้น โบก อยู่ไหว ๆ ร้องไปว่า

"โกวเนี้ยรู้จักของสิ่งนี้หรือไม่ ?"

ครุฑีชุดดำแค่นเสียงออกทางจมูกอย่างเหยียดหยามแล้วกล่าวว่า

"กิมเกียมเหล็งอันต่ำทรามเล็กน้อยนี้ จงรีบเก็บเอาไว้เสียเถิด อย่ามาโอ้อวดให้เป็นที่อัปยศอดสูเลย ที่แท้ปังจู๊ พรรค เซี๊ยะโง้วปัง อันโด่งดัง สะท้าน สะเทือนกลับกลายไปเป็นเชี้ยวเล็บของเกี๊ยมเบ้าได้ ฮา ฮา ฮา"

ใบหน้าอันอัปลักษณ์ของตาขอพิษ เตี้ยบ้าเทียน กลายเป็นสีแดงคล้ำไปทันที ในช่วงฉับพลันนั้น รู้สึกกระดากกระเดื่องอย่างยิ่ง โซวฮุ่นม้อกีเป็นอสูรร้ายที่มันมิอาจจะไปตอแยได้ ส่วนเกี๊ยมเบ้ามันยังมิกล้าคิดไปตอแยเลย เมื่อคำนวณถึงเภทภัยทั้งสองฝ่ายแล้ว รู้สึกว่าการสยบยอมต่อเกี๊ยมเบ้ายังจะปลอดภัยไปกว่า ภายภาคหน้าหากแม้นโซวฮุ่นม้อกีมาหาทางล้างแค้นกับตน เกี๊ยมเบ้าย่อมจะต้องเสนอตัวออกรับมือแทนให้ ดังนั้น มันจึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"โกวเนี้ยมีเจตนาอย่างไร ?"

"พาคนไป"

"ผู้ใด ?"

"เขา"

พลางชี้ไปที่โค้วเกี๊ยมชิ้วที่สิ้นสติสมประดีอยู่บนพื้น

"ไม่ได้ มันเป็นบุคคลที่กิมเกี่ยมเหล็งติดตามล่าตัวอยู่"

ดรุณีคลุมหน้าส่งเสียงหัวร่ออันเย็นชาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า

"ไม่เพียงแต่จะพาคนไปเท่านั้น ยังต้องให้เจ้านำยาขจัดพิษออกมามอบให้ด้วย"

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียนแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เห็นแก่หน้าของโซวฮุ่นม้อกีผู้มีอาวุโส ขอน้อมเตือนโกวเนี้ยว่า โปรดจงรีบปลีกตัวออกไปจากเรื่องนี้จะปลอดภัยกว่า มาตรมิเช่นนั้น...."

"มิเช่นนั้นเป็นอย่างไร ?"

"ตาขอเหล็กทั้งสองของข้าพเจ้า มันมิรู้จักกบไมตรีอันใดไปเลย"

ดรุณีคลุมหน้าตวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

"เตี้ยบ้าเทียน เจ้าหากยังมิสำนึกตัว ก็อย่ามาตำหนิว่าโกวเนี้ยโหดเหี้ยมอำมหิตเลย"

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียนแน่ใจว่า สถานการณ์ของวันนี้ไม่มีทางปรองดองกันโดยสงบสันติได้แล้ว จึงเก็บ

ธงประกาศิตไว้ ชักตาขอคู่มือออกมาไขว้ไว้ยังหว่างอกประกายอันชั่วร้ายเจิดจ้าแวววับ กล่าวด้วยน้ำเสียงอันเยือกเย็นชาเป็นที่สุดว่า

"ข้าพเจ้า เต้ียบ่ำเทียน ก็มีใช่เป็น ผู้มีเมตตาการุณย์กระไรนัก"

"อย่างนี้ก็หมายความว่า เจ้าจะต้องพิสูจน์กันให้รู้แน่แก่ใจจึงจะได้ ?"

ดรุณีคลุมหน้าพอกล่าวขาดคำ มิรอให้ฝ่ายตรงข้ามได้ตอบโต้มาก็ตวัดผ้ามือขึ้นแล้วกล่าวว่า

"พาคนไป"

สี่มัจจุราชดำรับคำขึ้นพร้อมเพรียง แล้วถลันเข้าหาโค้วเก้ียมชั้วอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

ตาขอพิษ เต้ียบ่ำเทียน แค้นเคือง จนอกแทบระเบิด ควงตาขอในมือทั้งสองขึ้น ขณะจะ....

ดรุณีคลุมหน้าตวาดเสียงเข้มขึ้นว่า

"อย่าขยับเขยื้อน"

ตวัดผ้ามืออันขาวสะอาด ขึ้นส่ายไปมาอย่างรวดเร็ว พลังลมเทพยดาไร้สภาพ จึงกระแทกกระทั้นออกไปไม่หยุดยั้งขาดตอน ตาขอพิษเต้ียบ่ำเทียนถูกพลังไร้สภาพที่หนักหน่วงรุนแรง รุกไล่จนต้องถอยกรูด ๆ อยู่ตลอดเวลา

แทบจะเป็นเวลา พร้อมเพรียงกับที่ดรุณีชุดดำทั้งสี่พุ่งกายเข้าไป บรรดายอดผีมืออันดับสูงจำนวนสิบกว่าคนที่ยืนทางด้านหลังเต้ียบ่ำเทียน พลอยพุ่งปราดออกไปปะทะด้วยอย่างรวดเร็ว ต่างตวัดผ้ามือฟาดพลังอันหนักหน่วง รุกไล่จนกระทั่งสี่มัจจุราชต้องชะงักงันลงวูบหนึ่ง แต่แล้วพลันแยกย้ายเป็นสี่มุม ต้านทานการรุกเข้าหาของสี่มัจจุราชดำอย่างเคร่งเครียด และตัวบึ่งจู๊ ตาขอพิษเต้ียบ่ำเทียน ก็ควงตาขอคู่มือโหมกายเข้าใส่ดรุณีคลุมผ้าอย่างโหดร้าย

สภาพการต่อสู้อันอเนจอนาถบาดใจ ก็ได้เปิดฉากขึ้นในบัดนั้นเอง

ดรุณีคลุมหน้า มาตรแม้นมีพลังผีมือที่สูงส่งไปกว่า

เต้ียบ้ำเทียนถึงสองเท่า แต่กับตาขอคู่มือที่สามารถพ่นควันพิษได้ของศัตรู ก็ยังมีความห่วงกังวลอยู่บ้าง จึงเว้นระยะห่างจากตัวของคู่มืออยู่ร่วมยี่สิบเซ็ียะเสมอมา

ตาขอทั้งสองของเต้ียบ้ำเทียน มีประโยชน์ต่อเมื่อสู้กันในระยะกระชั้นชิด แต่กลับถูกพลังอันน่าตื่นตระหนกตกใจของฝ่ายตรงข้าม พุ่งเข้าขัดขวางจนมิอาจเข้าไปรุกกระหน่ำได้ จึงเดือดดาลจนต้องแผดร้องเสียงประหลาดตลอดเวลา

สี่มัจจุราชดำนั้นไม่มี ความ หวาดเกรงใน สิ่งอื่นใด จึงทุ่มเทกำลังทั้งมวลเข้าต่อสู้อยู่กับผู้ทรงผีมืออันดับสูงของพรรคเซ็ียะโง้วปั่ง

เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยหวน ได้ดังระงมขึ้นทั่วทุกทิศทาง ยอดผีมืออันดับสูงของพรรคตะชาบแดงได้ตายลงด้วยน้ำมือของสี่มัจจุราช ไปเป็นจำนวนหลายคนแล้ว

ตาขอพิษ เต้ีย บ้ำ เทียน ยิ่งต่อสู้ ยิ่ง รู้สึก หนาว เย็น

จับใจ ดูท่าที่หากแม้นกระทำมิถูกต้อง คงจะต้องย่อยยับอัปราไปทั่วทุกกำลังทุกส่วนแล้ว

เงาตาขอดุจดั่งเป็นมายาภาพ ที่กวัดแกว่งอยู่ทั่วทุกหนแห่ง และยังพ่นควันพิษออนมาเป็นจำนวนบ่อยครั้งอีกด้วย

ดรุณี คลุมหน้า มีท่าที คล้ายดั่ง ภูตพราย อัน แคล่วคล่องว่องไวปานสายฟ้ากระโดดเลี่ยงหลบหลีกไปมา พร้อมทั้งพลังลมฝ่ามือเทพยดาไร้สภาพ ที่ถูกฟาดออกมาตลอดเวลามิหยุดยั้ง เสียงแหวกฝ่าอากาศดังซู่ซ่าหวีดหวิว ดุจดั่งเป็นเข็มพิษที่ถูกซัดฝ่าอากาศ และตั้งหน้าแต่จะชอนไชเข้าไปภายในจุดเส้นชีพจรของคู่ต่อสู้

ส่วนอีกด้านหนึ่ง มัจจุราชเสื้อดำเมื่อทำอันตรายต่อฝ่ายตรงข้ามไปได้หลายคนแล้ว พลังความกดดันจึงลดน้อยถอยไปอีกมาก นางยิ่งจู่โจมก็ยิ่งโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นกว่าเดิม รุกไล่เอาจนยอดผีมืออันดับสูงจำนวนมากมายหลายคน แทบไม่มีกำลังจะตีโต้ออกไปได้แล้ว

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียนเห็นสภาพการต่อสู้ มิอาจจะเอาชัยในฝ่ายศัตรูชุดดำทั้งห้าได้ ความอำมหิตชั่วร้ายจึงพลุ่งพล่านไปทั่วกาย ฉวยโอกาสที่พุ่งปราดหลบเลี่ยงไปนั้น สืบกายเข้าไปใกล้ร่างโค้วเกี๊ยมชั้วที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นอย่างแช่มช้า โดยมีเจตนาจะทำลายโค้วเกี๊ยมชั้วลงเสียก่อน....

ดรุณีคลุมหน้าพอเห็นเช่นนั้น จึงบังเกิดความกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม แต่นางกังวลใจต่อควันพิษของฝ่ายตรงข้าม จึงมิกล้าจะรุกในระยะกระชั้นชิด หากคิดจะปกป้องคุ้มกันต่อโค้วเกี๊ยมชั้ว มันมิใช่เป็นสิ่งง่ายดายเลย

สถานการณ์ของลานต่อสู้ ตื่นเต้นตึงเครียดจนมิอาจจะรุนแรงไปกว่านี้ได้แล้ว

มัจจุราชทั้งสี่ใช้เวลาชั่วพริบตาเดียว ทำลายยอดผีมืออันดับสูงของฝ่ายตรงข้ามไปอีกหลายคน ดูท่ามิต้องกินเวลาอีกนานเท่าใด ยอดผีมือของพรรคเซี๊ยะ

โง้วบ่งคงเหลืออีกมิกี่คนกระมัง

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียน ห่างจากกายโค้วเกี๊ยมชั้วมิถึงสิบเซี๊ยะ ปล่อยให้ดรุณีชุดดำทุ่มเทพลังผีมือเข้าจู่โจมสักปานใด ก็ไม่มีทางจะรุกไล่ให้มันถดถอยไปกว่านั้นได้

ตามสภาพนั้น โค้วเกี๊ยมชั้วคงต้องถูกทำอันตรายลงด้วยตาขอพิษเป็นแม่นมั่น

อันตรายได้มาคุกคามอยู่ยังเบื้องหน้าสายตาแล้ว....

ดรุณีคลุมหน้าตื่นเต้นจนเหงื่อกาฬแตกชุ่มโชกร่างนางเป็นสตรีที่มั่นหมายไว้ตั้งแต่ยังเยาว์วัย กับโค้วเกี๊ยมชั้วสามารถกล่าวได้อย่างเด็ดขาดว่า ไม่มีความรักของหนุ่มสาวปะปนอยู่ด้วยแม้แต่น้อยนิด แต่สามัญสำนึกที่มีอยู่นั้น ทำให้นางมีความกังวลในตัวบุรุษหนุ่มรูปงามสง่าอย่างไม่มีผู้ใดเทียมนี้เป็นที่ยิ่ง มันเป็นความรู้สึกอันสับสน อันอยู่กึ่งกลางระหว่างไมตรีที่บริสุทธิ์ และความรักอันผูกผ่องของบุรุษสตรี

ในเวลาขณะนั้น....

เสียงแหวกฝ่าอากาศได้ดังขึ้น แล้วเงาร่างอันแน่งน้อยได้พุ่งปราดเข้ามาในลานการต่อสู้ พอเสียงร้องอุทานขึ้นอย่างตกใจบังเกิด ประกายสายสีเรืองดุจไหมเงินพุ่งปราดออกมาจนเจิดจ้า ตัวนางนั้นอยู่ห่างไกลไปกว่าหลายสิบเชียะ แต่ประกายแสงได้ตวัดเข้าใส่ตาขอพิษเต้ยบ่าเทียนอย่างเงียบงันไร้สุ้มเสียง

ผู้ที่มานั้นคือตุยฮุ้นเช้งนึ้งก๊วยอยู่หุยนั่นเอง

ตาขอพิษเต้ยบ่าเทียนคาดฝันมิถึงว่า ฝ่ายที่มายังมิทันทรงร่างได้มั่นคง ก็สามารถลงมือจู่โจมอย่างรุนแรงแกร่งกร้าวได้ มิหนำซ้ำ ยังอยู่ห่างไกลไปจากระยะควันพิษจะทำอันตรายถูกอีกด้วย ประกายสีเงินพอสว่างวูบขึ้น มันยิ่งตื่นตระหนกจนอกสั่นขวัญบิน รีบควงตาขอคู่มือขึ้นปิดป้องกันร่างอย่างหนาแน่น ถีบเท้าพุ่งกายออกไปอย่างไม่คิดชีวิต

ครุณีคลุมหน้า เห็นเป็นโอกาส ที่มิอาจ พลาดผิดไป

ได้ จึงทุ่มเทพลังฟาดไปในวิชาฝ่ามือ ลมเทพยดาไร้สภาพ

ตาขอพิษเต้ยบ่าเทียนยามหลบเลี่ยงออกไปนั้น มิเพียงรู้สึกว่าพลังมหาศาลได้ ซอนไซเข้าไปใน จุดเส้นชีพจรเท่านั้น มิหนำซ้ำ ร่างยังสะท้านอย่างรุนแรงปานจะกระเด็นออกไปอีกด้วย

ในช่วงพริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ ด้ายเงินคร่าวิญญาณของตุยฮุ้นเช้งนึ้ง ก็วกกลับมาอย่างไร้สุ้มเสียงวี่แวว จึงแผดร้องอยู่ในใจว่า

'แย่แน่แล้ว'

พลันรู้สึกชาวูบขึ้นที่แขนขวา แล้วความเจ็บแปลบได้โถมเข้าจับใจไปทันที....

เสียงดังเครื่องเมื่อตาขอคู่มือร่วงลงสู่พื้น บนด้านตาขอยามนี้ ยังมีมืออีกครึ่งหนึ่งกำเอาไว้อย่างแนบแน่นอยู่

โลหิตสีแดงฉาน คล้ายดั่งน้ำพุที่พุ่งฉีดจนกระจัดกระจายไป

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียนนับได้ว่าเป็นยอดทระนงโหดเหี้ยมแห่งยุคจริง ๆ เพราะมันสามารถกลั้นกลืนความเจ็บปวดไว้มิให้บังเกิดเสียงแค่นออกมา ร่างเซถลาไปหลายก้าว ก็ทรงกายเอาไว้ได้อีก

ส่วนอีกทางหนึ่ง มัจจุราชดำทั้งสี่ที่เข่นฆ่าเอาจนพวกมีฝีมือของพรรคเชี๊ยะโง้วบิ่งร่อแร่แทบหมดสิ้น และยามเมื่อพวกมันได้ เหลือบเห็น ประมุขถูกตัดแขนขาด กระเด็นไป ก็ยิ่งบังเกิดความตื่นตกใจจนขวัญหายมิอยู่กับเนื้อกับตัวพอสมาธิแตกซ่านจิตใจหวั่นไหว ต่างถูกฟาดอย่างหนัก ๆ เข้าไปคนละครั้ง พากันล้มสิ้นใจลงกับที่ไปหมดสิ้นกันที

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียนเบิ่งตาจนฉีกขาดจากกัน ตาขอในมือซ้ายได้บีบควันพิษพลุ่งออกมา ซัดไปใส่ตุยฮุ้นเช้งนึ้งจนสุดกำลัง

ตุยฮุ้นเช้งนึ้ง ก็ทราบถึงความร้ายกาจของอาวุธนี้ นางบิดร่างเลี่ยงออกไปได้สามสิบกว่าเชี๊ยะ อย่างแคล่ว

คล่อง....

แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ตรุณีคลุมหน้าพุ่งกายปราดเข้าไป ตวาดเสียงอันเกรี้ยวกราดขึ้นแล้ว พลังลมเทพยดาไร้สภาพ ก็ฟาดเข้าใส่กายฝ่ายตรงข้ามอย่างถนัดถนี่ จนบังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ตาขอพิษเตี้ยบ้าเทียน แค่นเสียงขึ้นเพียงอึดเดียว เดียวก็ล้มคว่ำกับพื้นไปทันที

จวบจนขณะนั้น ตรุณีคลุมหน้าจึงหันไปกล่าวกับตุยฮุ้นเช้งนึ้งว่า

"ท่านคือก้วยยู่หุยโกวเนี้ย ?"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งผงกศีรษะเล็กน้อย รีบพุ่งกายเข้าไปหาร่างโค้วเกี๊ยมชิ้วอย่างเร่งร้อน

มัจจุราชดำทั้งสี่ พลอยตีวงโอบเข้าไปบ้างอย่างรวดเร็ว

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งหน้าหมองคล้ำลงทันที กล่าวว่า

"เขา....เขา....เป็นอย่างไรไป ?"

ตรุณีคลุมหน้ากล่าวว่า

"เขาเลินเล่อไปชั่ววูบหนึ่ง จึงถูกควันพิษทำอันตราย"

"แย่แน่ ควันพิษนี้มีอานุภาพชั่วร้ายอย่างยิ่ง ในวงพวกนักเลงน่ากลัวไม่มีผู้ใดสามารถคลายพิษได้ หากในเวลาหนึ่งชั่วยามมิรักษาพยาบาลก็จะต้องสิ้นใจอย่างไม่มีทางช่วย...."

"ท่านรักเขามากหรือ ?"

วาจานี้ทำให้ตุยฮุ้นเช้งนึ้งงงงันไปทันที หน้าตาแปรเปลี่ยนอยู่หลายครั้งแล้วจึงกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าชิงชังมัน ชิงชังจนปรารถนาจะเข่นฆ่า"

"แล้วเหตุไฉน ท่านจึงลงมือช่วยเหลือเขาเล่า ?"

"เรื่องนั้น.... เรื่องนั้น.... ข้าพเจ้ามีปรารถนาให้มันตายลงด้วยมือของผู้อื่น"

"อย่างนั้น ท่านในขณะนั้นก็จะลงมือแล้วใช่

หรือไม่ ?"

"หามิได้ ต้องอีกครึ่งปีให้หลัง"

"เพราะเหตุใด ?"

"โปรดอภัยด้วย ที่มิอาจตอบได้"

ตรุณีคลุมหน้าหัวร่อเสียงคิกคักสดใส แล้วกล่าวว่า

"หากแม้นท่านว่ามิรักเขา นั่นยิ่งเป็นคำหลอกลวงผู้คนจนยากจะเชื่อถือได้ มิหนำซ้ำ ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ท่านมีความรักเขาจนลุ่มหลง มิอาจตัดใจได้แล้วด้วย"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้ง หน้าแดงฉาดสดใส เป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรกัน ?"

"ดวงตาของท่านบอกกล่าวกับข้าพเจ้า"

"หากแม้นข้าพเจ้าคาดเดามิผิด ท่านคือบุตรีของโซ้วฮุ้นม้อก็ผู้มีอาวุโส ?"

"ถูกแล้ว"

"สหายและเขาเป็น ..."

"สหาย"

"สหาย ?"

ตุยฮุ่นเช้งนิ่งพลัน บังเกิดความหึงหวงขึ้น อย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ อดมิได้ต้องแค่นเสียงเย็นชาแล้วเงียบงันไป

ดรุณีคลุมหน้าส่งเสียงหัวร่ออันสดใส ปานระฆังเงินขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"ท่านแคลงในคำว่าสหายนี้ จะมีความหมายแอบแฝงอยู่ใช่หรือไม่ขณะนี้เรายังมิต้องมาถกเถียงกัน ภายหน้าท่านก็ย่อมเข้าใจได้เอง ช่วยเหลือคนยังเป็นสิ่งสำคัญกว่า อย่าได้ทำให้เขาต้องพลอยเสียชีวิตไปโดยไร้ความผิดเลย"

"ช่วยได้ในสภาพใด ?"

ดรุณีคลุมหน้ารีบก้าวอย่างเร่งร้อน ไปยังร่างของตาขอพิษเตี้ยบ๊ำเทียน ประมุขพรรคเซี๊ยะโง้วบัง ซึ่งนอนนอนร่อแร่อยู่บนลาน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เตี้ยบ๊ำเทียน นำยาขจัดพิษติดตัวมาหรือไม่ ?"

ตาขอพิษเตี้ยบ๊ำเทียนหาย ใจแขมับร่อแร่รอความตายอยู่แล้ว พอได้ยินถาม ประกายตาอันโหดเหี้ยมอำมหิตจึงลุกแวววับ หางตามีโลหิตไหลรินออกมา ส่งเสียงที่อ่อนระทวยคล้ายดังแมลงหวี่ แต่ก็เปี่ยมไปด้วยความอาฆาตมาดร้ายว่า

"นางแพศยา เจ้ากำลังผันไป เรามาตรแม้นจะตาย....แต่....เจ้าก็ยากยิ่งจะรอดไปจากกิมเกี่ยมเหล็ง (ประกาศิตกระบี่ทอง) ได้"

คำนางแพศยาที่ด่าไปนั้น ทำให้ดรุณีคลุมหน้าบังเกิดความเหี้ยมโหดชั่วร้ายขึ้นทันที นางตวัดฝ่ามือฟาดลงไป จนบังเกิดเสียงโครมสนั่นหวั่นไหว หัวหน้าพรรคเซี๊ยะโง้วบังอันยิ่งใหญ่ จึงถูกฟาดแหลกเหลวอยู่กับพื้นไปในบัดดล

ดรุณีคลุมหน้าหันไปสั่งต่อตุยเมี่ยล้อซั๊วะ (มัจจุ-

ราชครัวชีวิต) ที่เป็นหัวหน้าสี่มัจจุราชว่า

"ค้นร่างมัน"

ตุยเมี่ยล้อซ๊ะรับคำแล้ว เดินตรงเข้าไปค้นทั่วร่าง ดึงเอาขวดเคลือบใบน้อยออกมา

ดรุณีคลุมหน้ารับมาเบิดจุกออกดม แล้วกล่าวว่า

"ยาขจัดพิษ"

ในฉับพลันนั้น เสียงแหวกฝ่าอากาศดังสะเทือนเลื่อนลั่นมา แล้วเงาร่างผู้คนจำนวนมากมาย พากันทยอยลงมาในสถานที่นั้นจนเนืองแน่น

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ร้องโพล่งว่า

"เจ็ดสิบสองมฤตยูแห่งเกี้ยมเบ๋า?"

ดรุณีคลุมหน้าและสี่มัจจุราช ต่างพากันสะท้านขึ้นทั้งร่างในทันที

เจ็ดสิบสองมฤตยู นับเป็นกำลังสำคัญของป้อมค่ายเกี้ยมเบ๋า มีพลังฝีมือที่สูงส่งไปกว่าสามสิบหกดาวเหนือเสียอีก และรู้แน่แก่ใจทุกคนว่า พวกมันประดาน้ำต่างพากันมาเพราะตุยฮุ้นเช้งนึ้งและโค้วเกี้ยมซ้ง เพราะตุยฮุ้นเช้งนึ้งและโค้วเกี้ยมซ้ง ต่างเป็นจุดหมายตามล่าของประกาศิตกระบี่ทองนั่นเอง

ดรุณีคลุมหน้ารีบ ยัดยาหลายเม็ดเข้าไปภายในปากโค้วเกี้ยมซ้งอย่างร้อนรน

ในช่วงพริบตานั้น เงาร่างจำนวนหลายสิบคนก็ฮือกันเข้ามาในบริเวณจนคับคั่ง

ผู้นำหน้ามาเป็นบุรุษวัยกลางคน เมื่อกวาดตามองดูไปรอบบริเวณแวบหนึ่งแล้ว จึงแค่นเสียงหัวร่ออยู่หลายครั้งพลางกล่าวว่า

"เฮอะ กล้าฆ่าฟันพรรคที่เป็นสหายของเกี้ยมเบ๋าอย่างเปิดเผย นับว่ามีใจกล้าไม่น้อย"

กล่าวจบเมื่อกวาดตามองดูโค้วเกี้ยมซ้ง ที่นอนอยู่บนพื้น แล้วจึงเบือนมาจ้องมองดูตุยฮุ้นเช้งนึ้ง ส่งเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"เฮอะ ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง"

ครุฑีคลุมหน้าแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เป็นเช่นนี้แล้วจะทำไม ?"

ชายกลางคนผู้เป็นหัวหน้า กวาดสายตาอันเย็นชาจับจ้องมองดูครุฑีคลุมหน้า แต่สืบเท้าเข้าไปหาตุยฮุ้นเช้งนึ้งอย่างแช่มช้า

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"เทากึง ท่านเตรียมจะกระทำอย่างไร ?"

เทากึงคือศิษย์รักคนโตของบ่อเต๊กซึ่งเกี่ยมเตียมอ่อน้ำ ผู้เป็นประมุขเก๊ยมเป้า เป็นยอดฝีมือยอดเยี่ยมไปพวกรุ่นสองในป้อมค่ายแห่งนั้น พลังฝีมือยอดเยี่ยมไปกว่าทุกผู้ทุกคนในรุ่นเดียวกัน พอได้ยินเสียงตวาดถามจึงแค่นหัวร่ออย่างชั่วร้ายแล้วกล่าวว่า

"ก๊วยยู่หุย เป้าจู๊ให้ความเมตตาการุณย์ต่อท่านมาไม่น้อย แต่ท่านกลับกล้าทรยศอย่างเปิดเผย ท่านขณะนี้จะยินยอมกลับไปอย่างว่าง่ายหรือจะ...."

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งเค้นเสียงขึ้นกล่าวว่า

"เทากึง ท่านกำลังฝันไป"

เทากึงยังคงสืบเท้าไปที่เบื้องไม่หยุดหย่อน เค้นเสียงกล่าวตอบไปบ้างว่า

"ก๊วยยู่หุย ข้าพเจ้าซังเทียนชิ้ว (มือพิฆาตฟ้า) เทากึง หากแม้นมิสามารถจับเป็นท่านกลับไปได้ ก็ไม่ยอมรับนามว่าพิฆาตฟ้า (ซังเทียนชิ้ว)"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งหน้าตาเคร่งเครียดเย็นชา ควักผ่ามืออันเรียวงามขึ้นแล้วตวาดว่า

"เทากึง ท่านจงหยุดให้เราด้วย"

มือพิฆาตฟ้าเทากึงทำหูทวนลม ยังคงสืบเท้าก้าวไปดุจดังเดิมทั้งสองฝ่ายย่นระยะห่างกันจนกระทั่งมิถึงสิบเชี่ยะแล้ว

ครุฑีคลุมหน้าหันไปสั่งกับสี่มัจจุราชว่า

"พาคนจากไป"

สี่มัจจุราชดำกระโดดละลิว ไปคว้าร่างของโค้วเก๊ยมชิ้วบนพื้นอย่างเร่งร้อน

มือพิฆาตฟ้าเทากึงแค่นเสียงขึ้นเล็กน้อย ตวัดผ้ามือด้วยพลังอันมหาศาลปานมรสุม พุ่งเข้าใส่สี่มัจจุราชดำอย่างโหดเหี้ยมรุนแรง สี่มัจจุราชดำจึงถูกกระแทกจนล้มกลิ้งไปกับพื้นแต่รีบลุกขึ้น กระโดดถอยกลับมาที่เดิมอีก

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งแค่นเสียงขึ้นอย่างแค้นเคือง ด้ายเงินคร่าวิญญาณพลันพุ่งปราดดุจดั่งสายฟ้า มุ่งเข้าใส่ใบหน้ามือพิฆาตฟ้าเทากึงทันที

ครึ่งหนึ่งของเจ็ดสิบสองมฤตยู ก็ได้ลงมือจู่โจมไปในฉับพลันทันด่วน โถมเข้าหาดรุณีคลุมหน้าและบริวารทั้งสี่ของนางทันที

การต่อสู้อันโหดเหี้ยมอำมหิต ได้เริ่มขึ้นอีกครั้งอย่างดุเดือด

ตุยฮุ้นเช้ยึ้นึ้ง ยืน ขวาง อยู่ เบื้อง หน้า ร่างโค้ว เกี๊ยม ชิ้ว ด้วยเงินคร่าวิญญาณของนางถูกสะบัดฟาดไปมาอย่างทุ่มเทกำลังความสามารถ ทั้งตวัดวนกรีด ปาดอย่าโหดเหี้ยมอำมหิต เป็นกระบวนท่าชั่วร้าน่าหวาด

หวั่นพรั่นพรึงต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก

แต่มือพิฆาตฟ้าเทากึงนับเป็นยอดฝีมืออัน ดับสูงคนหนึ่งของบ้อมค่ายเกี๊ยมเบ้า เพลงฝีมืออันพิสดารชั่วร้ายของมัน ก็น่าตื่นตระหนกตกใจต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก ท่ามกลางม่านประกายเส้นสายที่หนาแน่น มันยังพุ่งร่างไปมาดุจดั่งเป็นเงาปีศาจไร้สสาร บุกรุกเข้าไปตามช่องว่างรอยโหว่ จู่โจมด้วยผ่ามือที่รวดเร็วประหนึ่งสายฟ้าคะนองฝน

ทั้งสองฝ่ายยังคงรักษาระดับการคู่คี่กำกึ่งกันไว้ได้

ส่วนอีกด้านหนึ่ง นัจจุราชดำทั้งสี่รับการรุมกระหน่ำของดาวมฤตยูคนละสามคน ดูท่าทียังสามารถฝืนใจต้านรับเอาไว้ได้ระยะหนึ่ง

ส่วนดรุณีคลุมหน้าถูกดาวมฤตยูจำนวนสิบกว่าคนรุมล้อมรุกไล่ แต่ก็ยังมีฝีมือเหนือชั้นกว่า สามารถตีโต้ได้อย่างง่ายดายมิหนักแรง

ในช่องพริบตานั้น เงาร่างฉวัดเฉวียววนเวียน

อยู่จนพลุกปล่านพลังฝ่ามือ ดังครืนครันพานอสนีบาตที่ฟาดลง

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งเมื่อถูกมือพิฆาตพ้ำเทากึงจู่โจมอย่างหักโหมทุ่มเท นางต้องคอยป้องกันพลังฝ่ามืออันรุนแรงมหาศาลของฝ่ายตรงข้าม อีกด้านหนึ่ง ก็จะต้องคอยระวังความปลอดภัยของโค้วเก๊ยมชิ้ว จึงเริ่มตกเป็นเบี้ยล่าง จนเป็นฝ่ายรับมากกว่าจะตีโต้ออกไปได้แล้ว

ฉับพลันนั้น เสียงคราง หนัก ๆ ได้บังเกิดขึ้นเหล่าดาวมฤตยูที่รุมล้อมดรุณีคลุมหน้า มีสี่คนเซถลาออกไปจากวงต่อสู้ แต่แล้วมีผู้จู่โจมโหมเข้าทดแทนมากไปกว่าจำนวนนั้นอีกครั้งหนึ่งทันที

เทากึงนับเป็นหัวหน้าผู้นำมา มันคิดในใจว่า

"หากมิสามารถคร่าตัวตุยฮุ้นเช้งนึ่ง หรือดรุณีคลุมหน้าทั้งสองไปสักคนหนึ่งก่อน สถานการณ์ก็ยากยิ่งที่จะดำเนินไปตามคำประกาศิตกระบี่ทองได้"

พอได้คิดเช่นนั้น การรุกก็เริ่มกระชั้นรุนแรงขึ้น

กว่าเดิม ดุจดังเป็นน้ำตกที่โกรกกระแทก อุปมาดังพายุฝนที่โหมกระหน่ำ รุกไล่จนตุยฮุ้นเช้งนึ่งมือไม้เป็นพัลวันไปทันที

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งขบฟันอย่างแนบแน่น ใช้สามกระ-กระบวนท่าคร่าวิญญาณอันเป็นไม้ตายที่ชั่วร้ายสุดยอด ของวิชาด้วยเงินคร่าวิญญาณออกไป จึงเห็นประกายเงินสั่นไหวแพรวพราย ดุจดังเป็นสายฟ้าที่แลบอยู่แปลบปลาบ และยังบังเกิดเสียงแหวกฝ่าอากาศ จนดัง ซู่ ซ่า หวีด หวิว อีกด้วย

มือพิฆาตพ้ำถูกสามกระบวนท่าคร่าวิญญาณ (ตุยฮุ้นซาเส็ก) รุกไล่จนต้องกระโดดถอยออกไปร่วมสามสิบกว่าเช้ียะ

ตุยฮุ้นเช้งนึ่ง พอได้ท่ามีเปรียบก็มิยอม ปล่อยปละนางสะอึกกายติดตามไปดุจดังกับเงาตามตัว สามกระ-บวนท่าคร่าวิญญาณถูกใช้วนเวียนอยู่ไปมา ในรัศมีสามสิบเช้ียะ จึงคล้ายดังมีบ่อมัจจุราชที่คอยผู้กระโดด

เข้าหาอย่างหนาแน่น ทำให้ฝ่ายตรงเข้ามิอาจจะบุกรุกเข้ามาได้แม้แต่ครึ่งก้าว

ครุฑีคลุมหน้าได้ใช้วิชาพลังฝ่า มือลมเทพยดาไร้สภาพออกไปจนสุดกำลังความสามารถ จึงมีเสียงครางหนัก ๆ ดังระงมขึ้นทั่วทิศทาง มีมือดาวมฤตยูต้องถูกฟาดจนล้มระเนระนาดไปถึงสิบกว่าคน แต่ไม่มีผู้ใดเสียชีวิตเลย

มือพิฆาตฟ้าเทากึงคำรามเสียงสนั่นว่า

"รุกให้หมดสิ้น"

มันเป็นคนแรกที่กระชากกระบี่สีทองเล่มนั้น กำไหมเงิน ด้ามกระบี่เอาไว้แนบแน่นแล้ว จึงพุ่งหลุดออกจากมือไปจู่โจม ประกายกระบี่สีทองพุ่งปราดเป็นเส้นสาย ภายในรัศมีสามสิบเชี๊ยะ จึงแฉลบแปลบปลาบอยู่อย่างรุนแรงแกร่งกร้าวและยังมี เสียงฝ่าอากาศดังสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นอีกด้วย

ส่วนดาวมฤตยูที่ยังมีจำนวนร่วมสามสิบ พากันยืออกมาทุกตัวคนในจำนวนนั้น ส่วนมากดาหน้าเข้าหาครุฑีคลุมหน้า อีกสิบกว่าคนแยกย้ายกันโถมกายเข้าไปหาโค้วเก๊ยมชั้วที่นอนแน่นิ่งอยู่ทางด้านหลัง ของตุยฮุ้นเช้งนึ้ง

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งทุ่มเทกำลัง ทั้งทั้งตัวออก ต้านทานผีมือเทากึง ซึ่งจู่โจมมาด้วยเพลงกระบี่บิน ก็เปี่ยมไปด้วยอันตรายที่หวุดหวิดหวาดเสียว เมื่อเห็นมีเงาร่างของผู้คนร่วมสิบ จู่โจมโถมมาทางด้านหลัง นางจึงสะท้านใจอย่างรุนแรง กระบวนท่ามือจึงได้เชื่องช้าลงวูบหนึ่ง พลันบังเกิดเสียงดังควากใหญ่ เมื่อบ่าขวาถูกประกายกระบี่สีทองกรีดออกเป็นแผลยาว ร่วมเซี๊ยะโลหิตสด ๆ ไหลซึมลงมาทันที เจ็บปวดจนหน้าถอดสี ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

"เทากึง เราจะไม่ขออยู่ร่วมฟ้ากับเจ้าอีก"

มือพิฆาตฟ้าเทากึงหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"เจ้าไม่มีโอกาสแล้ว"

ทั้งสองฝ่ายต่างจู่โจมโถมเข้าหากัน อย่างรุนแรงแกร่งกร้าวขึ้นกว่าเดิมอีก

ดรุณีคลุมหน้าเมื่อเห็นชายฉกรรจ์จำนวน ร่วมสิบคน โถมตรงเข้าหาโค้วเก๊ียมซ้ัวที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น จึงบังเกิดความตื่นตระหนก และกระวนกระวาย อย่างยิ่งยวดรีบตวัดผ้ามือฟาดถึงแปดครั้งซ้อน ๆ อย่างหักโหม โถมกำลังทำให้เหล่าดาวมฤตยูที่รุมล้อมอยู่ ต้องพากันแตกฮือออกไป นางฉวยโอกาสที่มีเพียงชั่วพริบตา พุ่งกายปราดเข้าใส่ดาวมฤตยูทั้งสิบกว่าคนนั้นทันที

เหล่าดาวมฤตยู ที่โถมกายเข้าไปหา โค้วเก๊ียมซ้ัว พลันรู้สึกมีพลังลมอันแหลมคมยิ่งกว่าเกาทัณฑ์ โถมตรงเข้ามาใส่ร่าง จึงรีบชะงักกายและตวัดผ้ามือฟาดต้านรับเข้าไว้ในฉับพลัน

การจู่โจมของดรุณีคลุมหน้าครั้งนี้ ได้ทุ่มเทกำลังทั้งตัวเท่าที่มีออกไป เพราะมีเจตนาจะคลายสถานการณ์อันน่าหวาดเสียวของโค้วเก๊ียมซ้ัวนั่นเอง

เสียงระเบิดกังสนั่นหวั่นไหว ผสานกับเสียแผดร้องอย่างเจ็บปวดขึ้นสองครั้ง เงาร่างของสองคนคล้ายดังถูกพลังอันมหาศาล กระแทกใส่จนปลิวกระเด็นออกไปสุดไกล ส่วนดรุณีชุดดำคลุมหน้าก็ต้องพลอยชะงักงันไปวูบหนึ่ง ในช่วงวูบเดียวนี้ เหล่าดาวมฤตยูที่รุมล้อมอยู่สิบกว่าคนเมื่อแรกเริ่มได้พากันถลันกลายเข้ามารุมกระหน่ำอีกครั้งอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

ส่วนดาวมฤตยูผู้อื่น ๆ หันร่างเข้าตะปบมือใส่โค้วเก๊ียมซ้ัวอีก

ในช่วงฉุกละหุกปานกระพริบตานี้ ฉับพลันนั้น โค้วเก๊ียมซ้ัวผุดลุกขึ้นยืนทันที

เหตุการณ์ที่อุบัติอย่างกะทันหัน ทำให้ดาวมฤตยูจำนวนหลายคนที่โถมกายเข้าไป พากันหยุดยั้งกายไว้ด้วยความงุนงงสงสัย

ที่แท้โค้วเก๊ียมซ้ัว ที่ถูกดรุณีคลุมหน้ายัดยาขจัดพิษเข้าไปในปากตั้งหลายเม็ดแล้ว ไม่นานนักก็ได้สติขึ้นมา

แต่เนื่องจากคำนวณมิถูกถึงสถานการณ์เบื้องหน้า จึงมิได้เคลื่อนกายอย่างไรขึ้น แต่บัดนี้ก็คำนวณถึงสภาพได้อย่างแน่ชัดถนัดตาแล้ว...

ในช่วงพริบตาที่เหล่าดาวมฤตยูยังงันอยู่นั้น พลันเห็นประกายสีดำพุ่งปราดออกมาหลายสาย เสียงแผดร้องอันเจ็บปวด ได้ดังผสานกับเสียงประหลาดพิกลของประกายสีดำ

พอเสียงแผดร้องดังขึ้น โลหิตก็กระจัดกระจายไปทันที

ดาวมฤตยูจำนวนหลายคน พากันสมองแหลกเหลวร่างปลิวกระเด็นออกไปจนห่างไกล แน่นิ่งกับพื้นโดยมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

ราชันย์พิณมรณะ โค้วเก๊ียมชั่ว เพียงลงมือออกไปครั้งเดียว ก็ทำลายดาวมฤตยูไปถึงแปดคน อันพลังผีมือเช่นนี้ นับว่าน่าตื่นตระหนกตกใจต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก บรรดาทุกคนของเก๊ียมเป๋า ต่างพากันตื่นตระหนกตกใจ

จนขวัญหนีดีฝ่อ หยาดเหงื่อเย็นยะเยือกไหลร่วงรินลงมาจนชุ่มโชกร่าง

แต่ส่วนตุยฮุ้นเช้งนึ้งและพวกดรุณีชุดดำ พากันจิตใจก็กลับเข้มแข็งขึ้นอีกอักโข....

โค้วเก๊ียมชั่วกวาดตามองไป เห็นตั้งแต่หัวหน้าพรรคเซี๊ยะโง้วบึ้งลงไป ทุกคนต่างทอดกายเหลือแต่ซากศพอยู่บนพื้น มิต้องถามไถ่ก็ทราบได้ว่า ต้องเป็นการกระทำอันยอดเยี่ยมของตุยฮุ้นเช้งนึ้ง และดรุณีชุดดำที่มาช่วยเหลือตน

โค้วเก๊ียมชั่วแปลกใจที่ว่า ชายเสเพลงักจุ้นขณะนี้เตลิดเปิดหายไปที่ใด ไฉนจึงมิพบร่องรอยเลย

ฉับพลันนั้น....

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งตวาดเสียงเจื้อยแจ้วขึ้นว่า

"เทากึง โกวเนี้ยในวันนี้หากไม่จับเจ้ามาบดขยี้ให้แหลกลาญแล้ว จะสาบานไม่เป็นผู้คนอีกต่อไป"

คำเทากึงนี้พอกระทบโสต ก็อุปมาดั่งอสนีบาตที่

ฟาดใส่ ทำให้โค้วเกี๊ยมซิ้วต้องสะท้านขึ้นทั้งกาย เลือดลมพลุ่งพล่านเดือดดาลปานจะทะลักออกจากอก ความอำมหิตโหดเหี้ยมฮือโหมจนหน้าตาแดงฉาน มัน! เทาก็งคือบุคคลที่ตนกำลังต้องการหาอย่างเร่งร้อน ปณิธานอันแรกที่บัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก็จงต้องการ คือให้ตนเด็ดศีรษะของมันผู้นี้ไปให้ได้ ในเมื่อฟ้าดินได้อำนวยจนโชคช่วยเช่นนี้แล้ว ก็มิต้องตะเกียกตะกายไปให้ถึงเกี๊ยมเป๋าอีก

ดังนั้น จึงพุ่งกำลังภายในเข้าใส่ปลายนิ้วกรีดลงบนสายพิณทันที.....

เสียงดังตงสนั่นหวั่นไหว ปานฟ้าถล่มดินทลายกระแทกกระทั้นจนเลือดลมของผู้อยู่ในบริเวณนั้นพลุ่งพล่านไปหมดสิ้น เจ็บปวดรวดร้าวในแก้วหูปานจะแตกออกจากกัน

"จงหยุดมือให้เราทุกคน"

ทุกคนภายในลานการต่อสู้พากันชะงักงัน ตามคำตวาดสั่งโดยพร้อมเพรียงทันที

โค้วเกี๊ยมซิ้วหน้า อำมหิต โหดเหี้ยม อย่างน่า หวาดหวั่น สืบเท้าเข้าหามือพิฆาตฟ้าเทาก็งทีละก้าว ทีละก้าว

ในบริเวณนั้น พลัน มี บรรยา กาศ ที่ ผนึก ตัว แน่น อึดอัดหนักอึ้งจนผู้คนบังเกิดความกลัดกลุ้มแทบอก ระเบิด ความอำมหิตโหดเหี้ยมได้กระจายไปทั่วทั้งบริเวณ

บทที่ ๑๗

ยมทูตสำแดงเดช

มือพิฆาตฟ้าเทากึงถูกสีหน้าอันโหดเหี้ยมอำมหิตของโค้วเกี๊ยมชั้วสร้างความตื่นตระหนกตกใจจนขวัญระรัว

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งดรุณีคลุมหน้าและสี่มัจจุราชต่างพากันยืนรวมเป็นกลุ่มเดียวกันทันที

เจ็บสิบสองมฤตยูแห่งเกี๊ยมเป๋าที่ยังโชคดีมิเสียชีวิตก็พากันยืนเรียงเป็นแถวเดียวอยู่ทางด้านหลังมือพิฆาตฟ้าเทากึง

บรรยากาศในบริเวณนั้นได้โหดเหี้ยมหนักอึ้งไปตามผีเท้าของโค้วเกี๊ยมชั้วที่สืบเข้าไปอย่างแช่มช้าทีละก้าว

โค้วเกี๊ยมชั้วหยุดกายลงห่างจากฝ่ายตรงข้ามร่วมสิบเชี๊ยะ

มือพิฆาตฟ้าเทากึงเมื่อระงับใจไว้ได้แล้วจึงกล่าวเสียงเย็นยะเยือกไปว่า

"เจ้าคือผู้ที่เรียกตนเองเป็นราชันย์พิณมรณะโค้วเกี๊ยมชั้ว!"

"ถูกแล้ว"

"บ่อมค่ายเราต้องมีผู้เสียชีวิตด้วยน้ำมือของเจ้าไปเป็นจำนวนมากหลายสิบคน บัญชีนี้รวมต้นและดอกจะต้องคิดกับเจ้าให้เสร็จสิ้นเลย"

โค้วเกี๊ยมชั้วแค่นเสียงขึ้นด้วยใบหน้าอันเย็นชากระด้างกล่าวว่า

"เทากึงวาจาบัดซบมิต้องกล่าวเราขอถามเจ้าเจ้ารู้จักบัณฑิตไตรอัจฉริยะหรือไม่?"

มือพิฆาตฟ้าเทากึงต้องถอยหลังไปหนึ่งก้าวอย่างตื่นตระหนกงงงันใบหน้าเปี่ยมด้วยความหวาดหวั่นจนถอด

สี กล่าวเสียงระรัวไปว่า

"รู้จักแล้วจะเป็นอย่างไร?"

"อย่างนั้นประเสริฐเลิศนัก นับว่าฟ้าดินได้อำนวยให้แล้ว เจ้าจึงแส่เข้ามาหาจนถึงที่"

มือพิฆาตฟ้าเทากึงต้องถอยไปอีกหนึ่งก้าว แผดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"เจ้าเด็กชั่วร้าย เจ้าเป็นผู้ใด ?"

"เรื่องนี้เจ้ามิต้องเกี่ยว"

"มันยังมิตาย ?"

"เฮอะ เฮอะ จริงดังที่เจ้าว่า หลังจากบัณฑิตไตรอัจฉริยะผ่านการลงทัณฑ์ทรมาน อันชั่วช้าสารเลวหลายประการ ก็ยังมิได้ตายไป"

มือพิฆาตฟ้าเทากึงปรากฏรอยยิ้ม อันชั่วช้าอำมหิตบนใบหน้า กล่าวว่า

"แล้วบัณฑิตไตรอัจฉริยะขณะนี้อยู่ในที่ใด ?"

"เรามิบอกกับเจ้าดอก แต่ทว่า ท่านได้วานให้เรามากระทำเรื่องราวประการหนึ่ง ซึ่งจะต้องบอกกล่าวกับเจ้าให้จงได้"

"เรื่องอันใด ?"

"ท่านต้องการให้เรามาเด็ดศีรษะของเจ้า"

มือพิฆาตฟ้าเทากึง เปล่งเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งสนั่นหวั่นไหวภย่างน่าหวาดหวั่นสะท้านใจขึ้นทันที

โค้วเกี๊ยมชั้วตวาดเสียงเย็นชาไปว่า

"เทากึง เจ้าหัวร่อด้วยเรื่องอันใดกัน ?"

มือพิฆาตฟ้าเทากึง ชะงักเสียงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เจ้าเด็กน้อย หน้าขาวสะอาดของเจ้าหากแม้นถูกกรีดกากบาทเข้าไปแล้ว จะนับว่ามีความหมายอย่างยิ่งทีเดียว ฮา ฮา ฮา"

วาจานี้ สร้างความเดือดดาลคลั่งแค้นให้แก่โค้วเกี๊ยมชั้วจนตัวสั่นระริก ในห้วงสมองพลันปรากฏใบหน้าทีทุเรศอัปลักษณ์ยิ่งกว่าภูตผีปีศาจของบัณฑิตไตรอัจฉริยะขึ้นอย่างชัดเจน และพลอยหวนคิดถึงเตียซู่ง้อ สตรีที่

น่าสมเพชเวทนา ภายในตึกพักร้อนยอดเขาเทียนไท้ซัว บุคคลผู้อยู่เบื้องหน้าขณะนี้ ก็คือตัวฆาตกร ตัวการอันชั่วร้ายที่ได้ดำเนินเหตุการณ์ให้เป็นไปในลักษณะนี้....

ดังนั้น จึงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแค้นเสียงไปว่า

"เทากึง ก่อนที่เราจะเด็ดศีรษะของเจ้าออกมา จะต้องกรีดรูปกากบาทบนใบหน้าเจ้า ปล่อยให้เจ้าไปลองลิ้มชิมรสการถูกทำลายโฉมว่าจะเป็นเช่นไรเสียก่อน"

มือพิฆาตฟ้าเทากึง พลันหวนนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

"เจ้าเด็กน้อย เจ้ามาจากตึกพักร้อนบนยอดเขาเทียนไท้ซัวหรือ"

โค้วเกี๊ยมชั้วงงงันไปวูบหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"หากใช่จะเป็นอย่าง ?"

"เฮอะ เฮอะ เฮอะ เราเข้าใจแล้ว บัณฑิตไตรอัจฉริยะย่อมไม่มีทางรอดชีวิตไปได้โดยเด็ดขาด เจ้าได้รับการไหว้วานจากนางสตรีที่ไร้ยางอายผู้นั้น ให้แอบอ้างนามบัณฑิตไตรอัจฉริยะมาเป็นศัตรูอยู่คับเรา ใช่หรือไม่ ?"

โค้วเกี๊ยมชั้วเบิ่งตาจนเหลือกถลน ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"เจ้ากำลังผายลม"

มือพิฆาตฟ้าเทากึงบังเกิดความอำมหิตโหดเหี้ยมจนเปียมใบหน้า เค้นเสียงเย็นชาไปว่า

"นางสตรีที่ไร้ยางอายผู้นั้น ฝ่าฝืนต่อคำสั่งของบิดาอย่างไม่คำนึง ทรยศหักหลังต่อคู่หมั้นที่ดำเนินถูกต้องตามประเพณี หาชู้รักมากกกอดทางด้านนอกอย่างสำส่อน อีกสิบปีให้หลัง นางก็ยังมาหาเจ้าผู้เป็นเด็กหน้าขาว ฮา ฮา...."

โค้วเกี๊ยมชั้วยกพิณบีศาจในมือขึ้นแล้วกล่าวว่า

"เทากึง เจ้าแม้จะถึงวาระสุดท้ายแล้วก็ยังมิสำนึกตัว...."

มือพิฆาตฟ้าเทากึงคงกล่าวของมันไปอีกว่า

"เตียซู่ง้อ นางแพศยาที่ไร้ยางอาย เจ้าเด็กชั่วร้าย เราจะต้องเข่นฆ่าเจ้าเสียก่อน แล้วจึงไปบดขยี้นางให้แหลกลาญเป็นคนที่สอง"

โค้วเกี๊ยมชิ้วอดรนทนต่อไปมิได้อีกแล้ว จึงตวาดก้องสุดเสียงไปว่า

"เทากึง เจ้าแม้จะตายสักหมื่นครั้ง ก็ยังมิเพียงพอต่อการถ่ายโทษ"

ร่างพลันถลันวูบเข้าไป พิณบีศาจในมือตวัดฟาดจนมีพลังอันมหาศาลปานภูเขาถล่มทลาย ทะลักออกไปอย่างรวดเร็วประหนึ่งสายฟ้า พร้อมกับเสียงหวีดหวิวดังระคายประสาท....

มือพิฆาตฟ้าเทากึงเห็นฝ่ายตรงข้ามจู่โจมมาด้วยอานุภาพอันรุนแรงจนสุดจะต้านทานรับได้ จึงรีบถีบเท้ากรีดกายออกไป

โค้วเกี๊ยมชิ้วมีเจตนาจะคร่าชีวิตฝ่ายตรงข้ามแล้ว เพื่อหวังจะกระทำไปตามคำสั่งของบัณฑิตไตรอัจฉริยะ ให้

เสร็จสิ้น พอจู่โจมพลาดผิดไปในกระบวนท่าแรก ร่างจึงถลันวูบตามติดเข้าไปซ้ำเติม ในชั่วอึดใจเดียว ก็ตวัดฟาดถึงสิบห้าครั้งซ้อน ๆ อย่างโหดเหี้ยมอำมหิต

การลุกไล่นี้ ทำให้มือพิฆาตฟ้าเทากึงต้องกระโดดเลี่ยงหลบหลีกไปทางซ้ายขวาหน้าหลัง เป็นจำนวนแปดครั้งซ้อน ๆ จึงสามารถหลบได้อย่างหวุดหวิด ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนหนาวเย็นจับใจทันที

เหล่าผู้มีฝีมือที่อยู่ในบริเวณนั้น ต่างบังเกิดความตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีโดยสิ้นเชิง

พลังฝีมือการจู่โจมเช่นนี้ สร้างความไหวหวั่นพรั่นพรึงให้แก่ผู้คนอย่างแท้จริงทีเดียว

มือพิฆาตฟ้าเทากึงเมื่อตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อแล้ว จึงพลิกข้อมือกระชากกระบี่ทองเล่มสั้นออกมา ยามสะบัดไปวูบหนึ่งนั้น พลันกลับกลายเป็นประกายสีทองอันเจิดจ้า รายล้อมอยู่รอบกายดุจดังสายฟ้า พุ่งปราดเข้าหาโค้วเกี๊ยมชิ้วทันที

โค้วเกี๊ยมชิ้วแค่นเสียงเย็นชากระด้าง พิณบีศาจในมือได้กรีดสะบัดด้วยกระบวนท่า ที่พิสดารประหลาดล้ำ พอกระบี่และพิณกระทบกันเข้า พลันบังเกิดเสียงเปรื่องปร่างสดใสกังวาน มือพิฆาตฟ้าถูกฟาดจนกระบี่แทบต้องกระเด็นหลุดออกจากมือ จึงรีบรั้งการจู่โจมกลับและเผ่นถอยไปในคราวนั้น

ช่วงพริบตาที่มันถีบเท้าถอยไป กระบี่ทองก็พุ่งปราดออกจากมืออีกครั้งอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ

โค้วเกี๊ยมชิ้วตวัดพิณบีศาจขึ้นฟาดรับอย่างหักโหม เสียงดังเปรื่องขึ้นอีกครั้งอย่างก็กก้อง กระบี่ทองถูกฟาดจนกระดอนกลับไป แต่มิคาดว่าพอถึงกึ่งกลางเท่านั้น กระบี่ทองพลันวกเป็นวงดังควาก แล้วพุ่งปราดเข้ามาทางด้านข้าง ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า ดุจดังเป็นงูร้ายอันแคล่วคล่องว่องไวที่แลบลิ้นเข้าฉกเหยื่อ

ที่แท้ทุกคนภายในเกี๊ยมเป้า ต่างใช้กระบี่สั้นเป็นอาวุธ ทางด้านกระบี่มีไหมอันเหนียวแน่นผูกติดไว้ สามารถควบคุมได้ภายในรัศมีสามสิบเชี๊ยะ จึงนับว่าเป็นอาวุธที่ชั่วช้าทรงอานุภาพอย่างยิ่งยวด

โค้วเกี๊ยมชิ้วเมื่อตวัดฟาดต้านรับ อยู่ครู่หนึ่งแล้วก็รู้สึกทนรำคาญมิได้ รีบใช้กระบวนท่าปวยม้อฮ่วงเอ๊ย (เงามายาอสูรร้าย) ร่างพลันคล้ายภูตพรายที่พลิ้วปลิวละลิ่วเข้าไปภายในม่านกระบี่ดั่งกับหมอกควัน เพียงถลันวูบหนึ่งก็มาถึงเบื้องหน้ามือพิฆาตฟ้า จนสามารถยื่นมือออกไปถึงตัวได้ ตวัดพิณขึ้นฟาดเข้าใส่หว่างเอวทันที....

มือพิฆาตฟ้าเทากึง ตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบถลันกายหลบออกไปได้แปดเชี๊ยะ เฉี่ยงหลีกจากการถูกฟาดเอวขาดไปได้อย่างหวุดหวิด

ดาวมฤตยูที่ยืนอยู่ทางด้านหลังจำนวนหลายสิบคน ในขณะนั้นพลันชักออกมายืนเคียงคู่อยู่กับมือพิฆาตฟ้า ดูท่าทีพวกมันจะร่วมรุมกระหน่ำกันแล้ว

ดรุณีคลุมหน้าและตุยซุ้นเช้งนึ้งก็วยู่หุย พากันสะอึกกายเข้ามาโดยพร้อมเพรียงดั่งราวกับนัด ยืนเคียงคู่อยู่

ข้างกายโค้วเกี๊ยมซิ้วบ้าง

มือพิฆาตฟ้าเทากึงพอเห็นสภาพเช่นนั้น รู้สึกผิดพลาดท่าอย่างมากมาย ราชันย์พิณมรณะเพียงคนเดียวยังรู้สึกหนักแรงจนแทบมิอาจต้านท้านได้แล้ว เมื่อกอปรกับนางดาวพิฆาตอันโหดเหี้ยมเข้าไปอีกสองคน ผลสุดท้ายยากนักที่จะคาดคำนวนได้แล้ว

โค้วเกี๊ยมซิ้ว เหลือบแลเห็นโลหิต บนแขน ของ ตุยฮุ่นเช้งนึ่งจึงกล่าวว่า

"ก๊วยโกวเนี้ย ท่านได้รับบาดเจ็บ"

ดรุณีคลุมหน้ารีบตอบแทนขึ้นทันทีว่า

"หากแม้นมิใช่ก๊วยโกวเนี้ยลงมือทันท่วงที เข้าทำลาย ตา ขอพิษเต้ีย บ๊าเทียน ประมุข พรรคเซี๊ยะโง้วบังช่วงชิงเอายาขจัดพิษมันมาได้แล้ว ผลสุดท้ายของท่านก็มิกล้าไปคาดคิดอย่างแน่นอน"

โค้วเกี๊ยมซิ้วต้องขยับคิ้วนิ่วหน้า คำนึงในใจว่า

"ติด ค้าง บุญ คุณ ของ นางเข้า อีก ครั้ง หนึ่ง จนได้

ภายหน้า..."

ความคิดยังมิทันหมดสิ้น พลันเห็นมือพิฆาตฟ้าเทากึงล้วงธงสามเหลี่ยมผืนน้อยออกจากอกเสื้อ บนผืนธงบักรูปกระบี่สีทองเอาไว้ ยกขึ้นโบกไสวเบื้องศีรษะ พร้อมทั้งร้องว่า

"ศิษย์ทุกคนของบ๊อมค่ายเราจงฟังคำสั่ง"

"ศิษย์ทั้งหลายอยู่พร้อมหน้าแล้ว"

"ทุ่มเทกำลังจู่โจมให้หมดสิ้นรุกได้แต่ถอยมิได้"

"ยินดีรับคำสั่ง"

ตุยฮุ่นเช้งนึ่งหน้าตาโหดเหี้ยมเย็นชา กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"เทากึง เจ้าสั่งให้เหล่าดาวมฤตยูมาขายชีวิตจนหมดจนสิ้นก็ไม่มีวิธีที่จะดีกว่านี้ดอก ไม่อาจช่วยชีวิตของเจ้าได้แน่นอน"

มือ พิฆาต ฟ้า เทากึง กล่าว อย่างโหดเหี้ยม อาฆาตเป็นที่สุดว่า

"ก๊วยยู่หุย เจ้ารอดูต่อไปเถิด รับรองจะต้องมีของวิเศษสุดให้เจ้าได้ลิ้มชิมรสจนสบายอกสบายใจ...."

"เฮอะ...."

ดาวมฤตยูจำนวนหลายสิบคน เมื่อได้รับคำสั่งกิมเกี่ยมเหล็งแล้ว แต่ละคนต่างมีสีหน้าเคร่งเครียดเตรียมพร้อมจะเสี่ยงชีวิตให้จบสิ้นในบัดดล

โค้วเก้ยมชิ้วหันไปกล่าวกับดรุณีคลุมหน้า และตุยฮุ้นเช้งนึ้งที่อยู่ข้างกายว่า

"ขอเชิญโกวเน้ยทั้งสองถอยออกไป"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งเถียงขึ้นทันทีว่า

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าเพียงคนเดียว"

"แต่ข้าพเจ้าก็เป็นคนที่กิมเกี่ยมเหล็งตามล่าด้วย"

โค้วเก้ยมชิ้วต้องงงงันไปทันที คิดอยู่ว่า

'เป็นความจริงทีเดียว นางก็เป็นบุคคลที่กิมเกี่ยมเหล็งตามล่าตัว สืบสาวราวเรื่องถึงต้นตอ นางกระทำ

ไปเพราะตนและเพื่อตนทั้งสิ้น การทรยศต่อบ๊อมค่ายเก้ยมเบ๋าและการแตกหักกับญาติมิตรทั้งหลายนั้น เป็นสิ่งที่น่าเห็นใจอยู่ไม่น้อย'

พอได้คิดถึงตอนนี้ ก็บังเกิดความเสียใจจนปรารถนาจะลุแก่โทษ แต่พอหวนคำนึงถึงวาจาที่ชายเสเพลงกจุ้นกล่าวมาเมื่อตอนแรก ในใจพลันบังเกิดความเย็นยะเยือกลงไปอีก นางเป็นสตรีที่มักมากในกามคุณ มีจิตใจโลเลหาความแน่นอนมิได้ จึงต้องส่งเสียงเย็นชากระด้างไปว่า

"ก๊วยโกวเน้ย เรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าไม่ยินยอมให้ผู้ใดใครอื่นยื่นมือเข้าร่วมด้วย"

ดรุณีคลุมหน้าเกรงกลัวว่าคนทั้งสองจะโต้เถียงจนแตกหัก จึงรีบฉุดตุยฮุ้นเช้งนึ้ง แล้วกล่าวว่า

"พวกเราก็เป็นคนดูความสนุกต่อไปเถิด เห็นท่าเขาเพียงคนเดียวคงสามารถต้านทานรับพวกเหล่านี้ได้ดอก"

พลางพากันถอยออกไปจากที่นั้นอย่างยินยอม

พร้อมใจ

มือพิฆาตฟ้าเทากึงแสยะยิ้มเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"โกวเน้ยทั้งสองไยไม่ลงมือโดย พร้อมเพรียงกันเสียเล่า"

โค้วเกี๊ยมชิ้วตวาดก้องกังวานว่า

"เทากึง วาจาบัดซบมิต้องกล่าว เรื่องส่วนตัวของเรานั้น มิเคยยินยอมให้ผู้อื่นสอดมือเข้าเกี่ยวข้องเสมอมา"

วาจานี้ซบอารมณ์ของเทากึงอย่างยิ่งนัก จึงรีบร้องสวนขึ้นว่า

"ประเสริฐยิ่ง"

วาจาพอขาดคำ ธงประกาศิตกระบี่ทองในมือพลันสะบัดขึ้น ดาวมฤตยูจำนวนหลายสิบคนที่กอปรกับมือพิฆาตฟ้าเอง ก็พากันตวัดผ่ามือฟาดออกไป อันผ่ามือที่รวบรวมผู้ทรงฝีมืออันดับสูงจำนวนมากมาย ก่ายกองนี้

จึงมีอานุภาพอันน่าตื่นตระหนกตกใจต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก

โค้วเกี๊ยมชิ้วกรีดร่างวูบหนึ่ง ก็เลี่ยงออกไปจากทางด้านตรงได้พุ่งกายแฉลบเข้าไปทางด้านขวามือ ตวัดฟาดผ่ามือไปสองครั้งซ้อน ๆ....

พอพลังพุ่งออกจากมือ เสียงแผดร้องก็อุบัติขึ้น เงาร่างสามสายถูกฟาดกระเด็นออกไปจนสุดไกล ร่วงดังสนั่นหวั่นไหวกับพื้นซึ่งไกลกว่าสามสิบเชี๊ยะ แน่นิ่งมิอาจลุกขึ้นได้แล้ว

ช่วงพริบตานั้น พลังผ่ามืออันมากมายหลายสิบสาย พลันโถมทลายเข้าใส่ร่างปานภูเขาถล่มแผ่นดินทลาย

โค้วเกี๊ยมชิ้วพลิ้วร่างไปอีกครั้ง ตวัดผ่ามือทั้งสองฟาดขึ้นไป ก็มีเงาร่างอีกสองสาย พุ่งปราดตามพลังลงร่วงฟาดกับพื้น สิ้นชีวิตอันโสมมไป

เพียงสองกระบวนท่าก็ทำลายชีวิตยอดฝีมืออันดับสูงของเกี๊ยมเบ๋าถึงห้าคน ทำให้เหล่าผู้ทรงฝีมืออันดับ

สูงเท่าที่หลงเหลืออยู่ ต่างพากันตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ดุจดังย่างก้าวเข้าหาฝ่ามือมัจจุราช แต่ประกาศิตก้ระบี่ทองที่ให้รุกโดยห้ามถอย แม้นนอกจากความตายเท่านั้นจึงจะเลิกราได้....

มือพิฆาตฟ้าเทากึงตวาดเสียงก็กก้องขึ้นว่า

"ถอย ใช้กระบี่บินปลิดชีวิตมัน"

ท่ามกลางเสียงตวาดที่กึกก้องสนั่นหวั่นไหว ยอดฝีมืออันดับสูงจำนวนหลายสิบคน พากันถอยปราดออกไปไกลกว่าสามสิบเชียะ ล้อมเป็นวงกว้างอย่างหนาแน่น ประกายสีทองฉวัดเฉวียนแปลบปลาบ แต่ละคนต่างมีกระบี่ทองเล่มสั้นมาถือไว้ในมือแล้ว

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งเคยพำนักอยู่ในป้อมค่ายเกี๋ยมเป้ามาจึงทราบถึงความร้ายกาจในอานุภาพการรุมจู่โจมของกระบี่บินอย่างซึ้งใจ นางหันหน้าไปกล่าวกับดรุณีคลุมหน้าว่า

"พวกเราจะลงมือกันหรือไม่"

"ไม่"

"หากแม้น...."

"เขามีนิสัยเย็นชาทระนงจนเป็นสันดาน หากไปช่วยเหลือกลับจะทำให้เรื่องราวเลวร้ายไปกว่านี้ มิถึงยามคับขันอย่างยิ่งยวดแล้ว พวกเราอย่าได้ลงมือจะประเสริฐกว่า"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งต้องเงียบงันลงอย่างรันทดสลดใจ

ฝ่ามือพิฆาตฟ้าเทากึงเมื่อถอยปราดไป ก็เลี่ยงหลบอยู่ทางด้านหลังของเหล่าดาวมฤตยูจำนวนหลายสิบคน โดยมิทราบว่ามันจะมีเจตนาชั่วร้ายอย่างไรแฝงอยู่

โค้วเกี๋ยมชี้วส่งเสียงอันเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"เทากึง เจ้าจะต้องการให้คนเหล่านี้มาเป็นบัดพลีสัยเวยชีวิตร่วมกับเจ้าหรือ"

วาจานี้กล่าวจนเหล่าดาวมฤตยูต้องพากันแค่นเสียงขึ้นด้วยความแค้นเคือง

มือพิฆาตฟ้าเทากึงแสร้งทำหูทวนลม ตวาดเสียง

ทุ้มหนักขึ้นว่า

"รุก"

ประกายสีทองพลันพุ่งปราดฝ่าอากาศ ภายในรัศมีสามสิบเซียะประกายแปลบปลาบฉวัดเฉวียน มุ่งจู่โจมเข้าใส่โค้วเกี๊ยมชี้วทั่วทุกทิศทาง พร้อมกับเสียงพลังลมที่ดังอึงคะนึงสนั่นหวั่นไหว หนาแน่นดุจดังเป็นฝูงตั๊กแตนที่โฉบลงเป็นกลุ่มก้อน

โค้วเกี๊ยมชี้ว ควงพิณ บีศาจใน มือขึ้นจน กลายเป็นประกายดำสนิทเจิดจ้าแวววับ ผสานกับเสียงดังอุดอู้อึงคะนึงคล้ายดังเป็นเสียงดนตรีมรณะที่บรรเลงโดยยมทูต

ช่วงพริบตานั้น

ประกายสีทองได้ปลิวกระจัดกระจายอยู่แวววับจนกลายเป็นม่านอันหนาทึบ ครอบคลุมร่างโค้วเกี๊ยมชี้วเอาไว้ในระหว่างกลาง กระบี่และพิณที่ปะทะกันดังสนั่นหวั่นไหว จนแก้วหูสั่นสะเทือนแทบจะแตกทำลายไป

บรรดาเหล่ามือ ดาวมฤตยู คล้ายดังมีเจตนา จะเสี่ยงชีวิตด้วย กระบี่ทองจึงได้พุ่งเข้าจู่โจมจนสุดกำลังความสามารถ มิยอมรั้งกลับมาระวังป้องกันตัวเลย จึงคล้ายมีงูร้ายจำนวนมากมายสุดคณนานับ พุ่งบินจากทั่วทุกทิศทางลงฉกกัด

โค้วเกี๊ยมชี้ว บังเกิด ความอำมหิต โหดเหี้ยมขึ้นจนหน้าตาเขียวคล้ำ พลันทุ่มเทพลังกายทั่วทั้งตัวเท่าที่มีเข้าบรรจุใส่ในพิณบีศาจคู่มือ ค่วงสะบัดรอบกายไปหลายต่อหลายครั้ง พลังอันมหาศาลจึงกระจัดกระจายออกไปทั่วทุกทิศทาง ดุจดังมรสุมอันคลุ้มคลั่งที่โถมกระแทกเข้าใส่หน้าผา ทำให้เหล่ากระบี่บินจำนวนมากมาย ต้องถูกกระแทกจนพุ่งปลิวกลับไปทางด้านหลังโดยสิ้นเชิง

บรรดาดาวมฤตยูเท่าที่มีต่างบังเกิดเสียงร้องขึ้นด้วยความตกอกตกใจ

โค้วเกี๊ยมชี้วพอเพิ่งทรงกายกับพื้นได้ ก็ตวัดพิณในมือฟาดเข้าใส่กลุ่มคนอย่างหักโหม เสียงอันดังสนั่นน่าอเนจอนาถจึงบังเกิดขึ้นในฉับพลันทันด่วนมีดาวมฤตยู

สามคนถูกพิณฟาดจนแหลกลาญไปกับที่ในกรานั้นเอง

เงาร่างคนพลุกพล่านวุ่นวาย เหล่าดาวมฤตยูพากันโถมกายเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต เปลี่ยนจากการจู่โจมในรอบนอกมาเป็นการต่อสู้แบบกระชั้นชิดแล้ว

เสียงแผดร้อง อันเจ็บปวด โหยหวนดัง ทยอยขึ้นมาทั่วทุกทิศทาง

ซากศพพากันระเนระนาดสุมทับกันมากมาย ขึ้นกว่าเดิมเป็นทวีคูณ

อย่างแช่มช้า บรรดาดาวมฤตยูพากันตายจากไปกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว

กับเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นนี้ มือพิฆาตฟ้าเทากึงครั้นดังมิได้ บังเกิด ความตื่นตกใจ หรือสมเพช เวทนาเลย มันยังคงยืนชมการต่อสู้อยู่ด้านนอกอย่างเยือกเย็น

โค้วเกี๊ยมชิ้วมาตรแม้น จะมี พลังผีมืออันยอดเยี่ยมยิ่งนัก แต่เมื่อตกอยู่ท่ามกลางการจู่โจมโหมใส่อย่างไม่คิดชีวิต ของเหล่าดาวมฤตยูอันทรงผีมือสูงส่งยอดเยี่ยม

เช่นนี้พลังจึงได้ถูกทำลายลงไปมากมายก่ายกอง จนหน้าผากมีหยาดเหงื่อซึมออกมาแล้ว

ในฉับพลันนั้น....

โค้วเกี๊ยมชิ้วฉุกใจได้คิดถึงอุบาย อันชั่วร้ายของมือพิฆาตฟ้าเทากึงได้ มันมิเสียดายที่จะพลีชีวิตของผู้ทรงผีมือจำนวนมากมายหลายสิบคน ให้มาทำลายกำลังกายของตนจนลดน้อยถอยลง จากนั้น มันจึงฉวยโอกาสที่ตนอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง มาลงมือมาจู่โจมทำร้าย อันความคิดและแผนการเช่นนี้นับว่า โหดเหี้ยมอำมหิตและชั่วช้าสารเลวอย่างยิ่ง จึงคิดในใจว่า

'จะต้องรีบรวบรัดการต่อสู้ลงในเวลา อันสั้นจึงจะปลอดภัย'

พอคิดได้เช่นนั้น กระบวนท่าพิณบีศาจชั้นที่หนึ่ง พิณบีศาจชั้นที่สอง ก็ถูกใช้ออกไปอย่างฉับพลันทันด่วน เงาพิณที่กระจัดกระจายอยู่พลุกพล่านนั้น มีเสียงแผดร้องสะเทือนเลื่อนสั้นโสตประสาทดังจนระงม เศษอวัยวะ

ปลิวกระจัดกระจาย เงาโลหิตแปดเปื้อนกระเซ็นออกไปทั่วทุกแห่งหน....

เสียงแผดร้องอันน่าไหวหวั่นพรั่นใจได้เงียบหายไปทีละน้อย เสียงที่เชย่าขวัญสั่นประสาทของพิณบีศาจได้ซาลงอย่างแผ่วเบา จวบจนกระทั่งทุกสิ่งได้เงียบงันไร้สุ้มเสียง

บนพื้นดิน กลับกลายไปเป็นที่สุมซากศพอันมากมายก่ายกอง เป็นธารโลหิตที่เนืองนอง เจ็ดสิบสองคาวมฤตยูไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะรอดชีวิตอยู่ได้เลย สภาพอันอเนจอนาถบาดตานี้ ไม่มีผู้ใดจะทนมองอยู่ได้

โค้วเกี๊ยมซิ้วถือพิณบีศาจที่ชุ่มโชกด้วยโลหิตสด ๆ อย่างแนบแน่นร่างกายสั่นระริกอยู่เบา ๆ ใบหน้าอันงดงามสง่ากลับกลายเป็นสีเขียวคล้ำ

มือพิฆาตฟ้าเทากึงในขณะนั้น พลันเถลันกายเข้ามาหลายก้าวปรากฏแววอำมหิตชั่วร้ายขึ้นจนเปี่ยมล้น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วจึงกล่าวว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์ เรามิตายลงข้างหนึ่งก็จะไม่เลิกรากัน"

"เฮอะ เฮอะ เจ้าผู้แซ่เทา เจ้าต้องตายแน่นอน"

"เจ้าเด็กชั่วร้าย ชีวิตของเจ้ายินยอมขายให้แก่เตียซู่ง้อแน่หรือ ?"

มือพิฆาตฟ้าเอ่ยย้ำถึงเตียซู่ง้อขึ้นอีกครั้ง ทำให้ตุยฮุ้นเช้งนิ้งที่ยืนอยู่ทางด้านข้าง ต้องมีสีหน้ากลับกลายไปมาอย่างสับสน ร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยสั่นระริกแสดงว่านางบังเกิดความพลุ่งพล่านดาลใจอย่างรุนแรง

โค้วเกี๊ยมซิ้วแค่นเสียงหนัก ๆ แล้วตวัดพิณฟาดโครมลงไปในทันที

มือพิฆาตฟ้าถลันกายเลี่ยงหลบออก ตวัดกระบี่ตีโต้กลับไปห้าครั้งซ้อน ๆ....

คนทั้งสองจึงโถมเข้าหากัน ด้วยการต่อสู้ที่มุ่งหมายแลกชีวิต

หนึ่งนั้น ต่อสู้เพราะต้องการทดแทนพระคุณของ

สหาย หมายเด็ดศีรษะผู้อยู่เบื้องหน้าลงไปให้เสร็จสมดังปณิธานที่ได้รับไหว้วานมา ส่วนอีกหนึ่งนั้น กลับดำเนินไปเพราะกฎระเบียบของป้อมค่าย กอปรกับความอาฆาตแค้นส่วนตัวที่ได้มาพันพันรวมอยู่ในเหตุการณ์ครั้งนี้ จึงมีเจตนาหวังหักล้างผลาญชีวิตกันให้ตกตายลงจนได้

สภาพการต่อสู้อันดุเดือดชุลมุน ดุจดังพยัคฆ์ร้ายหรือพญามังกรกระทำให้ผู้ดูอยู่ด้านข้าง ต้องบังเกิดความตื่นเต้นจนจิตใจไหวหวั่นสั่นระริก

ผู้ที่พิศวงสงสัยจนมิอาจคลายใจได้ คือตุยฮุ่นเชี่ยงนึ้งก้วยยู่หุย นางไม่มีทางขบคิดเข้าใจว่า ไฉนในเวลาสั้นๆ มิกี่วัน โค้วเกี๊ยมชิ้วกลับมีพลังฝีมือรุดหน้าไปอย่างมากมายก่ายกองถึงเพียงนี้ ดุจดังกับเป็นคนละคนที่เดียว

ท่ามกลางเสียงตวาดอันกึกก้องสนั่นหวั่นไหว มือพิฆาตฟ้าถูกโค้วเกี๊ยมชิ้วฟาดด้วยพิณใส่ไป ครั้งหนึ่งโลหิตพุ่งฉีดออกมาเป็นลำยาว จนต้องถีบเท้าถอยกายออกไปจากการต่อสู้

พร้อมกันนั้น โค้วเกี๊ยมชิ้วก็ถูกกระบี่ทองของฝ่ายตรงข้ามกรีดเป็นแผลที่ข้อมือซ้าย จนโลหิตกระจัดกระจายออกไปเช่นกัน

ทั้งสองฝ่ายเมื่อพากันถอยปราดออกไปแล้ว ก็โถมเข้าหากันอีกครั้งอย่างไม่คำนึงถึงชีวิต สภาพการต่อสู้อันดุเดือดสุดจะอเนจอนาถ จึงบังเกิดขึ้นอย่างไม่มีทางเลิกรา

ครึ่งชั่วยามผ่านไปอย่างเชื่องช้า....

ทั้งสองฝ่ายต่างมีท่าเหนื่อยอ่อนจนแทบทนทานต่อไปมิได้แล้ว

โค้วเกี๊ยมชิ้วเนื่องจากทุ่มเทพลังเข้ากำจัดเจ็ดสิบสองดาวมฤตยูทำให้เสื่อมเสียเรี่ยวแรงออกไปมากมายก่ายกอง ดังนั้น จึงต้องถูกฝ่ายตรงข้ามต้านทานรับการจู่โจมไปได้มากมายหลายกระบวนเพลงถึงปานนี้ มาตรมิเช่นนั้น มือพิฆาตฟ้าย่อมไม่มีทางจะต่อต้านรับมือให้คู่คี่กันไปได้เลย

มือพิฆาตฟ้าเทากึงหะแรกก็คำนวณแน่แก่ใจแล้วว่ามันไม่มีทางต้านรับมือราชันย์พิณมรณะได้ ดังนั้น จึงเกิดความอำมหิตชั่วร้ายโดยสั่งให้เจ็ดสิบสองดาวมฤตยูเข้าชายชีวิตแทนมัน หวังจะถ่วงให้ฝ่ายตรงข้ามเสียเรี่ยวแรงไปก่อน แล้วตนจึงจะลงมือซ้ำเติมแบบเอาเปรียบ แต่ก็คาดคิดมิถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามหลังจากสูญเสียพลังกายไปอย่างมากมายมหาศาลแล้ว ยังมีความร้ายกาจอย่างตึงมือถึงปานนี้ด้วย

มิหนำซ้ำ ทางด้านข้างยังมีครุฑีอันโหดเหี้ยมอำมหิตอีกหกคน พากันยืนจ้องมองมาอย่างเอาเป็นเอาตายอีกด้วย

จึงทำให้มันบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย คิดจะปลีกตัวหนีออกไปแล้ว

ยามเมื่อโค้วเกี๊ยมชิ้วฟาดพิณบีศาจออกมานั้น มันจึงพุ่งกายเลี่ยงหลบปราด บินละลิ่วเข้าไปภายในป่าทึบทางด้านซ้ายมือปานสายลม

"เทากึง เจ้ายังคิดหนี"

โค้วเกี๊ยมชิ้วไหน เลย จะยอมให้มันหนี รอดไปได้ พร้อมกับเสียงตวาดก้องร้องขึ้น ร่างพลันพลุ่งปราดดุจดังดาวตกจากฟากฟ้า ละลิ่วลงไปยืนดักหน้าที่ชายป่าทึบอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

มือพิฆาตฟ้าเทากึงในขณะนั้น ก็พุ่งกายจนสุดกำลังแล้วจึงร่วงหล่นลง เมื่อเห็นโค้วเกี๊ยมชิ้วสามารถพุ่งมาได้รวดเร็วกว่าจนดักหน้าทันท่วงที จึงตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ตวัดฝ่ามือเตรียมจะซัดกระบี่ทองจู่โจมออกไป พลังฝ่ามืออันคลุ้มคลั่งมหาศาลของฝ่ายตรงข้ามได้จู่โจมตรงเข้าใส่ใบหน้าแล้ว ระยะที่ห่างกันอย่างกระชั้นชิด พลังฝ่ามือพอฟาดออกก็บรรลุถึงทันที

ในช่วงฉุกละหุกที่เปี่ยมไปด้วยภยันตราย มันจำต้องตวัดฝ่ามือต้านรับอย่างหักโหมตรง ๆ แต่ก็ช้าไปเล็กน้อย พลังฝ่ามือยังมิทันจะแผ่พุ่งออกไป ตลอดร่างถูกกระแทกจนปลิวกระเด็นกลับไปในทิศทางเดิม โค้ว

เกี้ยมชั้วเมื่อจู่โจมได้เปรียบไปหนึ่งกระบวนท่า รีบสะอึกเท้าตวัดมือ ฟาดซ้ำเติมไปอีกครั้ง....

มือพิฆาตฟ้าเทากึงยังมิทันทรงร่างได้มั่นคง พลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามบรรลุจึงเบ้องหน้าอีกแล้ว

เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดได้ดังขึ้น พร้อมกับโลหิตที่กระอักออกมาจากปากเป็นลำยาว ล้มฟาดลงกับพื้นโครมใหญ่

โค้วเกี้ยมชั้วสืบเท้าเข้าไปสองก้าว ชี้หน้ามือพิฆาตฟ้าแล้วด่าขึ้นว่า

"เทากึง เราจะให้เจ้าได้ลิ้มชิมรสกระบี่ทองกรีดหน้าดูก่อน จากนั้น จึงจะปลิดศีรษะเจ้าออกจากบ่า"

มือพิฆาตฟ้าเทากึงหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ บังเกิดจิตอำมหิตที่คิดจะแว้งกัดก่อนตายขึ้น กระบี่ทองในมือของมันพุ่งปราดเข้าใส่หว่างอกโค้วเกี้ยมชั้ว เหตุที่อุบัติขึ้นอย่างกระทันหันโดยไม่คาดคิด และทั้งสองฝ่ายยังมีระยะใกล้กันเพียงสองก้าวเท่านั้นเอง

เสียงดังเปรื่องปรากฏขึ้นสนั่นหวั่นไหว พร้อมกับเสียงแค่นขึ้นอย่างเจ็บปวดรวดร้าวใจ

มือพิฆาตฟ้าเทากึงกลิ้งร่างไปหลายตลบอย่างสุดจะเจ็บปวด

ที่แท้ในช่วงที่รวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ พิณโบราณในมือโค้วเกี้ยมชั้วได้ตั้งขึ้น จึงบังเกิดเสียงดังเปรื่องสดใส กระบี่ทองเล่มนั้นถูกกระแทกจนพุ่งย้อนกลับไป และบังเอิญปักตรึงแน่นอยู่บนบ่าของมือพิฆาตฟ้าอย่างมั่นเหมาะ เจ็บปวดรวดร้าวจนต้องแค่นเสียงครวญคราง พลิกร่างกลิ้งเกลือกอยู่สองสามครั้ง

โค้วเกี้ยมชั้วน้อมตัวลง กระชากกระบี่ทองออกจากบ่าของมือพิฆาตฟ้า ยกขึ้นแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เทากึง ขณะนี้เราจะขอกรีดหน้า เจ้าเป็นกากบาดแทนบัณฑิตไตรอัจฉริยะ"

มือพิฆาตฟ้าบาดเจ็บสองครั้งซ้อน ๆ จึงสิ้นเรี่ยว

แรงจนคล้ายดั่งเป็น ลูกแกะที่รอคมมีด เพชฌฆาตไม่มี ทาง จะต้านทานฝ่ามือนี้ไม่มีเรี่ยวแรงดิ้นรนหลบหนี พอได้ยิน เช่นนั้น เบิ่งตาทั้งสองขึ้นจนแทบฉีกขาด กล่างอย่าง อาฆาตมาดร้ายเป็นที่สุดว่า

"เจ้าเด็กน้อย เราเทาก็งมาตรแม้นจะตายไป แต่ เจ้าก็ไม่มีทางจะหนีออกไปจากกิมเกี่ยมเหล็ง (ประกาศิต กระบี่ทอง) ได้"

"นั่นก็มิต้องให้เจ้ามาวิตกกังวลด้วยดอก"

กล่าวแล้ว ประกา ยกระบี่ทอง พลันพุ่ง ปราดเข้าใส่ ใบหน้าเทาก็ง....

"ช้าก่อน"

เงาร่างพลุกพล่านขึ้นแล้ว ตุยฮุ้นเช้งนึ้งก็มายืนตัว ตรงอยู่ทางเบื้องหน้าทันที

โค้วเกี๊ยมชิ้วรั้งกระบี่ในมือกลับ แล้วกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีวาจาอันใดจะว่ากล่าว ?"

"มิว่าท่านจะฆ่าพ่นมันอย่างไร ขอให้ข้าพเจ้าได้ แขนมันไปข้างหนึ่งเสียก่อน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เพราะมันทำแขนข้าพเจ้าเป็นบาดแผล ข้าพเจ้า ก็จะทำลายแขนของมันไป เป็นการแลกเปลี่ยนอย่าง ยุติธรรม"

มือพิฆาตฟ้าเทาก็ง กลับสามารถลุกขึ้น ได้ด้วยกาย สั่นงันงก ใบหน้าโหดเหี้ยมอำมหิตดุจดั่งปีศาจ ขบฟัน เค้นเสียงไปว่า

"ก้วยยู่หุย นางแพศยากาลี เราแม้เป็นผีก็จะไม่ ละเว้นเจ้า"

โค้วเกี๊ยมชิ้ว และตุยฮุ้นเช้งนึ้งพากันถอยออกไป หนึ่งก้าวอย่างลืมตัว

ในฉับพลันทันใดนั้น....

ภายในราวป่าทึบ พลันมีเสียงแค่นหัวร่ออันสุดจะ เสียดหูระคายใจบังเกิดขึ้น เสียงอันเย็นยะเยือกนี้ คล้าย ดั่งเป็นสายลมที่โชยมาจากดินแดนน้ำแข็ง ทำให้ผู้ได้ยิน ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง

โค้วเกี๊ยมชิ้วแค่นเสียงออกทางจมูก รีบหันควับ พุ่งกายไปในทิศทางที่มีเสียงหัวร่อดังมา

บทที่ ๑๘

เทียนมักเล่นงิ้วสิ้นชื่อ ?

แต่หาคาดไม่ว่า ภายในราวป่านี้กลับปราศจากสิ่งพิรุธจะประสบพบแห็น

ผีเท้าของโค้วเกี๋ยมชิ้ว มิอาจจะ กล่าวว่า ไม่รวดเร็วได้ มิหนำซ้ำระยะชายป่าก็ห่างจากราวป่าเพียงเจ็ดแปดสิบเชี่ยะเท่านั้น กล่าวได้ว่าเพียงถลันกายก็ไปถึงได้ในแวบเดียว แต่กลับมิอาจประสบพบเห็นสิ่งอันใดได้ มาคำนวณถึงผู้ส่งเสียงหัวร่อเย็นชากระด้างนี้ ย่อมต้องมีผีมือตื่นตระหนกตกใจต่อผู้รับฟังอย่างยิ่งยวด

ขณะบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยใจอย่างยิ่งนั้น มีเสียงสตรีแค่นขึ้นอย่างเจ็บปวดดังแว่วเข้ามา โค้วเกี๋ยมชิ้ว

จำได้ว่าเสียงนั้นเป็นของตุยฮุ้นเช้งนึ่งนั่นเอง ความตื่นตกใจในครั้งนี้มากมายใหญ่หลวงเป็นยิ่งนัก จึงรีบหันร่างพุ่งปราดออกจากราวป่า...

จึงเห็นมีเงาร่างคนผู้หนึ่งอยู่ไกลไปจากเดิมประมาณสองร้อยว่าและถลันหายวับไปกับตา

ในบริเวณนั้น....

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งนอนหงายแน่นิ่งอยู่กับพื้น ส่วนมือพิฆาตฟ้าเทากึงได้สูญหายร่องรอยไปแล้ว

คาดมิถึงว่า ตนกลับหลงกลอุบายพรากเสือจากถ้ำนี้จนได้ ตนพอได้ยินเสียงก็โถมกายเข้าไป นับว่าเป็นการวู่วามขาดการยั้งคิด พลาดผิดอย่างมหันต์ทีเดียว

ในช่วงเวลาเพียงพริบตานี้ อยู่ต่อหน้าตรุณีคลุมหน้าและสี่มัจจุราชแท้ ๆ ยังสามารถช่วยเอามือพิฆาตฟ้าเทากึงไปได้ และสามารถทำร้ายต่อตุยฮุ้นเช้งนึ่ง สตรีผู้ทรงผีมือ ซึ่งพวกผู้คน ในวงนักเลง พอได้ยิน นาม ก็อกสั่นขวัญหาย และหลบหนีไปได้อย่างง่ายดาย พลังผีมือ

ของคนผู้นั้นนับว่าตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวงนัก

ดังนั้น จึงรีบพุ่งกายไปที่เบื้องหน้าดรุณีคลุมหน้าแล้วกล่าวว่า

"ม้อย่งโกเน้ย เป็นเรื่องอย่างไรกัน ?"

ดรุณี คลุมหน้า คล้ายดั่ง ยังมิคลาย ความ ไหว หวั่น หวาดกลัว กล่าวเสียงระรัวขึ้นว่า

"พอท่านเข้าไปในราวป่า พลันมีเงาร่างคนพุ่งผ่าอากาศตรงมาเพียงวูบหนึ่งก็หายลับ ในการแฉลบวูบหนึ่งนั้นช่วยชีวิตมือพิฆาตฟ้าออกไปได้ และยังทำร้ายก้วยโกวเน้ยลงไปอีกด้วย มันจะเป็นคนมีรูปลักษณะอย่างไร จะเป็นบุรุษหรือสตรีข้าพเจ้าก็มองมิถนัดชัดตาเลย"

โค้วเกี๊ยมชิ้วงงงันไปทันที....

มันเป็นใคร ?

เหตุไฉนจึงช่วยชีวิตมือพิฆาตฟ้า และยังทำอันตรายต่อตุยฮุ้นเชี่ยงนึ้ง ?

ในวงพวกนักเลงยุคนั้น ผู้ใดจะทรงพลังฝีมือสูงส่ง

จนสุดจะคาดคิดคำนวณได้เช่นนี้ ?

อย่าว่าแต่โค้วเกี๊ยมชิ้วคาดคำนึงมิออกเลย แม้กระทั่งดรุณีคลุมหน้าก็ยังงุนงงสงสัยอย่างมากมาย

โค้วเกี๊ยมชิ้วเบือนสายตาไปมองดูตุยฮุ้นเชี่ยงนึ้งเห็นนางหลับตาสนิทแน่น ใบหน้าซีดเผือดปราศจากสีเลือดปากน้อย ๆ ของนางมีโลหิตไหลย้อยออกมาสองสาย แสดงว่าได้รับบาดเจ็บที่ไม่เบาเลย

"บาดเจ็บของนางเป็นอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าได้ให้นางกลืนกินยาทรงประสิทธิภาพเข้าไปสองเม็ดแล้วดูท่าเท่าที่เห็น รู้สึกเป็นการบาดเจ็บที่ไม่เบาจริง ๆ"

วาจาของดรุณีขาดคำพอขาดคำ ตุยฮุ้นเชี่ยงนึ้งก็คร่างเบา ๆ ออกจากปากลืมตาขึ้นมอง เป็นครั้งแรกก็ได้เห็นสายตา ที่เต็ม ไปด้วย ความวิตก กังวลของ โค้วเกี๊ยมชิ้ว ที่จ้องมองดูนางอยู่ จึงรู้สึกปลาบปลื้มใจอย่างยิ่งนัก รีบตะเกียกตะกายทรงร่างขึ้นยืน

โค้วเกี๊ยมชั้วรีบถามไปว่า

"โกเน้ย บาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

"มิเป็นไร"

"ผู้ทำร้ายท่านคือใคร? โกวเน้ยเคยได้เห็นเป็นเบาะแสอย่างไรบ้างหรือไม่?"

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งสายหน้าอย่างงุนงงสงสัยแล้วกล่าวว่า

"ดูมิทันและก็ดูมิออก เนื่องจากมันลงมือรวดเร็วจนเกินไป รวดเร็วจนผู้ถูกจู่โจมจะครุ่นคิดคำนวณอย่างไรก็ไม่ทัน"

"ในวงพวกนักเลงยุคนี้ ผู้ใดจะทรงพลังฝีมือดังที่ท่านกล่าวมา?"

"ฟ้าดินอันกว้างใหญ่ไพศาล มีความประหลาดนานับประการจนสุดจะทบทวนได้ ซึ่งเรื่องนี้ยากยิ่งนักจะมากล่าวกัน"

"จะเป็นผู้คนภายในเกี๊ยมเบ้าได้หรือไม่?"

"อาจเป็นไปได้มากทีเดียว"

"เพราะเหตุใด?"

"ภายในเกี๊ยมเบ้านั้น มีทั้งพยัคฆ์ร้ายและพญามังกร ทรงเกียรติภูมิบารมีที่ครอบคลุมทุกค่ายสำนักทั่วทั้งแผ่นดิน ที่ว่าสามสิบหกดาวเหนือ หรือเจ็ดสิบสองมฤตยู ล้วนแล้วเป็นผู้มีฝีมือรุ่นหลังของเกี๊ยมเบ้าเท่านั้นเอง พวกมันมีหน้าที่เพียงคอยคุ้มครองป้อมค่ายไว้ประการเดียว"

วาจานี้ ทำให้ ทุกคน บังเกิด ความ สะท้านสะเทือนขวัญอย่างรุนแรง คำร่ำลือในบู๊ลิ้ม ว่าสามสิบหกดาวเหนือ เจ็ดสิบสองดาวมฤตยู เป็นขุมกำลังอันยอดเยี่ยมของป้อมค่ายเกี๊ยมเบ้า แต่ตามที่ตุยฮุ้นเช้งนึ่งกล่าวมา รู้สึกว่าคำร่ำลือนั้น ก็พลาดผิดจากความจริงไปมากมายอยู่

โค้วเกี๊ยมชั้วจึงกล่าวอีกว่า

"ในป้อมค่ายเกี๊ยมเบ้า มียอดฝีมืออันดับสูงมากมายเพียงไรและผู้ใดจะมีคุณลักษณะพิเศษพอจดจำได้?"

"กล่าววิจารณ์กันยากยิ่ง เบ้าจู๊ บ๊อเต็กซึงเกี่ยม

เตียม่อน้ำ เกลี้ยกล่อมชักชวนต่อเหล่าผู้มีผีมืออันประหลาดพิกลมาเป็นจำนวนไม่น้อย ยามปรกติให้การเลี้ยงดูและความเคารพนบน้อมอย่างดี ยกขึ้นเป็นอาคันตุกะอันทรงเกียรติของเกี้ยมเบ้า น้อยครั้งเหลือเกินที่ยอมจะปรากฏกายขึ้น ดังนั้นความเป็นจริงจะมีเพียงไร ข้าพเจ้าก็มิใคร่เข้าใจได้นัก"

"ข้าพเจ้าต้องได้รับการช่วยเหลือจากโกวเน้ยอีกครั้งหนึ่งแล้ว จะขอทดแทนรวมกันในภาคหน้าเลย"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งพลันหวนลำนึงถึงการถูกปฏิเสธความรักจากโค้วเกี้ยมชั้วสีหน้าต้องหมองคล้ำลง กล่าวว่า

"โค้วเกี้ยมชั้ว ข้าพเจ้าขอถามท่านสักคำหนึ่ง ท่านโปรดตอบมาตามความสัตย์จริงเลย"

โค้วเกี้ยมชั้วอ้าปากค้างอย่างงงงัน แล้วกล่าวว่า

"วาจาอันใด ?"

"ท่านมาจากตึกพักร้อนยอดเขาเทียนไท้ซัวจริง ๆ หรือ ?"

"โกวเน้ยถามเรื่องนี้ไปไยด้วย ?"

"ท่านมิต้องเกี่ยว ข้าพเจ้าเพียงถามท่านว่าเป็นความจริงหรือไม่ ?"

"นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า โกวเน้ยจะไม่ถามไถ่ได้หรือไม่ ?"

"ไม่ ข้าพเจ้าต้องการทราบ"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าบอกกับท่านก็ได้ ข้าพเจ้าเคยไปมา"

"อย่างนี้หมายความว่า ท่านมีความรักเจ้เจ๊เตียซู่ง้อของข้าพเจ้าจริง ?"

โค้วเกี้ยมชั้วสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยทันที กล่าวว่า

"วาจานี้อ้างอิงจากเหตุผลใด ?"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ยามเมื่อมือพิฆาตฟ้าเทากึงถามไถ่ท่านนั้น ท่านมิใช่ได้สารภาพออกไปดอกหรือ ?"

"สารภาพ ? ข้าพเจ้าหาเคยได้เอ่ยคำสารภาพออกไปแม้แต่อึดเดียวไม่"

"เป็นความจริง เตียซู่ง้องงามสะคราญปานเทพธิดา มิว่าบุรุษใดพอได้เห็นก็ต้องลุ่มหลงรักนาง...."

โค้วเกี๊ยมชิ้วพลันบังเกิดโทสะขึ้นจนพลุ่งพล่าน สีหน้าโหดเหี้ยมเย็นชาพลางกล่าวว่า

"ก๊วยโกวเน้ย วาจาของท่านควรจะกล่าวอย่างมีขอบเขตจำกัดบ้าง"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งบังเกิดความหึงหวงและริษยาขึ้นอย่างรุนแรง กล่าวโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดว่า

"โค้วเกี๊ยมชิ้ว เตียซู่ง้อได้ถูกบิดาของนางยกให้แก่เทาก๋งไปแล้ว ท่าน...."

"แต่นางหาได้รักมันไม่ มิหนำซ้ำ ยังเกลียดชังจนเข้ากระดูกเสียอีก"

"ดังนั้น ท่านจึงไปรักนาง นางสูงวัยกว่าท่านร่วมสิบปีทีเดียว"

"ผายลม !"

คำผายลมนี้ ด่าจนตุยฮุ้นเช้งนึ้ง หน้าตาแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"โค้วเกี๊ยมชิ้ว ต้องมีวันหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน"

โค้วเกี๊ยมชิ้วส่งเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าจำคำมั่นสัญญาของครึ่งปีนั้นได้ ท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะอัตวินิบาตกรรมตามคำสัญญาเอง"

ครุฑีคลุมหน้าที่ยืนดูอยู่ด้านข้าง พลันต้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้น เพราะมิทราบว่าคำมั่นสัญญาในระหว่างคนทั้งสองเป็นไปในสภาพใด จึงหนักหนาสาหัสจนถึงเพียงนี้ ต้องอดมิได้โพล่งกล่าวกับโค้วเกี๊ยมชิ้วว่า

"สัญญาครึ่งปี ? ท่านจะฆ่าตัวตายเพราะเหตุใด ?"

"ข้าพเจ้าเคยได้รับการช่วยเหลือจากก๊วยโกวเน้ยมา จึงรับปากจะกระทำเรื่องให้แก่นางประการหนึ่ง โดยมิคำนึงว่าเป็นเรื่องอันใด นางต้องการให้ข้าพเจ้าฆ่า

ตัวตาย"

"นี่....นี่ ...ออกจะ...."

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งรีบกล่าวสอดขึ้นทันทีว่า

"โค้วเกี้ยมชั้ว จงฟังไว้ สัญญาครึ่งบีเลิกล้มกันไป"

โค้วเกี้ยมชั้วกล่าวอย่างพิศวงสงสัยว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งกล่าวอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตว่า

"มิเพราะเหตุใด เลิกล้มก็แล้วกัน"

"ข้าพเจ้าได้รับ การช่วยเหลือ มามากมาย หลายครั้ง เอาไว้ทดแทนกันภายภาคหน้าเถิด"

"ข้าพเจ้าไม่พึงปรารถนา"

"แต่ข้าพเจ้า คำนึงอย่าง แน่นแฟ้น ถึงเรื่องบุญคุณ และความแค้น"

"ข้าพเจ้า ก้วยยู่หุย ก็เป็นผู้ คำนึงบุญคุณ และความแค้นอย่างแน่ชัดตราตรึง หากเลยวันนี้ไป ข้าพเจ้าจะ

ต้องฆ่าท่านให้จงได้"

โค้วเกี้ยมชั้วแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอน้อม รอท่านทุกเวลา และโอกาสก็แล้วกัน แต่ทว่ามีวาจาประโยคหนึ่งที่ขอตักเตือนท่านอย่างจริงใจ"

"กล่าวมา"

"ความรักนั้นมิใช่ของเล่นเช่นทารก สมควรจะมั่นคงมีคลอนคลาย"

"วาจานี้หมายความว่ากระไร ?"

"ท่านมิเข้าใจ ?"

"มิเข้าใจ"

"มิเข้าใจจริง ๆ"

"มิเข้าใจก็มิเข้าใจ"

"ท่านนั้นความจริงรักกิมเกี่ยมเตียคุน หรือว่าชายเสเพลงักจุ้น"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้ง แทบจะ มีประกายเพลิง พลุ่ง ออกจาก

ดวงตา ร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยสั่นระริกดั่งบุปผาต้องสายลม เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงสามารถเค้นเสียงออกมาว่า

"โค้วเกี๊ยมซั้ว ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าก๊วยยู่หุยเป็นบุคคลเช่นไร ?"

"ข้าพเจ้าไร้สิทธิอำนาจจะถามไถ่ แต่ทว่า ชายเสเพลงักจุ้นมีความกังวลและจริงใจต่อท่านอย่างยิ่ง มิเคยใส่ใจในความผิดพลาดแต่หนหลังของท่าน ยังคิดจะฝ่าอันตรายเข้าไปในเกียมเบ๊าเพื่อเสาะข่าวคราวของท่าน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกล่าวออกจากปากไปประโยคหนึ่ง...."

ตุยอุ้นเช้งนึ้งหน้าตาบิดเบี้ยวอย่างเจ็บแค้นแน่นใจ นางมีความเห็นอย่างหนักแน่นว่า ต้องเป็นเพราะชายเสเพลงักจุ้น เมื่อเกาะแกะและเล็มนางมิได้ดั่งใจแล้ว จึงแสร้งใส่ไคล้ปรักปรำนางอย่างสาระเลว นางเค้นเสียงกล่าวว่า

"งักจุ้น งักจุ้น เจ้าสัตว์เดียรัจฉานอันชั่วร้าย

สารเลว กลับกล้าใช้การกระทำอันต่ำทรามบัดซบไร้ยางอายเช่นนี้เราก๊วยยู่หุย หากแม้นมิจับเจ้ามาสับเป็น หมื่น ๆ พัน ๆ ท่อน ไม่จับเจ้ามาถลกหนังทั้งเป็น ก็เสียทีที่มีสมญาตุยอุ้นเช้งนึ้ง (เทพธิดาคร่าวิญญาณ)"

กล่าวจบ ก็ส่งเสียงหัวร่อ แหลมเล็ก ที่เจ็บช้ำขมขื่นปานหัวใจสลายหันร่างเดินอย่างแช่มช้าออกไป

โค้วเกี๊ยมซั้วเหม่อมองดูหลังนาง พลางทอดถอนหายใจลึก ๆ

ครุณีคลุมหน้าจวบจนบัดนี้จึงกล่าวว่า

"นางรักท่านมาก ?"

โค้วเกี๊ยมซั้วผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

"อาจบางทีจะใช่ แต่ข้าพเจ้ามิรักนาง"

"เพราะเหตุใด ?"

"ข้าพเจ้าจะไปรักสตรี ที่มีจิตใจโลเล มิแน่นอนได้อย่างไร ?"

"เท่าที่ข้าพเจ้าเห็น นางมาตรแม้นจะปล่อยตัวมิสำรวมอยู่บ้าง แต่นางก็มิเคยมีการกระทำอันผิดประเวณีที่ดีงามมาเลย"

โค้วเกี๊ยมชั้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้ามิสนใจ จะถามไถ่เรื่อง ส่วนตัวของบุคคลอื่นม้อย่งโกวเน้ย พบกันใหม่ในภายหน้า"

"ท่านจะไปที่ใด ?"

"มีเรื่องสำคัญอีกประการหนึ่ง ?"

"ท่านมิกลับไปที่ยอดเขาจี๊ฮุ้นฮง ?"

โค้วเกี๊ยมชั้วถามอย่างสงสัยใจว่า

"กลับไปที่จี๊ฮุ้นฮง ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าจำต้องหาตัวชายชราผมขาวนั้นให้จงได้ สืบเสาะจนรู้แน่แก่ใจ ว่าไฉนมันจึงใช้ให้ท่านตะเกียกตะกายไปจนถึงซงซัว ขัดขวางห้ามปรามการล้างแค้นของข้าพเจ้าที่มีต่อสำนักเสียวลิ้มยี่ หากแม้นท่านกลับไปที่ยอดเขาจี๊ฮุ้นฮงแล้ว เราก็ร่วมทางกันได้พอดี"

โค้วเกี๊ยมชั้ว เมื่อจัดการทำเรื่องที่ได้รับวานจากชายชราผมขาวสำเร็จลง ขณะนี้สมควรรีบร้อนไปกระทำเรื่องราวของ บัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก้จงให้สำเร็จลงด้วย.... คือปลิดศีรษะเทากึง แต่เทากึงถูกช่วยเหลือเอาไป โค้วเกี๊ยมชั้วจึงแน่ใจว่า เป็นการกระทำของพวกเกี๊ยมเบ๋า ดังนั้นต้องเร่งร้อนจะไปที่เกี๊ยมเบ๋าสักครั้งหนึ่ง จึงตอบอย่างเสียใจว่า

"โปรดอภัยด้วย ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญพัวพันอย่างยิ่ง รอไว้พบกันใหม่ในภายหน้าเถิด"

กล่าวจบยืดร่างพุ่งปราดออกไปดุจดั่งสายฟ้า

ครุณีคลุมหน้า จับจ้องมองดู ทิศทาง ที่โค้วเกี๊ยมชั้วหายไปอย่างเลื่อนลอยเคลิบเคลิ้ม เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงทอดถอนหายใจด้วยความสลดหดหู่

ส่วนโค้วเกี๊ยมชั้ว ที่มุ่งหน้าสู่เกี๊ยมเบ๋า อย่างเร่งร้อน

มิยอมพักผ่อน

มีอยู่วันหนึ่ง เมื่อยามเที่ยงอันร้อนแรง เทือกทิวเขาที่สุดจะคุ้นตาได้ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าแล้ว

โค้วเก๊ียมชั้วร้องขึ้นด้วยความพลุ่งพล่านใจว่า

"เทียนมักซัว"

โค้วเก๊ียมชั้วถูกเทียนมักเล่านั๋งเก็บมาเลี้ยงไว้แต่เล็ก จากปากคำของเทียนมักเล่านั๋งที่บอกมาเพียงทราบว่าตนนั้นแซ่โค้ว มีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ แต่จะมีชาติกำเนิดอย่างไร ความอาฆาตแค้นฉันไหน ก็ไม่มีทางจะทราบได้เลย เทียนมักเล่านั๋งต้องการให้โค้วเก๊ียมชั้วฝึกปรือฝีมืออันสูงส่งจนสำเร็จ เพียงพอต่อการต่อต้านกับเหล่าศัตรูคู่อาฆาตแล้ว จึงจะบอกกล่าถึงเรื่องราวเหล่านี้ให้ฟัง กระบี่หักครึ่งท่อนที่ซุกซ่อนอยู่ในกายตนมีความสัมพันธ์ไปถึงความอาฆาตแค้นของชีวิต แต่ความเป็นจริงนั้น จะมีสภาพใด ก็ยังเป็นปริศนาที่ไม่มีวันคลายออกอยู่นั่นเอง

โค้วเก๊ียมชั้วเหม่อมองดูหมู่เขาเทียนมักซัวอย่างสลดหดหู่ คำนึงขึ้นว่า

"ในเมื่อเรามาถึงที่นี้แล้ว ไยไม่เลยไปที่ด้านตะวันตกของภูเขาเทียนมัก กราบกรานเทียนมักเล่านั๋งที่กรุณาเลี้ยงดู อุ้มชู เรามาถึงสิบกว่าปี อย่างเมตตาการุณย์วิงวอนขอร้องให้ท่านบอกเล่าเรื่องความอาฆาตแค้นและชาติกำเนิดของเรา บัดนี้เราได้รับพลังฝีมือทั้งมวลของบัณฑิตไตรอัจฉริยะมาแล้ว หากวิจารณ์กันตามความสามารถ ก็เข้าสู่หมู่พวกชั้นยอดของบู๊ลิ้มได้อย่างเต็มภาคภูมิแล้ว เทียนมักเล่านั๋งคงมิถึงกับอำพรางตนอีกต่อไปเป็นแน่นอน"

เมื่อหวนคำนึงถึงความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ของตน จึงเดือดดาลพลุ่งพล่านไปทั่วร่างอย่างร้อนแรง

รีบหันร่างวิ่งเข้าสู่เทือกเขาเทียนมักซัวอย่างเร่งร้อนสุดฝีเท้าทันที

ทางอันคุ้นตาที่เคยเดินมาแต่น้อยจวบใหญ่ ใช้

เวลาเพียงครึ่งชั่วยาม ก็ถึงยังกระท่อมที่ใช้คุ้มร่างแต่ครั้งยังเยาว์วัย

กระท่อมหลังนั้น โค้วเก๊ียมชั้วเคยใช้มาผ่านเวลาอันสุดแสนยาวนาน จึงย่อมจะต้องมีความรักใคร่สนิทสนมกันเป็นพิเศษ คล้ายดังเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตจิตใจที่มิอาจจะพรากจากกันไปได้

ชาติกำเนิด อาฆาตแค้น จะคลี่คลายลงแล้วในบัดดล โค้วเก๊ียมชั้วจึงตื่นเต้นจนใจสั่นไหวระทึก ในช่วงฉับพลันนั้น เป็นช่วงเวลาที่ตนร่ำร้องครวญหามาตั้งแต่พอเริ่มรู้ความ เป็นช่วงเวลาที่ขบคิดคำนึงอยู่ทุกวี่วันจวบจนบัดนี้

จึงร้องเรียกขึ้นด้วยความลิงโลดปีติว่า

"ท่านผู้มีอานุโส"

ไม่มีเสียงขานรับ

"ท่านผู้มีอาวุโส"

โค้วเก๊ียมชั้วรวบรวมพลังเข้าไว้ในจุดศูนย์ แล้วเปล่งเสียงเรียกออกไปอีกครั้งหนึ่ง เสียงนี้อย่าว่าแต่กระท่อมที่อยู่ใกล้กันในระยะสิบเชี๊ยะเลย มาตรแม้นจะอยู่ไกลไปอีกหลายลี้ ก็สามารถได้ยินอย่างถนัดชัดเจนแต่ทว่า เหตุการณ์อันประหลาดบังเกิดขึ้นแล้ว เพราะทุกสิ่งยังคงเงียบงัน วังเวงไร้สุ้มเสียง

หรือว่าท่านผู้เฒ่าได้ ออกจากกระท่อมไป จากภูเขาแล้ว ผิดท่าแน่เท่าที่ตนได้ทราบ เทียนมักเล่าน๊งตั้งแต่รับตนมาเลี้ยงดูแล้ว ก็มิเคยเหยียบย่างเข้าสู่วงพวกนักเลงนอกเสียจากครั้งก่อนที่ส่งตนออกไปดูโลกกว้าง อันนับว่าเป็นครั้งแรกที่ทำลายกฎอันเคยชิน

ประตูของกระท่อมถูกลมกรรโชกพัดจนเปิดออดแอดอยู่ไปมา

โค้วเก๊ียมชั้วพลันรู้สึกหนาวเย็นจับใจไปทันที คำนึงขึ้นว่า

'หรือท่านผู้เฒ่าจะเกิดอุบัติเหตุอันใดขึ้นกระมัง'

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น รีบสะบัดแขนเสื้อ พุ่งกายปราด

เข้าไปที่ประตูกระท่อม ...

กลิ่นเหม็นเน่า อันฉุนเฉียวกละ คลุ้งออกมากระทบจมูก จนทำให้แทบอาเจียนออกมาทันที

ลางสังหรณ์ อันอัปมงคลจู่โจมเข้าจับใจใน ทันที ทำให้ทั่วร่างขนลุกเกรียว กล้ามเนื้อกระตุกอยู่ไปมาไม่หยุดยั้ง

รีบเดินอย่างเร่งร้อนไปหลายก้าว ย่างเข้าไปภายในธรณีกระท่อม....

กวาดตามองไป....

บังเกิดความตกใจจนอกสั่นขวัญหาย ร่างกายสั่นระริกขนลุกเกรียว ห้วงสมองดังอื้ออึงจนก็กก้องแทบจะต้องล้มฟุบสิ้นสติลงไปในบัดดล

ซากศพอันเน่าเฟะนอนขวางอยู่กลางห้อง กลิ่นเหม็นคละคลุ้งโชยอบอวลไปทั่วทั้งห้อง เนื้อหนังที่ขึ้นอืดมีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม หน้าตาที่แหลกเหลวสุดจะจดจำได้ แต่จากเสื้อผ้าและผมเผ้าสีขาวโพลงดุจไหมเงินนั้น

โค้วเกี๊ยมซ้วยยังจำได้ว่า ผู้ทอดกายเป็นซากศพเบื้องหน้านี้คือเทียนมักเล่านั่งนั่นเอง

เป็นการเสียชีวิตเพราะเจ็บป่วย หรือว่าถูกฆาตกรรม ?

โค้วเกี๊ยมซ้วในยามนี้ ไม่มีทางจะไปจำแนกได้ว่าเป็นเพราะสาเหตุอันใด

แต่จิตใจได้หนักอึ้งจนวูบวาบสั่นระริก คล้ายดังร่วงหล่นลงไปในหุบเหวลึกล้ำไม่มีวันจบสิ้น

ใจอันหวาดหวิวแต่ก็เปี่ยมด้วยความคลั่งแค้นรันทด สูญสิ้นหวังในความต้องการทุกสิ่งอัน เจ็บช้ำและขมขื่น....

ชาติกำเนิด ความอาฆาตแค้น จะต้องกลายเป็นปริศนาไปตลอดกาลแล้วหรือ ?

ผู้ที่รู้ชาติกำเนิด และความอาฆาตแค้นของตนมีคนเดียว มีแต่เทียนมักเล่านั่งเท่านั้น แต่ทว่า ท่านก็ได้ตายจากไปเสียแล้ว

ยามนี้ มาตรแม้นจะทรงพลังผีมือที่สูงส่งเยี่ยมยอดของพิภพจบแดนก็จะมีประโยชน์อันใดไปด้วย

สูญสลาย

สิ้นหวัง

ทำให้โค้วเกี๊ยมชิ้วเจ็บช้ำจนมิปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

โค้วเกี๊ยมชิ้วเซไปพิงประตูไว้อย่างอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง หม่อมองดูซากศพที่เน่าเฟะนั้นอย่างเลื่อนลอยมึนงง กลืนเหม็นเน่าที่คละคลุ้ง กับโค้วเกี๊ยมชิ้วในขณะนี้ไม่มีความรู้สึกอย่างไรเกิดขึ้นเลย

เทียนมักเล่านั้งพอตายไป พาให้สูญสิ้นความหมายของเรื่องชาติกำเนิด ความอาฆาตแค้นที่สมควรจะมี กลับกลายไปเป็นปริศนาจบชั่วชีวิต ทุกสิ่งอย่างกลายเป็นความเวิ้งว้างว่างเปล่าไปแล้ว

"นี่มิใช่ความจริง!"

โค้วเกี๊ยมชิ้วร้องเสียงแหบแห้งขึ้นจนสุดกำลัง ทำ

ให้เกิดเสียงสะท้อนก้องอยู่ไปมาในเทือกทิวเขาว่า

"....เป็นความจริง ...เป็นความจริง...."

โค้วเกี๊ยมชิ้ว เจ็บช้ำน้ำใจ จนทิ้งผมเผ้าของตนเองตลอดเวลา ดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปแล้ว ดุจดั่งเมามายสิ้นสัมปชัญญะความผิดชอบชั่วดี

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด ความพลุ่งพล่านดาลใจจึงได้เริ่มสงบลงทีละน้อย รำพึงขึ้นอย่างขมขื่นใจว่า

"เราจะต้องเร่งรุดไปควานหาความหวังในท่ามกลางความสิ้นหวังเราจะอาศัย กระบี่หักที่เอวเพียงครึ่งเล่ม มาคลี่คลายชาติกำเนิด ความอาฆาตแค้นของเราให้จงได้แน่นอน เราจะต้องกระทำเช่นนี้อย่างแน่นอน เทียนมักเล่านั้งเคยพร่ำเตือนเราว่า กระบี่หักเล่มนี้เรามิอาจจะเปิดเผยต่อสายตาผู้คนชนทั้งแผ่นดิน แต่ทว่า ขณะนี้เราจะสะพายมันไว้ที่หว่างเอว ดูหรือว่ามันจะเกิดปฏิกิริยาอย่างไรขึ้น"

เมื่อจิตใจ ได้แจ่มใสขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายแล้ว

จึงเคลื่อนเท้าเข้าไปภายในกลางห้อง เห็นทุกสิ่งอย่างยังคงเป็นดุจดังเมื่อคราครั้งก่อน ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้อันดุเดือดรุนแรง โค้วเกี๊ยมซี้วจึงแน่ใจได้ว่า เทียนมักเล่านั้งอาจจะถึงการแตกดับตามอายุขัยที่ชราภาพ เป็นการตายตามวัฏสงสารเท่านั้น

จึงต้องคุกเข่าลงต่อหน้าซากศพ หลั่งน้ำตาลงมาไม่ขาดสาย อธิษฐานขึ้นว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส พระคุณในการเลี้ยงดูด้วยการุณย์ถึงสิบกว่าปี ข้าพเจ้าผู้เยาว์ไม่มีปัญญาจะทดแทนต่อท่านได้แล้ว ขอท่านโปรดจงเป็นสุคติในสัมปรายภพเถิด"

เมื่ออธิษฐานจบสิ้นแล้ว จึงคิดในใจว่า

'เราสมควรจะฝังท่านผู้เฒ่าไว้ให้เรียบร้อยจึงจะถูกต้อง'

ฉับพลันนั้น สายตาที่มองปราดไปบนพื้น เห็นเป็นเส้นสาย เป็นด่างดวงสีดำคล้ำจนปรากฏชัดถนัดตา

เมื่อเพ่งมองสังเกตจึงแน่ใจว่า นั่นคือคราบโลหิต โลหิต! เป็นการประจักษ์ชัดแล้วว่า เทียนมักเล่านั้งถูกผู้อื่นฆาตกรรมไปอย่างแน่ชัด

จิตใจจึงเต้นระทึกอย่างรุนแรงปานจะกระดอนออกจากปาก เลือดลมพลุ่งพล่านประหนึ่งจะระเบิดออกจากกาย ตาเบิ่งจนกลมกว้างแทบจะฉีกขาดออกจากกัน แผดร้องเสียงแหบแห้งอยู่ในใจว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้าผู้เยาว์ย่อมต้องล้างแค้นแทนท่านอย่างเด็ดขาด วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านคงอยู่ไม่ไกลจากที่นี้นัก หวังว่าวิญญาณท่านจงมาเป็นพยานต่อปณิธานของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วย

ในจิตใจของ โค้วเกี๊ยมซี้ว จึงบังเกิด มรสุม อันคลุ้มคลั่งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง...

เป็นพวกเหล่าใดใครกันแน่ ? ที่มาเข่นฆ่าชายชราผู้ที่มิเคยไปแก่งแย่งชิงดีกับผู้คนชนชาวโลก

จุดประสงค์อยู่ที่ใด

โค้วเก๊ยมชิ้วขบคิดอย่างไรก็หาเหตุผลมิได้

โค้วเก๊ยมชิ้วจึงขุดหลุมที่กลางห้อง จัดการฝังศพเทียนมักเล่านั่งด้วยน้ำตาอันเนืองนองชุ่มโชกด้วยจิตใจอันคลั่งแค้นขมขื่น

โค้วเก๊ยมชิ้วรู้สึกว่า มีความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวใจอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาในชีวิตเลย

เมื่อยืนเคลิบเคลิ้มเซื่องซึมอยู่เป็นเวลาครู่ใหญ่แล้ว จึงเอื้อมมือดึงกระบี่ออกมาจากอกเสื้อ ปลายนิ้วไปสัมผัสกับวัตถุสิ่งหนึ่ง นั่นคือหนึ่งในสามปณิธานของบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊จง ต้องการให้ตนมอบวัตถุสิ่งนี้แก่สตรีนามเจ๊ยงเท้ง มันจะเป็นของสิ่งใดกันแน่ โค้วเก๊ยมชิ้วก็มิทราบ แต่เท่าที่บัณฑิตไตรอัจฉริยะบอกมา ของสิ่งนี้มีความสำคัญอันใหญ่ยิ่ง แต่ท้องฟ้าและพสุธาอันเวิ้งว้างไพศาล ตนมิทาบว่าจะต้องสืบหาถึงเวลาใดจึงจะพานพบกับเจ๊ยงเท้งผู้นั้นได้ และจากจุดนี้ทำให้หวนคำนึงนึกถึงว่า บัณฑิตไตรอัจฉริยะมีเวลาอีกเพียงสองเดือนที่ยังมี

ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ได้ ท่านต้องการให้ตนไปจัดการต่อเรื่องราวที่พร่ำเพียรไหว้วาน แต่ตนยังมิได้กระทำสำเร็จเลยแม้แต่ประการเดียว....

โค้วเก๊ยมชิ้วสะพายกระบี่ไว้ที่หว่างเอว กระบี่หักซึ่งสัมพันธ์กับชาติกำเนิดของตน

กระบี่เล่มนี้หักไปกึ่งกลางตัว เหลือไว้แต่ทางด้ามซึ่งปราศจากฝัก ยามสะพายขึ้นมาแล้วรู้สึกขัดนัยน์ตามิเป็นที่น่าดูเลย

บัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊จง ได้ไหว้วานเรื่องทั้งสามต่อตน มีมอบห่อผ้าชิ้นนี้ให้กับสตรีที่มีนามเจ๊ยงเท้ง เรื่องนี้จำต้องรอเวลาและโอกาสจะอำนวยให้

ใช้ความรักของโค้วก๊จงไปรักเตียซู่ง้อ เรื่องนี้มีแผนการวางไว้ในใจอย่างมั่นคงแล้ว

เด็ดศีรษะเทากึงออกจากบ่า นี่เป็นเรื่องที่จะต้องเร่งรุดไปกระทำให้สำเร็จในเวลาอันใกล้

เรื่องทั้งสองประการหลัง จะต้องทำสำเร็จก่อนที่

โค้วก็จงจะสิ้นอายุขัยไปจากโลก มาตรมิเช่นนั้น โค้วก็จง แม้จะตายตามิหลับด้วยความคับแค้นขมขื่นใจ และตน ก็จะต้องเศร้าเสียใจไปจวบชั่วชีวิต โค้วก็จงทุ่มเทพลัง การผีกปรือ และวิชาผีมือทั้งมวลให้แก่ตนจนหมดสิ้น ด้วยจุดประสงค์ เพียงต้องต้องการ ให้ตนไปกระทำ ปณิธาน สามประการนี้ให้เป็นที่เรียบร้อยเท่านั้นเอง

โค้วเก๊ยมชั้ว พาจิตใจ อันพลุกพล่าน ที่มิอาจคาดว่า เป็นเรื่องใด ลงไปจากภูเขาเทียนมักซัว เหยียบย่างเข้า ทางหลวง มุ่งหน้าเข้าสู่ป้อมค่ายเก๊ยมเป๋าอย่างเร่งร้อน

ขณะเดินทางอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงแผดร้องอัน โหยหวนที่สุดจะอเนจอนาถ ดังอยู่หลายครั้งแว่วมาตามลม จนกระทบโสต จึงใจเต้นขึ้นบ้างเล็กน้อย รีบชะงักร่าง ที่กำลังพุ่งปราด ๆ อย่างเร่งร้อน กวาดตาอันคมกล้า เหลือบแลไป เห็นในหมู่สุสานร้างกลางทุ่งไกลไปกว่า ครึ่งลี้ คล้ายดังมีเงาร่างคนไหวตัวอยู่วูบวาบ

จึงได้มุ่งหน้า ไปในสุสานร้าง อย่างมิได้ ขบคิดลังเล ด้วยผีเท้าที่รวดเร็วประหนึ่งสายฟ้าแลบ

ระยะทางห่างกันเพียงครึ่งลี้ สามารถไปได้ในชั่ว อึดใจเท่านั้นเอง

แต่พอได้เห็นประจักษ์ตา ความคลั่งแค้นได้จู่โจม จับใจจนกายสั่นระริก ความอำมหิตโหดเหี้ยมพลุกพล่าน ยือโหมทันที

ท่ามกลางเนินดินของหลุมศพจำนวนมากมาย ภาย-ภายใต้ต้นแป๊ะเอี๊ยงที่สูงใหญ่ มีบุรุษสตรีร่วมสิบคนถูก ผูกไว้อย่างแน่นหนา แต่ละคนกลับกลายเป็นร่างมนุษย์ ที่ชโลมด้วยโลหิต แต่ยังครวญครางด้วยเสียงอันโหยหวน เจ็บปวดมาไม่ขาดระยะ

เมื่อเพ่งพิจารณาดูแล้ว บุรุษสตรีทั้งสิบคนนั้น เนื้อหนังบนใบหน้าถูกกรีดอ้าเป็นบาดแผลฉกรรจ์ โลหิต ไหลโชมชุ่มโชกไปทั่วร่าง ที่แท้บนใบหน้าต่างถูกขีด เป็นรูปกากบาทมากมายก่ายกอง มองไปแต่ไกลรู้สึก

บาดตาบาดใจอย่างยิ่งยวด

โค้วเกี๊ยมชั่วเพิ่งเป็นครั้งแรก ที่ได้เห็นการลงทัณฑ์อันโหดเหี้ยมทารุณ และสุดจะอเนจอนาถถึงปานนี้ จึงตื่นตระหนจนขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง

ที่ไม่ไกลนัก ยังมีเงาร่างอีกสิบกว่าคนยืนเรียงรายเป็นวงกว้าง

ได้ยินเสียงของคนผู้หนึ่ง ซึ่งเย็นยะเยือกโหดเหี้ยมชั่วร้ายอย่างยิ่งกล่าวขึ้นว่า

"ใจกล้าบังอาจฝ่าฝืนคำประกาศิตกระบี่ทอง ก็จะต้องถือตัวอย่างนี้เป็นบทเรียน"

โค้วเกี๊ยมชั่ว พอได้ฟัง ก็ทราบว่าเป็นเรื่อง อย่างไรกันแล้ว รีบถีบเท้าพุ่งปราดลงไปในบริเวณนั้นดุจดังดาวตก

ทุกผู้คนภายในบริเวณตื่นตะลึงไปหมดสิ้น จวบจนเมื่อเห็นผู้ที่มาอย่างถนัดชัดตาแล้ว แต่ละคนต่างมีสีหน้าซีดเผือด หนึ่งในจำนวนนั้นแผดร้องด้วยความตื่น

ตระหนกว่า

"พิณบีศาจ ?"

"ราชันย์พิณมรณะ!"

โค้วเกี๊ยมชั่วใช้สายตาที่เย็นชายิ่งกว่าสายฟ้า กวาดมองไปรอบบริเวณตลบหนึ่งอย่างรวดเร็ว

ยอดฝีมืออันดับสูงของบ้อมค่ายเกี๊ยมเบ้าทั้งสิบกว่าคน พากันสยิวกายขึ้นอย่างหนาวเหน็บ

ส่วนบุรุษสตรีที่ถูกทัณฑ์ทรมานทั้งสิบคน ที่ปกเสื้อต่างปักขนนกห้าสีเอาไว้คนละหนึ่งอัน โค้วเกี๊ยมชั่วจึงทราบว่า นี่คือบริวารของพรรคฮ่งบ้วยปั๋ง (พรรคหางนกยูง) แน่นอน

บทที่ ๑๙

ฮุ่งมั่งซี่ไกว่

โค้วเกี๋ยมชิ้วเคลื่อนกายไปอีกหลายก้าว หันหน้ากล่าวกับชายชรา พรรคฮ่งบ้วยบังที่ถูกทำร้ายไปว่า

"พรรคท่านและบ้อมค่ายเกี๋ยมเบ้า มีความอาฆาตแค้นอย่างไรกัน ?"

ใบหน้าชายชราถูกกรีดจนเป็นแผลมากมายเกลื่อนกลาด แม้ริมผีปากก็ยังถูกปาดจนแยกเป็นสี่แผลกระรุ่งกระริ่ง ส่งเสียงอ้อแอ้มิชัดเจนขึ้นว่า

"เกี๋ยมเบ้าออกคำประกาศิตกระบี่ทอง ให้พรรคพวกเราร่วมมือกันตามล่าตุยฮุ้นเช้งนึ้ง และ....และ...."

"ผู้ใด ?"

"ผู้กล้าหาญท่าน"

"อืม แล้วเป็นอย่างไร ?"

"พรรคเรามิยินยอม ดังนั้น...."

โค้วเกี๋ยมชิ้วยกมือขึ้น โบกห้ามชายชรามิให้กล่าวต่อไป แล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว บังจู้ของพรรคท่านมีบุตรีบุญธรรมนามเจี๋ยงเท้ง นางในขณะนี้ไปอยู่ที่ใด ?"

"เสียวเจี๋ยะสูญหาอย่างไร้ร่องรอยมาเป็นเวลาถึงห้าปีแล้ว พวกเล่าฮูเหล่านี้ต่างได้รับคำสั่งให้ออกสืบเสาะหาร่องรอยของเสียวเจี๋ยะในวงพวกนักเลงนั่นเอง"

โค้วเกี๋ยมชิ้วผงกศีรษะน้อย ๆ เดินเข้าไปคลายเชือกที่พันธนาการชายชราออกแล้วกล่าวว่า

"พวกท่านไปได้แล้ว"

ชายชราจึงเดินไปคลายมัดให้แก่พวกพ้องในพรรคทุกตัวคน พากันคารวะขอบพระคุณโค้วเกี๋ยมชิ้ว แล้ว

จึงทยอยจากไปในบัดดล

ยอดผีมือ อันดับสูง ของป้อม ค่าย เกี๊ยมเป้า จำนวนสิบกว่าคน ไม่มีผู้ใดจะกล้าส่งเสียงมิพึงพอใจขึ้นแม้แต่อึดเดียว สามสิบหกดาวเหนือ เจ็ดสิบสองมฤตยู ต่างต้องถูกทำลายลงด้วยมือราชันย์พิณมรณะ จนไม่มีผู้ใดหลงเหลือรอดอยู่ แล้วพวกมันเพียงมิกี่คน ไหนเลยจะกล้าไปลูบหนวดเสือได้ เป็นการรนหาที่ตายอย่างแน่ชัด

ในขณะที่ โค้วเกี๊ยมชิ้ว ปล่อยพวกพรรค ซ่งบ้วยปั่ง ออกไปนั้น ผู้มีผีมือทั้งสิบกว่าคนของเกี๊ยมเป้า พากันปรายตาบอกใบ้ แล้วหันหลังเตรียมจะหลบหนีออกไป โค้วเกี๊ยมชิ้วมิได้เหลียวหน้ากลับไปมองดู ก็ตวาดเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ช้าก่อน พวกท่านทั้งหลายคิดจะเลิกราเรื่องราวในลักษณะนี้ไปได้หรือ"

ผู้มีมือทั้งสิบกว่าคนของป้อมค่ายเกี๊ยมเป้า ถูกเสียงตวาดอันกราดเกรี้ยวเย็นชา สร้างความตื่นตกใจขน

ชะงักเท้าโดยพร้อมเพรียงกัน หันหลังมาด้วยความไหวหวั่นพรั่นพรึง

โค้วเกี๊ยมชิ้วหันร่างกลับมาอย่างแช่มช้า บนใบหน้าที่สวยงามสง่ายามนี้โหดเหี้ยมอำมหิตเป็นที่สุด ทำให้ผู้พบเห็นต้องสยิวกายขึ้นด้วยความหวาดหวั่นขวัญหาย

เหล่าผู้มีผีมือทั้งสิบกว่าคน หลังจากงงงันด้วยความตื่นตระหนกอยู่ครู่หนึ่งแล้ว มีผู้หนึ่งกล้ำใจกล่าวขึ้นอย่างเต็มฝืนว่า

"ท่านสั่งให้พวกข้าพเจ้าหยุดอยู่ ด้วยประสงค์จะกล่าวอย่างไร"

มุมปาก โค้วเกี๊ยมชิ้ว ปรากฏ รอยยิ้ม อันโหดเหี้ยมเย็นชาขึ้น แล้วกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายทำลายโฉมผู้คนไปถึงสิบคน หรือว่าจะเลิกรากันไปอย่างง่ายดายเช่นนี้ได้ด้วย ?"

เหล่าผู้มีผีมือพากันงงงันไปทันที ยังคงเป็นคนผู้นั้นส่งเสียงกล่าวขึ้นอีกว่า

"ท่านมีความสัมพันธ์ฉันใดกับพรรคฮ่งบ้วยปั่ง ?"

"ไม่มีความสัมพันธ์อันใดจะเอ่ยอ้างได้"

"อย่างนั้น เป็นเพราะเหตุใด ?"

"คนในโลกย่อมเกี่ยวข้องกับเรื่องราวทั้งหลายในโลก"

"ท่านมีความคิดเห็นจะทำอย่างไร ?"

โค้วเกี๊ยมชี้วปลดพิณบีศาจออกจากหลังอย่างแช่มช้า ยกขึ้นกวัดแกว่งแล้วกล่าวว่า

"ง่ายดายอย่างยิ่ง ให้ท่านทั้งหลายฟังเพลง ข้าพเจ้าบรรเลงขึ้นเพียงเพลงเดียว จากนั้น ก็จะไปได้"

ผู้มีฝีมือทั้งสิบกว่าคนของเกี๊ยมเบ้า ต่างมีสีหน้าซีดเผือดลงโดยพร้อมเพรียงกัน อานุภาพของเสียงพิณบีศาจ พวกมันต่างรู้ซึ้งอยู่แก่ใจ อย่างเบาก็ทำให้พลังฝีมือสูญสิ้นไปจากร่าง แต่อย่างหนักนั้น อาจจะถึงเสียชีวิตในบัดดลก็ได้ นอกจากจะยอมเสี่ยงชีวิตเข้าคิดล้างผลาญกัน อาจบางทีจะมีความหวังหลงเหลืออยู่ได้สัก

ใยหนึ่ง หากแม้นปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามดีดพิณขึ้นแล้ว จะต้องเป็นเภทภัยมากไปกว่าโชคดีอย่างแน่นอนเด็ดขาด

จิตใจของผู้มีฝีมือทั้งสิบกว่าคน จึงตั้งมั่นขึ้น อย่างเตรียมพร้อม เคลื่อนกายเข้าหาโค้วเกี๊ยมชี้วอย่างแช่มช้า โดยพร้อมเพรียง....

บรรยากาศในบัดนั้นจึงตึงเครียดขึ้นทันที

ตง! ตง! ตง!

เสียงดังหวั่นไหวปานอสนีบาต ฟาดลงจากฟากฟ้า พออุบัติขึ้น ผู้มีฝีมือทั้งสิบกว่าคนของเกี๊ยมเบ้าถูกเสียงพิณสามครั้งนั้นกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่านจิตใจไหวหวั่น แต่ละคนหน้าซีดเผือดประหนึ่งกระดาษ ต้ยงชะงักเท้าไว้อย่างลืมตัวไปทันที

หนึ่งในจำนวนนั้นตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"บุก"

พลันตวัดฝ่ามือฟาดออกไปเป็นคนแรก ส่วนผู้

อื่น ๆ คล้ายดังเพิ่งตื่นจากความฝัน พากันระดมโหมฝ่ามือจู่โจมไปอย่างไม่คิดชีวิตบ้าง

ท่ามกลางพลังฝ่ามือที่ครืนครั่นปานมรสุม โค้วเกี๊ยมชั้วพลิ้วร่างกรีดเป็นวงกว้าง เลี่ยงหลบออกไปได้ร่วมห้าสิบเชี๊ยะ ด้วยความรวดเร็วว่องไวประหนึ่งสายฟ้า

เหล่าผู้มีฝีมือต่างแน่ใจว่า ความเป็นความตายนั้นจะอุบัติขึ้นได้ในชั่วพริบตาเดียว มิยินยอมเด็ดขาดให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสมาลูบคลำสายพิณ ร่างจึงพลุ่งพล่านฉวัดเฉวียน จู่โจมโถมเข้าหาอย่างรวดเร็วไม่คิดชีวิต

โค้วเกี๊ยมชั้วแค่นหัวร่อตลอดเวลา มิเลี่ยงหลบหนีแต่กลับบุกรุกเข้าต่อต้าน เงาพิณกระจัดกระจายอย่างหนักหน่วง ดุจดังขุนเขาโถมทะลายทับเป็นซับ ๆ ซ้อน ๆ อย่างหนาแน่นแกร่งกร้าว เหล่าผู้มีฝีมือเมื่อจู่โจมโถมเข้าหา จึงถูกพลังอันไร้สภาพขัดขวางกางกั้นเอาไว้จนต้องหลบเลี่ยงถอยออกไปอย่างเร่งร้อน

เสียงพิณที่ก้องกังวานอย่างแหลมคมปานฉีกทำลายดวงใจ ดังก้องกังวานอยู่ในอากาศ....

ผู้มีฝีมือของเกียมเบ้าทั้งสิบกว่าคน หน้าตาซีดเผือดไปในทันที เมื่อชะงักงันวูบหนึ่งแล้ว จึงพากันแตกฮือออกไปอย่างไม่คิดชีวิต พวกมันคิดจะหลบหนีไปจากเสียงแห่งความตายในครั้งนี้ คิดจะปลีกหนีไปจากประกาศิตยมทูต

โค้วเกี๊ยมชั้ว บังเกิดจิตคิดจะเข่นฆ่า พวกประดานี้ไหนเลย จะปล่อยให้มันหลบหนีรอดจากเงื้อมมือไปได้ เสียงพิณจึงดังก้องกังวานอยู่ไม่ขาดสาย ส่วนปากส่งเสียงเย็นชาไปว่า

"ท่านทั้งหลายฟังให้จบจึงจากไปก็ไม่ช้าดอก"

ร่างพลันพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า ดุจดังสายรุ้งที่ทอทาบจับตา ละลิ่วพลิ้วลงยังเบื้องหน้าของเหล่าผู้มีฝีมือทั้งปวง

เหล่าผู้มีฝีมือคิดจะเลี่ยงหลบหนี ก็อับจนหนทางใน

ช่วงพริบตานั้นถูกเสียงพิณก้องกังวาน กระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน อวัยวะภายในเจ็บแปลบดั่งราวกับถูกคมมีดกรีดเฉือน พากันทยอยกันนั่งลงบนพื้น ผืนกำลังขันต่อต้านกันอย่างคร่ำเคร่งหนักแรง

เสียงพิณปีศาจดังทะลวงเข้าไปในโสตประสาทอย่างแหลมคม เร่งเร้าเข้าบดขยี้ต่อความรู้สึก และจิตใจอย่างร้ายแรง

เหล่าผู้มีฝีมือทั้งสิบกว่าคนของเกี๋ยมเป๋าในยามนี้หน้าตาบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว เหงื่อกาฬเม็ดโป้ง ๆ ไหลพรากออกมาจนชุ่มโชก....

เสียงดังตงขึ้นอีกครั้งปานอสนีบาตที่ฟาดลง จนแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่นคล้ายจะถล่มทลาย ร่างทั้งสิบกว่าคนสะดุ้งขึ้นจนสุดตัว พลังลมพลันแตกซ่าน กำลังฝีมือสูญสลายไปจากกายโดยสิ้นเชิง

โค้วเกี๋ยมชิ้ว หวนคำนึงถึงฝีมือที่โหดเหี้ยมชั่วร้ายของพวกเกี๋ยมเป๋าทุกตัวคน และคำนึงถึงการที่พวกมันตามล่าตนมาอย่างอำมหิตชั่วร้าย ความเคียดแค้นจึงบังเกิดขึ้นจนแน่นใจ พิณปีศาจชั้นที่สอง (ม้อคิ้มน่อทะ) จึงถูกดีดออกจากปลายนิ้วทันที

เพียงดีดออกไปไม่กี่ครั้ง ผู้มีฝีมือของเกี๋ยมเป๋าทั้งสิบกว่าคนต่างมีโลหิตทะลักออกจากทวารทั้งห้าบนใบหน้า ฟุบกายสิ้นใจไปในที่นั้นทันที

เสียงพิณจึงชะงักห้วนลงในเวลาไล่เลี่ยกัน

และในขณะเวลานั้น....

ที่เบื้องหลังกายพลันมีเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลดังขึ้นจากคนหลายคน

โค้วเกี๋ยมชิ้วหันร่างกลับไปอย่างแช่มช้าเห็นทางด้านหลังไกลไปกว่าสิบเชี๊ยะ ยามนี้มีมนุษย์ประหลาดที่สวมใส่เสื้อสีทองแบบนักศึกษายืนเคียงไหล่กันอยู่รวมสี่คน แต่ละคนต่างมีความสูงมิเกินสี่เชี๊ยะ ท่าทีคล้ายดั่งเป็นทารกไร้เดียงสา แต่ศีรษะของทุกคนกลับใหญ่โตอย่างน่าตื่นตกใจ มันใหญ่ประหนึ่งเป็นกระพ้อม ศาหยีเล็ก

ปราศจากคิ้ว ปากกว้างใหญ่จมูกบี้แบน ศีรษะมีผมเหลืองแห้งประหนึ่งฟางข้าวอยู่มิกี่เส้น แขนยาวเกินเข่า ฝ่ามือใหญ่โตประหนึ่งปุ้งกี๋

คนทั้งสี่มีสารรูปเป็นแบบเดียวกันมิผิดเพี้ยน จนดูมิออกถึงความผิดแปลกแตกต่างระหว่างมันเลย

อันสารรูปที่พิกลพิสดารผิดมนุษย์นี้ แม้จะได้ฟังคำเล่าลือก็ยังมิเคยเลยว่าจะมี

โค้วเกี๊ยมชิ้ว ตื่นตระหนก ตกใจ อย่างใหญ่หลวงยิ่งนัก มนุษย์ประหลาดทั้งสี่สามารถไม่เกรงกลัวต่อเสียงพิณของตน และยังพากายเข้ามาทางด้านหลังของตนจนใกล้อย่างไร้สุ้มเสียงวี่แวว ซึ่งตนกลับมิรู้สึกตัวแม้แต่น้อย อันพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาถึงขั้นนี้ นับว่าน่าตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งยวดนัก

ตาอันหรี่เล็กของมนุษย์ประหลาดทั้งสี่ จับจ้องมองเขม็งดูโค้วเกี๊ยมชิ้วจนแน่วนิ่ง โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรออกไป

โค้วเกี๊ยมชิ้ว เมื่อเพ่งมอง จ้องดู ฝ่าย ตรงข้าม เป็นเวลาครู่ใหญ่แล้วจึงถามเสียงเย็นชาไปว่า

"ท่านทั้งหลายมีนามว่ากระไร ?"

มนุษย์ประหลาดในคราบนักศึกษาทั้งสี่คน ผู้ยืนอยู่เบื้องหน้าสุดเบิ่งตาอันหรี่เล็กของมันขึ้น พลันมีประกายแจ่มจ้าสดใสพุ่งปราดออกมา ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล ที่ทำให้ผู้ได้ยินต้องไหวหวั่นพรั่นพรึงขึ้นอีกครั้ง แล้วจึงกล่าวว่า

"ทารก เจ้าหรือคือราชันย์พิณมรณะ ?"

"ถูกแล้ว"

มนุษย์ประหลาดผู้นั้น หันไปกล่าวกับอีกสามคนว่า

"มิเสียทีที่ได้มาในครั้งนี้ พาตัวมันไปเถิด"

มนุษย์ประหลาดอีกผู้หนึ่งอ้าปากหัวร่อเสียง เฮอะเฮอะ แล้วกล่าวว่า

"ช้าก่อน เจ้าเด็กผู้นี้มีเสียงพิณที่พิกลจนคล้าย

ภูตผีอยู่บ้าง พวกเราจะต้องขอฟังอีกสักครั้ง เพลงเมื่อครู่เข้าใจว่ายังมิได้จบตามกระบวนอย่างเด็ดขาด"

โค้วเกี๊ยมซ้ัว เห็นมนุษย์ประหลาด ทั้งสี่ ที่มีสารรูปมิคล้ายผู้คนแต่กลับคล้ายภูตผีทั้งสี่ มิได้มีความหวั่นไหวสนใจในตนแม้แต่น้อยนิด มิหนำซ้ำยังบอกว่าจะนำตัวตนไป จึงมีโทสะพลุ่งพล่านเดือดดาลอย่างยิ่ง ตวาดเสียงสั่นไปว่า

"พวกเจ้าทั้งหลายแหล่เป็นตัวอะไรกันแน่ ?"

มนุษย์ประหลาดในคราบนักศึกษาทั้งสี่ พากันเบิ่งตาอันยิบหยีของมัน เหลียวมองตากันแวบหนึ่ง จึงพากันแสยะปากอันกว้างใหญ่ ส่งเสียงหัวร่อฮา ฮา อย่างประหลาดพิกลอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวว่า

"เอ๊ะ เป็นเรื่องประหลาดแท้ แม้กระทั่งเราทั้งสี่คนก็ยังมิรู้จัก ช่างเป็นเรื่องประหลาดอย่างมากมายก่ายกอง"

โค้วเกี๊ยมซ้ัว มีเพลิงโทสะลุกฮือโหมอย่างรุนแรง

แค่นเสียงขึ้นแล้วกล่าวว่า

"พวกเจ้ามิประกาศนามมา เราจะทราบได้อย่างไรว่าพวกเจ้าเป็นตัวอะไร ?"

มนุษย์ประหลาดทั้งสี่ พากันมีสีหน้าประหลาดพิกลจนเดาไม่ถูก เนื่องจากสารรูปที่พิกลผิดคนธรรมดา ทำให้ไม่มีผู้ใดสามารถจำแนก จดจำได้ว่า มันจะเป็น ลักษณะของการมีโทสะ ตื่นเต้น ประหลาดใจ หรือว่าอย่างไรอย่างหนึ่ง

ผู้ยืนหัวแถวเบิ่งสายตาอันยิบหยีของมันแล้วกล่าวว่า

"ทารก หากแม้นมิใช่ซีงกุน (มนุษย์เทพยดา) ต้องการจับเป็นเจ้าแล้ว มิฟาดแหลกเหลวลงคามือมันก็แปลกมากไป"

"เฮอะ"

"เจ้าอย่าได้แค่นเสียงเป็นภูตผีปีศาจ เจ้าเคยได้ฟังนามฮุ่งมั่งซี่ไกว่ (สี่พิกลแห่งภูเขาฮุ่งมั่ง) หรือไม่ ?"

"ฮุ่งมังซี่ไกว่ (สี่พิกลแห่งฮุ่งมัง) ?"

"ถูกแล้ว ขณะนี้ได้ดำรงตำแน่งทูตของปราสาทมารทักษิณ (เทียนน้ำม้อเก็ง)"

โค้วเกี๊ยมซี้ว ยังมิ เคยได้ยิน นาม ของ ประสาทมารทักษิณ (เทียนน้ำม้อเก็ง) มาก่อนเลย และคำว่าซึงกุน (มนุษย์เทพยดา) ที่ชายพิกลกล่าวมานั้น น่ากลัวจะเป็นประมุขของปราสาทมารทักษิณ (เทียนน้ำม้อเก็ง) แล้วกระมัง ดังนั้นจึงแค่นเสียงอย่างเหยียดหยามดูแคลนพลางกล่าวว่า

"เทียนน้ำม้อเก็ง (ปราสาทมารทักษิณ) จะนับเป็นเช่นไร ?"

"ฮา ฮา ทารก เจ้าช่างมิรู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเสียเลย"

ฉับพลันทันใดนั้น....

มนุษย์พิกลคนยืนที่สาม ถอยหลังกรูด ๆ ออกไปสามก้าว แล้วส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"เล่าตั้ว เล่ายี่ เล่าสี่ พวกท่านดู"

สี่พิกลแห่งฮุ่งมังพากันเหลียวหน้าไปถามว่า

"ดูอะไร ?"

"ที่เอวของเจ้าเด็ก...."

มนุษย์ พิกลต่างพากัน ร้องโพล่งขึ้น ด้วย ความ ตื่นตระหนกว่า

"เทียนมังเกี่ยม (กระบี่ประกายสายฟ้า)

โค้วเกี๊ยมซี้วฉุกใจได้คิดในบัดดล คำนึงขึ้นว่า

น่ากลัวกระบี่หักที่เราสะพายนี้ คงมีนามว่าเทียนมังเกี่ยมเป็นแก่ มนุษย์ร่างเตี้ย หน้าตาพิกล ทั้งสี่ในเมื่อรู้จักกระบี่นี้ อย่างนั้น ชาติกำเนิดและความอาฆาตแค้นของตน อาจบางทีจะเค้นถามออกมาจนทราบร่องรอยจากตัวมันทั้งสี่ก็เป็นได้....

พอได้คิดเช่นนั้น พลันมีเสียงของเล่าตั้วผู้เป็นพี่ใหญ่กล่าว

"มิน่าเล่า เทียนมักเล่านั่งยืนกรานอย่างไม่กลัว

ความตาย ที่แท้ของสีงนั้นมาอยู่ในมือเจ้าเด็กผู้นี้เอง เฮอะ เฮอะ ได้ทั้งตัวทั้งกระบี่นับว่าพวาเราสร้างความดีความความชอบต่อซีงกุนอย่างใหญ่หลวงประการหนึ่งแล้ว ซึ่งกุนคิดคำนึงถึง กระบี่นี้จน มิเป็นอันกิน อันนอน มาถึงสิบปีคาดไม่ถึงว่า....ฮา ฮา ฮา"

สี่พิกลแห่งฮุ่งมัง พากัน เปล่งเสียง หัวร่อที่ คล้ายดั่งสัตว์ร้ายขู่คำรามอย่างพิกลจนขัดหู แสดงว่ามีความปลาบปลื้มยินดีจนถึงที่สุดแล้ว

โค้วเกี๊ยมชิ้วพอได้ฟังเช่นนั้น ความอำมหิตพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง กระชากเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

"เทียนมักเล่านั้งตายด้วยน้ำมือของพวกเจ้า ?"

ยี่ไกว่ (ผู้พิกลคนที่สอง) กล่าวสอดคำขึ้นว่า

"ถูกแล้ว เป็นอย่างไร ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้ว พลัน ถลึงตา จนแทบ จะถลน ออก มานอกเบ้า เลือดลมพลุ่งพล่านประหนึ่งกระจายออกจากร่าง คาดมิถึงว่า เทียนมักเล่านั้งที่เก็บตน ไปอุ้มชูเลี้ยงดูมา

ถึงสิบกว่าปี กลับต้องมาตายลงด้วยน้ำมือของสี่พิกลแห่งฮุ่งมังนี้ได้ และสาเหตุเพราะกระบี่หักครึ่งเล่มของตนนั่นเอง ฟังจากหางเสียงของมัน ฮุ่งมังซีไกว่นี้ยังได้รับคำสั่งมาจากซีงกุนอะไรของปราสาทมารทักษิณ เพื่อติดตามล่าตัวและกระบี่หักครึ่งเล่มนี้ด้วย

ความนี้จะลับลมคมในประการใด โค้วเกี๊ยมชิ้ว ไม่มีทางคาดคิดคำนวณได้ถูกต้อง แต่เหตุหนึ่งที่สามารถรู้ซึ้งแล้ว นั่นก็คือกระบี่หักเล่มนี้ย่อมต้องมีความเป็นมาอันสำคัญอย่างใหญ่หลวง....

โค้วเกี๊ยมชิ้ว ไม่มี เวลา จะไป ขบคิด เรื่อง อื่นใดได้ เหตุการณ์สำคัญที่จะต้องกระทำในบัดนี้ คือล้างแค้นให้แก่เทียนมักเล่านั้งก่อน

ดังนั้น จึงเค้นเสียงออกไปอย่างแค้นเคืองว่า

"ฮุ่งมังซีไกว่ เสียวเอ้ยในวันนี้จะจับพวกเจ้ามาบดขยี้ให้เป็นผุยผงลงกับมือ จึงจะสามารถระบายความแค้นออกจากอกได้"

สี่พิกลพากันงงงันไปวูบหนึ่ง ตั้วไกว่ (ผู้พิกลคนโต) สืบเท้าเข้ามาสองก้าวแล้วกล่าวว่า

"ทารก เจ้าว่ากระไร ?"

โค้วเก๊ียมชั้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวอย่างอาฆาตมาดร้ายว่า

"เราต้องการชีวิตของพวกเจ้า"

"อาศัยเจ้า ?"

"คำพูดบัดซบอย่าได้กล่าว มอบชีวิตมา"

ปากร้องมือ ตวัดพิณ บีศาจจึง จู่โจมโหมเข้าใส่ด้วยกระบวนท่าอันเหี้ยมโหดชั่วร้ายอย่างสุดแสนอำมหิต ตวัดฟาดกวาดเข้าใส่มนุษย์พิกลทั้งสี่อย่างรุนแรงทันที

สี่พิกลแห่งฮุ่งมั่งกลับยืนเฉย โดยคล้ายมิได้เหลือบแลเห็นเลย

เสียงดังโครมขึ้นก็กก้องสนั่นหวั่นไหว เล่ยีในสี่พิกลถูกพิณฟาดเข้าใส่อย่างถนัดถนี่แม่นยำ ร่างอันเตี้ยเล็กของมัน จึงพุ่งกระเด็นออนไปดั่งราวกับโยนลูกหนัง

ปลิวละลิ่วจนไกลไปกว่าสี่สิบเชี๊ยะ ,จึงล่วงลงสู่พื้นดังบ๊าบใหญ่ มันกลิ้งกายอยู่หลายตลบ จึงผุดลุกขึ้นยืนถลันกายวูบเดียวก็กลับมาอยู่ที่เดิมได้ดั่งราวปาฏิหาริย์

โค้วเก๊ียมชั้วหนาวเย็นไปทั่วร่างในทันที แผ่นดินยุคนี้จะมีเรื่องอันประหลาดพิกลจนสุดจะขบคิดคำนวนได้เช่นนี้ด้วยหรือ พิณของตนฟาดเข้าใส่อย่างแม่นยำถนัดถนี่ ต่อให้เป็นยอดผีมืออันดับสูงสักเพียงไร ก็ยากจะรอดจากการแหลกเหลวเป็นผุยผงไปได้ แต่มนุษย์ประหลาดผู้นี้ กลับหามีความกระทบกระเทือนจนบาดเจ็บแม้แต่น้อยนิดไม่ มันช่างเป็นสิ่งนอกเหนือจากความคิดดั่งราวกับปาฏิหาริย์จริง ๆ

แต่ยามนี้ โค้วเก๊ียมชั้วที่บังเกิดความอาฆาตแค้นจนอัดแน่นใจเมื่อชะงักไปวูบหนึ่งแล้ว จึงตวัดพิณบีศาจฟาดโครม ๆ เข้าไปแปดครั้งซ้อน ๆ จนเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่ม สี่พิกลแห่งฮุ่งมั่งต่างถูกฟาดเข้าใส่คนละครั้ง ร่างอันต่ำเตี้ยของมันเพียงเซถลาออกไปไม่กี่ก้าว

แม้พากันแยกเขี้ยวยิงฟัน แต่กลับไม่มีอันอันตรายใด ๆ แม้แต่น้อย

โค้วเกี๊ยมชั้วจึงต้องยืนตะลึงงันไปกับที่ทันที

ตั๊วไกว่หัวร่อเฮอะ เฮอะ แล้วกล่าวว่า

"ทารก พลังผีมือของเจ้ามิต่ำทรามเลย แต่น่าเสียดายที่มาพบปะกับพวกเรา ที่สามารถต้านรับการจู่โจมได้อย่างไม่เกรงกลัวการทุบตี ฮา ฮา ฮา...."

อีกสามพิกล พากัน ส่งเสียง หัวร่อ สนับสนุน ขึ้นจนอึงมี่ไปทันที

เสียงหัวร่อพอขาดคำ ยี่ไกว่แยกเขี้ยวขึ้นกล่าวว่า

"ทารก มีความเก่งกาจสามารถอย่างไร จงทุ่มเทใช้ออกมาให้หมดสิ้น เมื่อใช้หมดสิ้นแล้ว เราก็จะพาตัวเจ้าเดินทางต่อไปแล้ว"

โค้วเกี๊ยมชั้ว เคียด แค้น จน ต้อง ขบเขี้ยว เคี้ยวฟัน ระงับใจ คาดมิถึงเลยว่า ฝ่ายตรงข้ามมาตรแม้นจะมีสารรูปและท่าทีอันประหลาดพิกล แต่มันก็เป็นคนที่ประกอบ

ขึ้นด้วยเลือดเนื้อ เหตุไฉนจึงสามารถต้านทานการทุบตีอย่างหักโหมดุดัน โดยมิเป็นอันตรายใด ๆ เป็นเรื่องที่หากมิได้พบเห็นมากับตาแล้วผู้ใดจะยอมเชื่อถือได้ว่าเป็นความจริง

หรือว่าแค้นของเทียนมักเล่าน็งที่ถูกฆ่า มิอาจจะล้างแค้นแทนได้แล้ว ?

พอได้คิดเช่นนั้น ก็ต้องแค่นเสียงขึ้นอย่างหนักหน่วง กระบวนท่าแรกของพิณบีศาจได้ถูกใช้ออกไป เสียงหวีดหวิว เสียดหูระคายใจดัง ก็กก้อง ไปทั่ว ทุกทิศทาง ผสานด้วยพลังอันมหาศาลปานภูเขาถล่มทลาย เงาพิณกระจัดกระจายอย่างมากมายก่ายกอง ทุ่มเทลงไปในตัวสี่พิกลอย่างกับมรสุมอันคลุ้มคลั่ง ด้วยท่าทีที่เปลี่ยนแปลงอย่างร้ายแรงโหดเหี้ยม

สี่พิกลแห่งฮุ่งมังพุ่งปราดออกไป ทั้งสองฟากข้างด้วยความรวดเร็วว่องไวประหนึ่งสายฟ้า จนเลี่ยงหลบหลีกไปมาอย่างง่ายดาย โค้วเกี๊ยมชั้วคิดอยู่ในใจว่า

"เราเข้าใจว่าพวกเจ้าจะต้านรับอย่างหักโหมตรง ๆ เสียอีก" กระบวนท่าที่สองของพิณบีศาจ ได้ถูกใช้ออกติดต่อไปในคราวนั้น ควงสะบัดพลังอันมหาศาลเข้าจู่โจมใส่เล่าตั้ว และเล่ยี่ทางด้านข้าง บังเกิดเสียงโครม ๆ ขึ้นสองครั้ง มนุษย์พิกลทั้งสองคนถูกฟาดจนกลิ้งกระเด็นไกลออกไปหลายวา และส่งเสียงแค่นออกมาหนัก ๆ อีกแล้วด้วย

ซาไกว่ และซีไกว่ (ผู้พิกลคนที่สามและที่สี่) ต่างใจหายวาบ ผ่ามือที่ใหญ่ประหนึ่งพัดใบลานทั้งสี่ของมันพากันยกขึ้นกระแทกออกอย่างฉับพลันทันด่วน พลังอันรุนแรงอย่างมหาศาล ผนึกกันจนคล้ายดั่งพายุอันคลุ้มคลั่งโถมทะลักเข้าใส่โค้วเก๊ียมชั้วในฉับพลันทันใด

โค้วเก๊ียมชั้วรวบรวมพลังทั่วทั้งตัวเข้าบรรจุอยู่ภายในพิณบีศาจ กรีดปาดออกไปทั้งสี่ด้าน ด้วยท่าทีที่ประหลาดพิกลจนคาดมิถึง พลังอันมหาศาลดังพะเนินเหล็กสองสาย ถูกการกรีดปาดอย่างประหลาดพิกลของ

พิณบีศาจ บัดบ้องจนมลายกลายเป็นความเว้งว้างว่างเปล่าไร้ร่องรอยทันที

"เอ๊ะ เจ้าทารกบีศาจนั้นนับว่าพอมีฝีมืออยู่บ้างสักเล็กน้อย"

"พี่น้องทั้งหลาย เรานับว่าประสบกับคู่มืออันแท้จริงเป็นครั้งแรกในชีวิตแล้ว"

ซาไกว่และซีไกว่ส่งเสียงกล่าวอยู่ไม่ขาดปาก โค้วเก๊ียมชั้วใช้วิชาท่าเท้าป่วยม้อฮ้วงเอ้ย (เงามายาอสูรร้าย) ด้วยความรวดเร็ว ว่องไว อย่างสุด จะขบคิด คำนวณ เข้าไปข้างกายของมนุษย์พิกลทั้งสองคน กระบวนท่าที่สองของพิณบีศาจ ถูกใช้ออกไปในครั้งนี้อีก

เสียงโครม ๆ ระเบิดขึ้นสองครั้ง ผสานกับเสียงคราง หนัก ๆ ในลำคอ ซาไกว่ซีไกว่ ถูกฟาดจนปลิวกระเด็นออกไปในฉับพลันทันตา

ตั้วไกว่และยี่ไกว่ในขณะนั้น สามารถทรงกายขึ้นได้อย่างแช่มช้าแล้ว มันพากันโถมกายเข้ามาอย่างหัก

โหมรุนแรง จู่โจมเข้าใส่คนละครั้งอย่างดุเดือด

เป็นกระบวนท่าอันชั่วร้ายพิสดาร ผิดแปลกไปจากกฎเกณฑ์ธรรมดาสามัญของปุ๊ลิ้ม ดั่งหน้ามือ และหลังมือ สามารถรุกไล่จนโค้วเก๊ียมชั้วต้องถอยกรูด ๆ ออกไปสองก้าวจึงเลี่ยงหลบได้

ตั้วไกว่ ยี่ไกว่ พากันจู่โจมโหมเข้าใส่อีนคนละกระบวนท่า ยังโหดเหี้ยมชั่วร้ายไปกว่าเมื่อคราแรกอีกมากมายก่ายกองนัก

โค้วเก๊ียมชั้วรู้สึกว่า กระบวนท่าจู่โจมยังมิทันถึงตัว พลังอันมหาศาลปานพะเนินเหล็ก ก็โถมกระแทกตรงเข้ามาแล้ว จึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง กระบวนท่าที่สามของพิณบีศาจ ถูกใช้ปราดออกไปดุจดังสายฟ้า เป็นการรุกต้านรุกอย่างหักโหมรุนแรง เสียงประหลาดพิกลจึงดังอึงอลจนเสียดหู พลังอันมหาศาลบ้นบ่วน วุ่นวาย ดุจดั่ง มรสุม อัน คลุ้มคลั่ง ที่ถล่มทลายเงาพิณกระจัดกระจายจนเต็มฟากฟ้าและพสุธา

ตั้วไกว่ ยี่ไกว่ รีบรั้งมือกลับอย่างลนลาน เลี่ยงหลบหนีไปจนสุดผืเท้าในฉับพลันทันที

ซาไกว่และซี่ไกว่ในขณะนั้น กลับโถมกายตรงเข้าใส่ทางด้านหลังโค้วเก๊ียมชั้วด้วยความรวดเร็ว ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่คนละครั้งอย่างหักโหม

โค้วเก๊ียมชั้วพอได้ยินเสียงก็ทราบถึงอันตราย รีบพลิ้วกายออกทางด้านข้างไปได้แปดเซียะ แต่ยังคงถูกปลายพลังกระแทกเข้าใส่จนได้ รู้สึกเจ็บแปลบที่ผิวดั่งราวกับถูกคมมีดมากรีดใส่

ฝ่ายตรงข้ามกลับสามารถเลี่ยงหลบหลีกกระบวนท่าที่สามของพิณบีศาจไปได้ ทำให้โค้วเก๊ียมชั้วบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง บนยอดเขาเซียวซิกฮงนั้น ตนใช้เพียงกระบวนท่าที่สองของพิณบีศาจ ก็สามารถสะกดเอาครุณีคลุมหน้าให้สยบยอมลงได้ แต่ขณะนี้ แม้กระบวนท่าที่สามพิณบีศาจ (ม้อคิ้มซาเส็ก) ยังมิอาจทำลายฝ่ายตรงข้ามให้ได้ รับบาดเจ็บ แม้แต่ขุมขน

หนึ่ง จากการนี้มาคำนวณได้ว่า มนุษย์พิกลทั้งสี่นับว่ามีความพิเศษพิสดารจนสุดจะขบคิดคำนวณได้จริง ๆ

โค้วเก๊ียมชั้วก็หาทราบไม่ว่า สี่พิกลแห่งฮุ่งมั่งในยามนี้ ก็บังเกิดความไหวหวั่นจนใจสั่นระริกอยู่ทุกตัวคนแล้ว

แต่โค้วเก๊ียมชั้วตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว โถมกายตรงเข้ารุกไล่อีกครั้ง กระบวนท่าแรกที่สองและที่สามพิณบีศาจ ถูกใช้ย้อนวนไปมาอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว รุกไล่จนสี่พิกลฮุ่งมั่ง ต้องแผดเสียงร้องประหลาดพิกลตลอดเวลาไม่ขาดระยะ แต่ที่น่าชิงชังรังเกียจนั้น คือสี่พิกลนี้ไม่เกรงกลัวต่อการกระแทกกระทั้น หรือตบฟาดอย่างไร มันล้มลุกคลุกคลานเกลือกกลิ้งไปมา แล้วก็สามารถขึ้นมาจู่โจมโถมต่อไปได้ ทั้งสองฝ่ายจึงหักล้างผลาญกันไปร่วมร้อยกระบวนเพลง ยังคงคู่คี่ก้ำกึ่งกันอยู่ดุจดั่งเดิมไม่ผิดเพี้ยน

สามกระบวนท่าพิณบีศาจ นับว่าเป็นเพลงอาวุธ

ที่พิสดารประหลาดล้ำอย่างสุดจะคำนวณได้จริง ๆ สูงส่งไปกว่ากระบวนท่าเพลงตั้งแต่โบราณกาลจวบจนบัดนี้ แต่เนื่องจากประการแรก โค้วเก๊ียมชั้วยังมิสามารถผสานพลังการผีกปรือร่วมร้อยบีของบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก้ังให้มารวมตัว กับพลัง ของตน จนเป็น อันหนึ่ง อันเดียวด้วย ประการที่สอง สี่พิกลแห่งฮุ่งมั่งมีร่างกายที่พิกลผิดธรรมชาติ กระดูกแข็งแกร่งปานเหล็กกล้า สามารถต้านรับการจู่โจมใส่อย่างหนักหน่วงรุนแรง โดยมิเป็นอันตราย ความพิกลของสี่พิกลที่แท้ก็อยู่ตรงนี้เอง ดังนั้น โค้วเก๊ียมชั้ว จึงไม่มี ปัญญา จะจัดการ กับมัน ทั้งสี่ ลงไปในสภาพใดได้

โค้วเก๊ียมชั้ว มีความรุ่มร้อน จะล้างแค้น แทนเทียนมักเล่านั้งที่ถูกเข่นฆ่าไป กอปรกับความเดือดดาลที่ทำให้ชาติกำเนิดและความอาฆาตแค้น ของตนถูกทำลาย จนกลายเป็นปริศนาเช่นนี้ จึงทุ่มเทผีมือลงไปจู่โจมโหมใส่อย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย รุกไล่จนสี่พิกลไม่มีกำลังจะต่อตีโต้

กลับมาได้ แต่ก็ยังมิอาจจัดการผ่ายตรงข้ามให้แหลกลาญคามือดุจดังใจหวังเลย

อีกชั่วอึดใจเดียว ก็ผ่านการต่อสู้ไปกว่าสิบกระบวนเพลงแล้วโค้วเก๊ียมซ้ัวครุ่นคิดในใจอย่างรวดเร็วว่า

"สี่พิกลเกรงกลัวต่อการจู่โจมโหมใส่ หรือว่ามันก็จะไม่เกรงกลัวต่อเสียงพิณที่ทำลายประสาทด้วย เหตุไฉนเราไม่ลองเสียงพิณดูสักครั้งหนึ่งเล่า"

พอได้คิดเช่นนั้น พลันจู่โจมโหมใส่อย่างโหดเห้ียมชั่วร้าย รวดเร็วรุนแรง ฟาดเอาสี่พิกลปลิวกระจัดกระจายออกไปทั้งสี่ด้าน และในช่วงพริบตาเดียวที่มีอยู่นั้น ปลายน้ิวได้เกร็งพลังภายในกรีดไปบนสายพิณแล้ว....

เสียงอันเสียดประสาทระคายใจของพิณบีศาจ ดังปราดออกมาในฉับพลันทันที

ฮุ่งมั้งซี่ไกว่เมื่อถอยปราดออกไปแล้ว ยี่ไกว่ได้ร้องบอกกับซาไกว่ว่า

"หยุดก่อน ต้องดูเจ้าทารกบีศาจน้ีจะมีเสียงพิณ

อันทรงอานุภาพอยู่สักเพียงไร"

ซี่ไกวจึงได้ไป รวมตัวกัน เป็นแถวเดียว ดุจดั่ง เมื่อคราก่อนแรกเริ่มอีกครั้ง

พิณบีศาจชั้นที่หนึ่ง (ม้อค้ัมเจ็กทะ) เมื่อดีดจบไปแล้ว สีหน้าของซี่ไกว่มิได้เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่น้อย

โค้วเก๊ียมซ้ัวตื่นตระหนกตกใจ และคลางแคลงสงสัยอย่างยิ่งยวดเสียงพิณได้ กลับกลายไปเป็นแหลมสูงจนแทบกระจายขึ้นในท้องฟ้า ยิ่งนานยิ่งโหดเห้ียมดุร้ายรุนแรงแกร่งกร้าวไปทุกครา....

โค้วเก๊ียมซ้ัวได้ดีดพิณบีศาจชั้นที่สอง (ม้อค้ัมน่อทะ) ออกมาแล้ว

สี่พิกล แห่งฮุ่งมั้งในขณะน้ี จึง มี ท่าที ตื่น เต้น ตรึงเครียดขึ้น แต่ละคนต่างหลุบตาก้มศีรษะ ผนึกกำลังภายในเข้าต่อต้าน เสียงพิณที่แหลมคม ประหนึ่ง จะทำลายโสตประสาทและอวัยวะภายในน้ีอย่างเข้มแข็ง

โค้วเก๊ียมซ้ัว ทุ่มเทพลัง ภายใน เข้าดีดพิณ อย่างสุด

ความสามารถ ทำให้ซี่ไกว่มีเหงื่อกาฬแตกโซจนชุ่มโชกร่าง และกายยังเริ่มสั่นระริกขึ้นแล้วทีละน้อย ทีละน้อย

เสียงพิณพอชะงักห้วนลง ซี่ไกว่พากันระบายลมออกจากปากยาว ๆ ลืมตาขึ้นมองทันที

หากแม้นโค้วเก๊ยมชั้วคิดพิณบีศาจชั้นที่สามออกไปในฉับพลันทันทีแล้ว

สี่พิกล จะต้อง สิ้นชีวิต ลงไปใน บัดดล อย่างแน่แท้ แต่เสียดายที่แม้กระทั่งบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊จง ทุ่มเทพลังความคิดไปคำนวณอยู่ถึงสิบปี ก็ยังมิสามารถตีความพิณบีศาจชั้นที่สาม อันเป็นวิชาที่ทรงอานุภาพสูงสุดยอดนี้ได้ โค้วเก๊ยมชั้วจึงย่อมมิอาจใช้ขึ้นมาอย่างเด็ดขาด จึงพร่ำบ่นในใจด้วยความอาฆาตขึ้นว่า

"เราจะต้องหาวิธีการอันใด ไปเฟ้นหาสถานที่อันสงบเงียบ มาขบคิดตีความพิณบีศาจชั้นที่สามนี้ให้จงได้"

สี่พิกลมาตรแม้นกล่าวว่า สามารถต้านทานพิณ

บีศาจชั้นที่สองอย่างเต็มกลั้นสุดกำลัง แต่พลังในตัวของมันทั้งสี่ก็สูญสลายไปคนละไม่น้อย

โค้วเก๊ยมชั้วในเวลานั้น จนปัญญาที่จะคาดคิดอย่างไรต่อไปได้ ความอาฆาตแค้นของเทียนมักเล่านั้งมิอาจไม่ชำระล้างได้ แต่ตนก็มิอาจที่จะใช้เวลาสั้น ๆ จัดการ กับศัตรู ผู้อยู่ เบื้องหน้า ทั้งสี่ให้ตกตายไป ตามความหวังได้ ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่า ไม่มีความหวังและมั่นใจในการจะสะกดฝ่ายตรงข้ามให้ อยู่ในอานุภาพของพลังผีมือตนเลย

เงาร่างคนพลุกพล่านไปมา สี่พิกลได้พากันแยกย้ายไปยืนอยู่ทั้งสี่มุม โอบล้อมโค้วเก๊ยมชั้วเอาไว้ในระหว่างกลาง

ตั้วไกว่หัวร่อเฮอะ เฮอะ เสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"ทารกบีศาจ นับว่ามีความมามารถไม่น้อย แต่เจ้าจะอย่างไร ก็ไม่มีทาง หนีไป จากเงื้อมมือ ของพวกเราพี่น้องทั้งสี่ ในวงพวกนักเลงพากันร่ำลือว่า พิณบีศาจ

เก่งกาจสามารถจนประหนึ่งเป็นเทพยดาจุติมา แต่วันนี้พอได้พิสูจน์ แล้วมัน ก็เป็นวิชา อันต่ำช้า หาความเก่งกล้ามิได้เลย ฮา ฮา ฮา...."

โค้วเกี๊ยมชั่วแค้นเคืองปานอกจะระเบิดออก คำรามสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"รับความตาย"

พิณบีศาจได้ ทุ่มเท ออกไป ด้วยพลัง ความสามารถเท่าที่ มีทุก ส่วน สัด จู่โจมโหม ออกไป ดุจดั่ง คลุ้ม คลั่ง ฟันเพื่อน ฟาดเข้าใส่มนุษย์ประหลาดทั้งสี่อย่างโหดเหี้ยมดุดัน

ฮุ่งมังซี่ไกว่มาตรแม้นจะมีพลังผีมือยอดเยี่ยมสูงส่งกอปรกับมิเกรงกลัวต่อแรงกระแทกกระทั้น แต่เมื่ออยู่ในความ จู่โจมโหมใส่ อย่าง ดุเดือด ปาน คลุ้มคลั่ง ของ ฝ่ายตรงข้ามแล้ว ก็ยังรู้สึกทนทานแทบมิได้

การต่อสู้ที่อำมหิตโหดเหี้ยมประหนึ่งแลกชีวิต ได้เปิดฉากขึ้นอีกครั้งอย่างน่าอเนจอนาถ

โค้วเกี๊ยมชั่วแค้นเคืองดังราวมีกองไฟเผาผลาญจิตใจ ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะบดขยี้ฝ่ายตรงข้ามให้กลายเป็นก้อนเนื้ออันแหลกเหลว ยามจู่โจมโถมเข้าหาจึงฟาดออกไปด้วยพลังทุกส่วนสัดเท่าที่มีอย่างไม่รั้งรอ

เสียงดังโครมขึ้นก็กก้องจนแผ่นดินสะเทือน ซี่ไกว่ (พิกลคนที่สี่) ถูกฟาดปลิวกระเด็นออกไปจนไกลตา

จากนั้น ซี่ไกว่ก็ถูกพิณฟาดเข้าใส่อีกครั้งหนึ่ง ปลิวละลิ่วไปถึงห้าสิบกว่าเชี๊ยะจึงร่วงหล่นลง

พิณบีศาจจู่โจมออกไป ด้วยอานุภาพ อันรุนแรงดุจดั่งอุกกาบาตที่โถมฟาดเข้าใส่พสุธา จู่โจมโหมหาตั้วไกว่ดุจดั่งอสนีบาตที่ฟาดลง

ตั้วไกว่ เห็นการ จู่โจม ที่โหมหนัก อย่าง รุนแรง ถึงปานนั้น จะต้านทานหลบหลีกก็มิมีช่อง จึงรีบถีบเท้าพุ่งปราดออกทางด้านข้างอย่างเร่งร้อน

พลังอันมหาศาลของพิณบีศาจจึงพลิกกลับ ฟาด

เข้าครอบคลุมใส่ซาไกว่ ในชั่วพริบตานั้น ฟาดกระหน่ำลงไปถึงสิบห้าพิณซ้อน ๆ กัน

เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยหวนได้ดังขึ้น เมื่อร่างของซาไกว่ถูกพิณบีศาจฟาดใส่ถึงแปดครั้งอย่างแม่นยำมาตรแม้นจะกล่าวว่ามันมีร่างกายพิเศษผิดปุถุชน มิเกรงกลัวต่อพลังการกระแทกกระทั้น แต่ก็อยู่ในวงจำกัดชั้นหนึ่ง แปดพิณที่ฟาดใส่ร่างกายในครั้งนี้ มาตรแม้นมันมิตายลงไปในทันที แต่ก็ถูกฟาดจนเจ็บปวดรวดร้าวปานกระดูกจะแตกทำลายลง ดาวทองปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าลายตาจนแวววับวูบวาบ เลือดลมปราณพุ่งพล่านดั่งทะเลยามมรสุมต้องอ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาว หงายตึงไปกับพื้นทันที

ส่วนอีกสามพิกลต่างตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีโถมกายตรงเข้ามาในฉับพลันทันที ต่างทุ่มเทพลังผีมือเท่าที่มีฟาดโครมออกไปจนสุดกำลังความสามารถ....

โค้วเกี๊ยมซั้วพลิ้วร่างละลิ่วเป็นวงกว้าง หลบเลี่ยง

จากการจู่โจมโหมใส่ ด้วยอานุภาพอันน่าตื่นตกใจนั้นไปได้

โค้วเกี๊ยมซั้วยามนี้มีความลิงโลดยินดีอย่างยิ่ง ฮุ่งมั่งซิ่ไกว่หาใช่เป็นผู้มิอาจทำอันตรายไปได้ไม่ แต่จะต้องจู่โจมให้ถึงจุดเหนือกว่าวงจำกัด จึงจะมีประสิทธิภาพเกิดขึ้นได้ พอคิดได้เช่นนั้น จึงตกลงใจในแผนการต่อสู้ประการหนึ่ง....

สามกระบวนท่าพิณบีศาจ ผสานกับวิชาเงามายาอสูรร้าย จู่โจมโหมเข้าใส่คนหนึ่งโดยเฉพาะทันที

บทที่ ๒๐

ปริศนากระบี่หัก

แผนการขั้นนี้ ปรากฏผลสำเร็จขึ้นทันตาเห็น เพียงจู่โจมไปได้ไม่กี่กระบวนท่า ยี่ไกว่เห็นทน

ทานการฟาดใส่มิได้ ต้องหงายร่างล้มลงกับพื้นจนมิอาจตะกายลุกขึ้นได้อีกแล้ว

ตั้วไกว่ ซี่ไกว่ พอเห็นสถานการณ์อันเลวร้ายเช่นนั้น ต่างพากันตวัดฟาดฝ่ามือออกไปถึงสิบสามครั้งอย่างไม่คิดชีวิต รุกไล่รนโค้วเกี๊ยมชั้วต้องถูกกันเอาไว้มิอาจจู่โจมโหมใส่ได้อีก

ในช่วงที่รวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟนั้น ตั้วไกว่ ซี่ไกว่ แยกย้ายกันเข้าไปกระชากมือของยี่ไกว่ ซาไกว่

กระโดดโลดแล่นหนีออกไปอย่างเร่งร้อน

โค้วเกี๊ยมชั้วตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"ทิ้งชีวิตเอาไว้ถึงจากไปก็ไม่สาย...."

ร่างพลันพุ่งปราดตามติดไปในบัดดล....

แต่ฉับพลันทันใดนั้น....

เสียงกระดึงดังสดใสกังวาน พร้อมกับพลังอันหนักหน่วงมหาศาล โถมทับลงใส่ศีรษะอย่างรุนแรง

โค้วเกี๊ยมชั้วสะท้านขึ้นทั้งร่าง ร่างที่กำลังพุ่งปราดไปต้องชะงักและเลี่ยงออกทางด้านข้าง อย่างฉับพลันทันด่วน พลิ้วไปได้ยี่สิบกว่าเชี่ยะเมื่อเหลียวมองไป ที่เบื้องหน้าสายตายามนี้ มีหญิงชราหน้าเหี่ยวย่นผมหงอกขาวโพลง มือถือไม้เท้าสีดำสนิท บนหัวไม้เท้ามีกระดึงเงินคู่หนึ่งผูกติดไว้ กำลังเขม้นมองจ้องดูตนด้วยสายตาอันแค้นเคืองจนเหลือกโปน

โค้วเกี๊ยมชั้วสำนึกได้ในทันทีว่า หญิงชราผู้นี้คงต้องเป็นไม้เท้าเหล็กกระดึงเงิน (ทิเจี่ยงงิ้นเหล็ง) ซือแป๋

ของตุยฮุ้นเช้งนึ้งอย่างเด็ดขาด

ทิเจี่ยงงึ่นเหล็งพลันบ่นพึมพำกับตนเองว่า

"อืมม์ นับว่าสูงส่งกว่าสามัญธรรมดาอย่างแท้จริง มิน่าเล่าหุยยี้จึง...."

โค้วเกี้ยมชั้วส่งเสียงอันเย็นชากล่าวสอดขึ้นว่า

"ท่านผู้มีอาวุโสคงเป็นซือแป่ของก๊วยโกวเน้ย...."

"ถูกแล้ว เราผู้เฒ่าคือทิเจี่ยงงึ่นเหล็ง ทารกเจ้ามีนามว่าโค้วเกี้ยมชั้วใช่หรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว"

"เหตุไฉนเจ้าจึงรังแกหุยยี้ ?"

เป็นวาจาที่เกรี้ยวกราดหน้าตาเคร่งเครียด ไม้เท้าเหล็กในมือกระแทกลงสู่พื้นอย่างหนักหน่วง แสดงว่ามีความแค้นเคืองอย่างจริงใจแล้ว

โค้วเกี้ยมชั้วร้องขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

"วาจานี้มีเหตุผลอ้างอิงมาแต่ใด ?"

"เจ้ากล้าปฏิเสธมิยอมรับ ?"

นึ่มันจะเกี่ยวอันใดกับกล้ามิกล้าเล่า แท้ทว่าข้าพเจ้าผู้เยาว์เคย ได้รับการช่วยเหลือจากก๊วยโกวเน้ยมาหลายต่อหลายครั้ง ภายภาคหน้าย่อมจะต้องทดแทนให้อย่างสาสม"

ทิเจี่ยงงึ่นเหล็งเค้นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"เรามาถามเจ้า หุยยี้มีที่ใดไม่คู่ควรต่อเจ้า เจ้าจึงได้เหยียดหยามจนมิปรารถนาจะชายตามอง ?"

โค้วเกี้ยมชั้วอ้าปากค้างอย่างงงงันแล้วกล่าวว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส กล่าววาจาด้วยความหมายอย่างไรกัน ?"

"เราถามเจ้าว่าจะรักหุยยี้หรือไม่ ?"

โค้วเกี้ยมชั้ว หน้าตายุ่งยาก จนมิอาจร้องไห้หรือหัวร่อออกมาได้ หญิงชราผู้นี้นับว่ามีความประหลาดพิกลจนกล่าวมิถูก ดูท่าของนางคล้ายดังตั้งใจมาเตรียมจัดการกับตน หากแม้นว่าตนมิมีความรักต่อตุยฮุ้นเช้งนึ้งแต่ความรักไหนเลยจะเป็นสิ่งที่เคี่ยวเข็ญบังคับได้เล่า

ความจริง จิตใจที่ลุ่มหลงหนักแน่นของตุยฮุ้นเช้งนึ้งนั้น โค้วเกี๊ยมชิ้วหาใช่ไม่อ่อนไหวตื่นตันไปด้วยไม่ แต่ภายหลังเมื่อถูกวาจาอันชั่วร้ายของชายเสเพลงักจุ้นปรักปรำแล้ว ความพึงพอใจและปรารถนาดีที่มีอยู่ต่อก๊วยยู่หุยเพียงเล็กน้อย ก็พลอยสูญสลายไปจนไร้ร่องรอยทันที

ดังนั้น จึงตอบเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"กล่าวมิได้ว่ารัก และก็กล่าวมิได้ว่าไม่รัก"

"เพราะเหตุใด ?"

"เพราะระหว่างเราสองยังมิมีไมตรี ที่จะปรับพื้นฐาน"

"นางได้ยอมมละชีวิตเข้าช่วยเจ้าอย่างเสี่ยงต่ออันตราย จนกระทั่งต้องระเหเร่ร่อนอยู่ในโลกกว้าง และยังถูกประกาศิตกระบี่ทองตามล่าอยู่อย่างเคร่งเครียด เจ้าไม่มีความหวั่นไหวเห็นใจในเรื่องเหล่านี้บ้างเลยหรือ ?"

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์กล่าวแล้วว่า เมื่อมีพระคุณก็จะ

ทดแทนให้"

"แต่เจ้าทดแทนไม่มีวันสาสม"

"เพราะเหตุใด ?"

"หุยยี้ที่กระทำไปเกิดขึ้นด้วยไมตรี และความปรารถนาดีอย่างจริงใจ โดยหาใช่จะหวังการตอบแทนพระคุณอย่างไรไม่"

โค้วเกี๊ยมชิ้วแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"หากนับในเชิงน้ำใจไมตรีแล้ว นางสมควรไปรักกิมเกี่ยมเตียคุน หรือชายเสเพลงักจุ้นจึงจะถูกต้อง"

"ผายลม"

เสียงตวาดอันสดใสได้ดังขึ้น แล้วหลังโขดศิลามหึมาที่ไม่ไกลนักจึงปรากฏร่าง ตุยฮุ้นเช้งนึ้ง ก๊วยยู่หุยเดินออกมา ใบหน้าอันผุดผาดบาดตาของนางยามนี้ มีความหม่นหมองเคร่งเครียดอย่างดุดัน คิ้วเรียวงามขมวดมุ่นแนบแน่น และยังผ่ายผอมไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนมากมายอีกด้วย

โค้วเกี๊ยมชั้วกล่าวเสียงเย็นชาไปว่า

"ก๊นยโกวเน้ย หรือว่าข้าพเจ้าจะกล่าวผิดไป?"

"ท่านกล้าประณามข้าหเจ้า"

"ประณาม? ฮา ฮา ฮา ชายเสเพลงักจุ้นเป็นคนรักคนแรกของท่าน กระบี่ทองเตียคุนเป็นคนรักที่สองของท่าน ยังจะเป็นเรื่องแปลกปลอมไปได้หรือ"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง ความแค้นเคืองที่พลุ่งพล่านขึ้นจนจับใจ ทำให้นางมิอาจส่งเสียงกล่าวขึ้นได้

ทิเจี่ยงงื่นเหล็งหันไปกล่าวกับตุยฮุ้นเช้งนึ้งว่า

"นี่เป็นความจริงหรือ?"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งขอบตาแดงระเรื่อขึ้นทันที กล่าวเสียงเครือว่า

"มันกล่าวพล่อยไร้ความเป็นจริง ศิษย์ไหนเลยจะเป็นผู้เลวทรามต่ำช้าถึงปานนั้น"

ทิเจี่ยงงื่นเหล็ง แค่น เสียง ขึ้น ด้วยความ แค้นเคือง

ประกายตาเจิดจ้าจนแวววับ กระชากเสียงเกรี้ยวกราดใส่โค้วเกี๊ยมชั้วว่า

"ทารก" เจ้าปรักปรำใส่ไคล้ต่อศิษย์รักของเรา เราจะประทานไม้เท้าให้เจ้าสักครั้ง"

โค้วเกี๊ยมชั้ว พลันมี สันดาน อันทระนง พลุ่งพล่านขึ้นทันที หน้าอันสวยงามเคร่งเครียดเย็นชาลงแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าโค้วเกี๊ยมชั้วแม้จะตาย ก็ไม่ยินยอมรักสตรีที่มักมากในกามคุนเช่นนั้น"

วาจานี้ทำให้ตุยฮุ้นเช้งนึ้งเจ็บช้ำน้ำใจปานถูกคมมีดกรีดเฉือน ใบหน้าผุดผาดกลับกลายเป็นอำมหิตโหดเหี้ยม กระชากเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"โค้วเกี๊ยมชั้ว เราในวันนี้จะต้องฆ่าเจ้าให้ได้"

วาจาพอขาดคำ ร่างอันอ้อนแอ้นพุ่งปราออกไปพร้อมกับด้ายเงินคร่าวิญญาณ พุ่งปราดออกไปดุจดั่งสายฟ้าแลบ

โค้วเก๊ียมชิ้ว ถีบเท้าออกไปใน กระบวนท่า เงามายา อสูรร้าย เลี่ยงหลบหลีกจากอานุภาพของด้ายเงินไป กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า แบ่งแยก บุญคุณ และความแค้น อย่างชัดเจน จึงไม่ปรารถนาจะลงมือต่อสู้กับท่าน"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งทั้งอับอาย แค้นเคือง และพลุ่งพล่านเดือดดาลอย่างสับสน พอจู่โจมพลาดผิดไปในกระบวนแรก ก็จู่โจมโหมใส่อย่างโหดเห๊ี้ยมดุร้ายเข้าอีกครั้งหนึ่ง ด้ายเงินคร่าวิญญาณ กระจัดกระจาย ออกเป็นประกายสีขาวแวววับดุจดั่งตาข่าย พุ่งฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่รอบกาย ดุจดั่งกับว่าจะต้องคร่าชีวิตโค้วเก๊ียมชิ้วให้ปลิดลงกับมือจึงจะยินยอม

โค้วเก๊ียมชิ้ว มาตร แม้น อาศัย วิชา ท่าเท้า เงามายา อสรร้ายอันยอดเยี่ยมสูงส่ง ละลิ่วพลิ้วไปมาอยู่ภายในเงาด้ายคร่าวิญญาณ ดุจดังวิญญาณภูตพรายไร้สสาร แต่ก็เปี่ยมไปด้วยภยันตรายที่หวุดหวิดหวาดเสียวยิ่งนัก

อีกพักใหญ่ ๆ ผ่านไปแล้ว ตุยฮุ้นเช้งนึ้งยังคงจู่โจมโหมใส่ด้วยความคลั่งแค้นดาลใจไม่หยุดยั้ง

โค้วเก๊ียมชิ้ว เริ่มมีเพลิง โทสะฮือโหมขึ้นอย่างแช่มช้า ร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

"ก๊วยโกวเน๊ี้ย หากแม้นท่านยังมิรู้จักผิดชอบชั่วดี ก็อย่าได้นึกตำหนิว่าข้าพเจ้าจะปราศจากน้ำใจไมตรีเลย"

ความรักของตุยฮุ้นเช้งนึ้งที่มีต่อโค้วเก๊ียมชิ้ว ได้กลับกลายไปเป็นความแค้นอย่างรุนแรงโดยสิ้นเชิง นางจึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าลงมือมาเลย มาตรมิเช่นนั้น แม้ตายก็ตาไม่หลับ"

โค้วเก๊ียมชิ้วแน่ใจว่า ไม่ลงมือก็อาจจะต้านทานต่อไปได้แล้ว จึงร้องไปคำหนึ่งว่า

"ขอล่วงเกิน"

พิณบีศาจในมือควงสะบัดขึ้น จนบังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ฟาดต้านออกไปในฉับพลันทันใดอย่าง

เข้มแข็งแกร่งกร้าว

ตุยฮุ้นเชงนึ่งกลับมิเลี่ยงหลบหลีก ฝ่ามือขาวสะอาดเป็นยองใยตวัดสั้นพลิ้วอยู่ไปมาอย่างเร่งร้อน ด้ายเงินคร่าวิญญาณจึงกระจายแปลบปลาบจนแสบตา เสียงซู่ซ่าหวีดหวิวดังกึกก้องทั่วบริเวณ ดุจดั่งเป็นพายุฝนอันคลุ้มคลั่ง

แสดงว่านางปรารถนาจะสู้ให้ตกตายไปด้วยกัน

โค้วเกี๊ยมชั่วเปลี่ยนแปลงท่าพิณไป จนคล้ายดั่งเป็นภูเขาพิณอันมากมายมหาศาล ต้านทานด้วยเงินคร่าวิญญาณ จนละลิ่วออกไปทางนอกเงาพิณที่มากมาย ส่วนร่างกระโดดปราดดุจดั่งเป็นปีศาจร้าย สะอึกกายเข้าไปที่ข้างตุยฮุ้นเชงนึ่งอย่างไม่คาดคิด ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ยังหว่างเอวของนางทันที

ตุยฮุ้นเชงนึ่งตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบถีบเท้าพุ่งกายถอยออกไปในฉับพลันทันด่วน

โค้วเกี๊ยมชั่วพลอยรั้งพิณคู่มือกลับ เพราะไม่มี

เจตนาจะทำอันตรายในคู่ต่อสู้ มาตรมิเช่นนั้น ตุยฮุ้นเชงนึ่งย่อมยากยิ่งปลีกตัวหนีไปได้

ฉับพลันนั้น....

ทิเจี่ยงงึ่นเหล็งแผดร้องเสียงพิกลขึ้นว่า

"เทียนมั่งเกี่ยม (กระบี่ประกายสายฟ้า)"

โค้วเกี๊ยมชั่ว และตุยฮุ้นเชงนึ่ง ต่างรู้สึกมึนงงไปวูบหนึ่งทันที

ทิเจี่ยงงึ่นเหล็งเคลื่อนกายเข้ามาอีกหลายก้าว ตาแวววาวดุจดั่งสายฟ้า กวาดมองไปรอบเอวของโค้วเกี๊ยมชั่วอยู่ไปมา กล่าวอย่างพลุ่งพล่านดาลเดือดว่า

"แปลกแท้ เหตุไฉนของสิ่งนี้จึงมาอยู่บนตัวของทารกนี้ได้"

โค้วเกี๊ยมชั่วฉุกใจได้คิดขึ้นทันที กระบี่หักที่ถูกเรียกว่าเทียนมั่งเกี่ยมนี้ จะเป็นอาวุธที่มีความสำคัญอย่างไร ? มีความเป็นมาไฉน ? ในความทรงจำของโค้วเกี๊ยมชั่ว คล้ายดั่งจะเคยพกติดตัวมาตั้งแต่จำความได้

เทียนมักเล่านั่งเคยพร่ำเตือนตนอยู่ไม่ขาดหู ว่ากระบี่นี้มีความสัมพันธ์ไปถึงชาติกำเนิดของตน และอย่าได้เปิดเผยต่อสายตาผู้ใดเป็นอันขาด มาตรมิเช่นนั้นจะมีเภทภัยที่ร้ายแรงกล้ากลายเข้าใส่ทันที เนื่องจากการตายของชายชราแห่งภูเขาเทียนมักนี้ ทำให้ชาติกำเนิดของโค้วเกี๋ยมชิ้วต้องกลับกลายไปเป็นปริศนาที่คลายมิออก ดังนั้น โค้วเกี๋ยมชิ้วจึงแสร้งพกกระบี่นี้ที่นอกเสื้อ ให้เปิดเผยต่อสายตาผู้คนในแผ่นดิน หวังว่าจะอาศัยการนี้ไปสืบเสาะดูชาติกำเนิดของตนจากปฏิกิริยาเท่าที่มี

ปราสาทมารทักษิณส่งซี่ไกว่ออกมาสืบเสาะหากระบี่หักนี้ และได้ฆ่าเทียนมักเล่านั่งไป

เหตุไฉนพวกมันจึงมีความแน่ใจว่า กระบี่หักนี้อยู่ในมือเทียนมักเล่านั่ง ?

จากคำพูดของฮุ่งม้งซี่ไกว่ที่กล่าวมา ประมุขปราสาทมารทักษินได้ติดตามหากระบี่นี้ เป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว มันมีความลับลมคมในอย่างไรในเรื่องนี้

ทิเจี๋ยงงึ่นเหล็งก็มารู้จักกระบี่หักเล่มนี้อีกด้วย....

ความคิดยังมิทันจบสิ้น ได้ยินเสียงทิเจี๋ยงงึ่นเหล็งกล่าวอย่างสั่นระรัวเล็กน้อยว่า

"ทารก กระบี่หักในตัวของเจ้าได้แต่ใดมา ?"

โค้วเกี๋ยมชิ้วครุ่นคิดอย่างรวดเร็วว่า

'เราไฉนไม่ลองสืบถามไปตามโอกาสนี้ ว่ากระบี่หักจะมีประวัติความเป็นมาอย่างไร อาจบางทีจะสามารถขุดคุ้ยชาติกำเนิดของตนให้ปรากฏขึ้นมาได้ ปริศนาของความลับอันมืดมน อาจบางทีจะถูกตนคลี่คลายได้ในคราวนี้ก็ไม่แน่นัก'

จึงถามไปทันทีว่า

"ท่านผู้มีอาวุโสรู้จักกระบี่นี้ ?"

"ผู้คนชนชาวบู๊ลิ้ม อย่างน้อยก็มีอยู่ครึ่งหนึ่งที่รู้จักกระบี่หักเล่มนี้"

โค้วเกี๋ยมชิ้วต้องชะงักงันไปทันที ดูท่ากระบี่หักของตนย่อมมีความสำคัญอันใหญ่โตไม่น้อยแล้ว

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งในขณะนั้น ยืนหน้าตาเย็นชาเคร่งเครียดอยู่ที่ข้างกายซือแป๋ เขม้นมองจ้องดูโค้วเก๊ียมชั้วด้วยสายตาอันเคียดแค้นชิงชัง

ทิเจี๋ยงงึ่นเหล็งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวว่า

"ทารก แนมึ่นซิ่วสือ (บัณฑิตหน้าตาย) โค้วบ้อ๋วย เป็นอะไรกับเจ้า ?"

โค้วเก๊ียมชั้วส่ายหน้าอย่างมึนงงสงสัย เพราะตั้งแต่เกิดมายังมิเคยได้ยินนาม "แนมึ่นซิ่วสือ (บัณฑิตหน้าตาย) โค้วบ้อ๋วย" ผู้นี้เลย

ทิเจี๋ยงงึ่นเหล็งเบิ่งตาจนกลมโตปานกระดิ่งกล่าวว่า

"เจ้ามิรู้จัก ?"

"มิเคยได้ยินมาก่อนเลย"

"อย่างนั้น กระบี่หักของเจ้าได้แต่ใดมา ?"

โค้วเก๊ียมชั่วฉุกใจได้คิดทันที คำนึงว่า

"หรือกระบี่หักเล่มนี้จะเป็นสมบัติของ แนมึ่นซิ่วสือ (บัณฑิตหน้าตาย) โค้วบ้อ๋วยที่เทียนมักเล่านั้งเคย

บอกกับเราว่าเราแซ่โค้ว หรือตนจะไปมีความสัมพันธ์อันใดกับแนมึ่นซิ่วสือผู้นั้น ?"

พอได้คิดเช่นนั้น จึงเลียบเคียงถามไปว่า

"แนมึ่นซิ่วสือและกระบี่หักเล่มนี้ มีความสัมพันธ์กันฉันใด ?"

"ทารก เจ้าถามด้วยความมิทราบหรือแกล้งถาม ?"

"นับว่ามิทราบเถิด"

"เฮอะ ทารก เจ้าเข้าใจว่าเราผู้เฒ่าเป็นทารกอมมือหรือ"

"ข้าพเจ้ามิทราบอย่างแท้จริง"

ทิเจี๋ยงงึ่นเหล็งเขม้นมองจ้องดูโค้วเก๊ียมชั้ว ด้วยความตื่นเต้นสงสัยเป็นเวลาชั่วครู่ จึงกล่าวขึ้นคล้ายดังมิใคร่เชื่อถือว่า

"เจ้ามิทราบเลยจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิจำเป็นต้องมาหลอกลวงอำพราง"

"เจ้าลองบอกมาก่อน ว่าไฉนกระบี่หักนี้จึงมาอยู่ที่ตัวเจ้า ?"

โค้วเกี๋ยมชั้วครุ่นคิดดูเห็นว่า ก่อนที่ความลับจะถูกคลี่คลาย ออกนั้น วิธีประเสริฐสุดอย่าได้ กล่าว เล่าความเป็นจริงออกไปจึงจะถูกต้อง ดังนั้น ตอบเสียงหนักแน่นไปว่า

"เป็นชายชราที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามมอบมาให้"

"ชายชราไร้ชื่อเสียง ?"

"ถูกแล้ว"

ทิเจี่ยงงึนเหลิงบ่นพึมพำกับตนเองว่า

"หรือว่ามันผู้นั้นก็คือแนมีนซิ่วสือโค้วบ้ออ๋วย"

พลางส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

"เรามิเชื่อ"

"เพราะเหตุใด ?"

กระบี่หักเทียนมั่งเกี๋ยม นับเป็นของวิเศษสุดแห่งบู๊ลิ้มในยุคนี้ ผู้ใดไหนเลยจะมีจิตใจอันกว้างขวาง

ไปมอบให้แก่ผู้อื่นได้"

โค้วเกี๋ยมชั้ว ต้องสะท้อนใจ อย่างมิอาจ อดกลั้นได้ กระบี่หักครึ่งเล่มที่หาความสวยงามพิสดารมิได้นี้ กลับเป็นของวิเศษแห่งบู๊ลิ้มไปได้ มิทราบว่าวิเศษอยู่ในที่ใด จึงครุ่นคิดอยู่แต่ในใจโดยมิได้ว่ากล่าวออกจากปาก เอ่ยอย่างมิใคร่สนใจไยดีนักว่า

"เชื่อถือหรือไม่ แล้วแต่ท่านผู้มีอาวุโสเถิด"

ทารก เราจะเชื่อเจ้าสักชั้วคราวก่อน แต่เราขอบอกกับเจ้าตามความสัตย์จริงว่า นับแต่นี้ไป เจ้ายากยิ่งที่จะเคลื่อนกายไปในที่ทางอันใดโดยง่ายดายอีกแล้ว"

โค้วเกี๋ยมชั้วร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้นว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เมื่อสิบกว่าปีก่อน แนมีนซิ่วสือโค้วบ้ออ๋วยได้กระบี่หักเทียนมั่งเกี๋ยมท่อนนี้ไป พอข่าวคราวแพร่งพรายออก ก็สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มของแผ่นดิน แม้กระทั่งพวกมารร้ายอันยิ่งใหญ่ ที่ปลีกตัวเข้าซ่อนกาย

เป็นเวลาเนิ่นนานปี ยังพลอยปรากฏตัวออกมาในวงพวกนักเลงเป็นจำนวนมาก ต่างมุ่งมั่นปรารถนาจะช่วงชิงของวิเศษสุดตั้งแต่โบราณกาลชั้นนี้ แต่ยังมิเคยได้ยินว่าจะมีผู้ใดช่วงชิงไปได้ เพราะนับแต่ครานั้น แนมีนซีวสือโค้วบ้ออ๋วยได้สาปสูญร่องรอยจนไม่มีที่จะสืบทราบจวบจนบัดนี้ก็ยังมืดมนจนกลายเป็นปริศนา"

"อา"

"มิว่ากระบี่หักของเจ้าจะได้มาด้วยวิธีการอันใด แต่มันจะต้องกระตุ้นให้บู๊ลิ้มบังเกิดความปั่นป่วน ต่างจะฮือกันเข้าแย่งชิงกันอย่างหน้ามืดตามัวด้วยความโลภหลง"

โค้วเก๊ียมชั้วหัวร่อเบา ๆ โดยมิได้ตอบคำพูดแต่ในห้วงสมองกลับวนเวียนอยู่แต่ตัวแนมีนซีวสือโค้วบ้ออ๋วยที่สาบสูญไปอย่างลึกลับไร้ร่องรอย โค้วเก๊ียมชั้วคาดคำนวณดูว่าชาติกำเนิดที่ลึกลับของตนนั้นจะมีความสัมพันธ์อยู่กับแนมีนซีวสือโค้วบ้ออ๋วยนี้หรือไม่ ?

โค้วเก๊ียมชั้วมีความปรารถนาจะต้องการทราบประวัติความเป็นมาของแนมีนซีวสือโค้วบ้ออ๋วยให้มากมายกว่านี้ โดยมุ่งหวังว่าจะสามารถหาเบาะแสเค้ามูลได้จากเรื่องราวการนี้ เพื่อพิสูจน์ความคิดเห็นของตนว่าจะเป็นจริงหรือไม่ ขณะจะเอ่ยปากกล่าวไปนั้น เสียงทิเจี่ยงงึ่นเหลิงกล่าวขึ้นอีกว่า

"ทารก ในตัวเจ้ามีหนึ่งปริศนา สองของวิเศษแผ่นดินจะต้องปั่นป่วนวุ่นวายไปเพราะเจ้าแล้ว"

"อะไร ? หนึ่งปริศนา สองของวิเศษ ?"

"ถูกแล้ว เจ้าได้เป็นเป้าหมายที่สะดุดตาสะดุดใจต่อชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินแล้ว ในตัวเจ้ามีปริศนาของพิณบีศาจ และยังได้บ้วนน้ีเจียะต้า (ดีศิลาหมื่นบี) จากตัวของสองบีศาจแห่งมีนซัว...."

โค้วเก๊ียมชั้วขมวดคิ้วแล้วกล่าวสอดขึ้นว่า

"นั่นเป็นความเข้าใจผิด ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิได้บ้วนน้ีเจียะต้าอะไรนั่นมาเลย...."

"มิว่าจะเป็นจริงหรือเท็จ แต่คำเล่าลือที่ระบาดในวงพวกนักเลงเป็นเช่นนี้ เราผู้เฒ่าหามีเจตนาจะและเล็มต้องการของสิ่งนี้ไม่ เจ้าไว้วางใจได้เต็มที่เถิด ขณะนี้กระบี่หักเทียนมังเกี่ยมก็มาอยู่ในตัวเจ้าอีก ไยมิเป็นหนึ่งปริศนา สองของวิเศษเล่า"

โค้วเกี๊ยมชิ้วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"ผู้ใดกล้ามีจิตคิดช่วงชิงอย่างหักโหม ข้าพเจ้าโค้วเกี๊ยมชิ้วจะไม่ให้ความปรานีใด ๆ เกิดขึ้นในดวงใจเลย"

"ทารก เจ้าออกจะถือดีเกินตัวมากไปแล้ว ในวงพวกนักเลงที่กว้างขวางไพศาลนั้น บุคคลทรงอัจฉริยะและความเก่งกาจสามารถที่พิกลพิสดาร มีอยู่มากมายสุดคณนานับ เจ้าเข้าใจว่าเก่งกาจจนไม่มีผู้ใดเทียมเทียบได้ทั่วทั้งแผ่นดินแล้วหรือ"

โค้วเกี๊ยมชิ้วต้องสงบปากคำอย่างงงงันไปทันที

ศุยฮุ่นเช้งนิ่งนั้นอดทนกลั้นกลืนโทสะเอาไว้จนอัด

อกอยู่นานแล้ว ขณะนี้สืบเท้าเข้ามาสามก้าม กล่าวอาฆาตมาดร้ายเป็นที่สุดว่า

"โค้วเกี๊ยมชิ้ว โกวเน้ยและท่านจะไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากันอีกต่อไป นอกจากจะตายกันไวข้างหนึ่งเสียก่อน"

"ก๊วยโกวเน้ ในระหว่างเรานี้มีความอาฆาตแค้นที่ยิ่งใหญ่ไพศาลอย่างไรแฝงอยู่เล่า จึงสมควรให้ท่านมีการกระทำเช่นนี้"

"ข้าพเจ้าชิงชังท่าน นอกเสียจากท่านฆ่าข้าพเจ้าไปเสียก่อน มาตรมิเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละท่านเป็นอันขาด"

โค้วเกี๊ยมชิ้วผืนหัวร่อขึ้นเล็กน้อย เงียบงันมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก

ทิเจี่ยงงึ่นเหล็ง เป็นผู้ที่ลำเอียง จนขึ้นชื่ออื้อฉาวทั่วทั้งแผ่นดินแล้ว มิสนใจว่าจะมีเหตุผลถูกต้องหรือไม่ ก็มิเคยยินยอมอภัยให้แก่ผู้ใด ที่มากล้ากรายให้ระคายใจ

เมื่อครู่เนื่อง จากมีเรื่อง ของกระบี่หัก ที่มาเป็น ความ สนใจ ของนางจนลืมเลือนไปชั่วครู่ ขณะนี้เมื่อถูกวาจาตุยฮุ้น-เช้งนึ้งสะกิดขึ้น ก็บังเกิดสันดานการลำเอียงอีกครั้งอย่างรุนแรง จึงยื่นไม้เท้าออกขวางตุยฮุ้นเช้งนึ้งแล้วกล่าวว่า

"หุยี้ถอยออกไป ซือแป๋จะจัดการแทนเจ้าเอง"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งจึงจำต้องถอยไปสองก้าว

โค้วเกียมชั้วจึงอึดอัดจนมิอาจจะหัวร่อหรือร้องไห้ขึ้นได้

ทิเจี่ยงงึ่นเหล็งกระชากเสียงเกรี้ยวกราด ด้วยหน้าอันโหดเหี้ยมจริงจังว่า

"ทารก เราผู้เฒ่าเบื่อหน่ายต่อการพัวพันไม่มีวันสิ้นสุด เจ้าจงบอกกล่าวอย่างเปิดเผยออกมาว่า จะรักนางหรือไม่?"

โค้วเกียมชั้วกล่าวอย่างกระดากกระเดื่องขึ้นว่า

"มิมีคำพูดจะน้อมตอบ"

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งส่งเสียงกรีดร้องขึ้นว่า

"ซือแป๋ ข้าพเจ้าเกลียดชังมัน ข้าพเจ้าจะฆ่ามัน"

โค้วเกียมชั้วเดือดดาลจนตัวสั่นระริก แทบจะมีควันพุ่งออกจากร่างขึ้นแล้ว

ทิเจี่ยงงึ่นเหล็งกระแทกไม้เท้าในมือ และกล่าวอย่างแค้นเคืองเป็นที่สุดว่า

"ศิษย์เรามีความเลวทรามต่ำต้อยในที่ใด จึงมิอาจเทียมเทียบเปรียบกับเจ้าได้?"

"มันมิใช่ปัญหาของการเทียมเทียบกันได้หรือไม่"

"อย่างนั้น เป็นเพราะเหตุใด?"

โค้วเกียมชั้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิรักนาง"

คำพูดประโยคข้าพเจ้ามิรักนางนั้น ดุจดั่งกระบี่ที่แหลมคมทะลวงเข้าใส่ดวงใจตุยฮุ้นเช้งนึ้ง จนทำให้ร่างของนางสั่นระริก หน้าซีดขาวจนปราศจากสีเลือด กลับกลายจากความงามผุดผาด มาเป็นเคร่งเครียดอาฆาต

อย่างโหดเหี้ยม หยาดน้ำตาอันใสสะอาดสองหยด ร่วงรินลงจากร่องแก้มสู่อกเสื้อแล้ว

ทิเจี๋ยงงึ่นเหล็งแม้จะมีนิสัยอันลำเอียง ปกป้องต่อพวกพ้องสักเพียงไร ก็มิอาจจะไปบีบบังคับให้ผู้อื่นมารักศิษย์ของตนอย่างจริงใจได้ แต่รู้สึกว่ามิอาจกลั้นกลืนโทสะในครั้งนี้เอาไว้ได้อีกแล้ว หลังจากขบคิดอยู่ไปมาเพียงชั่วครู่ จึงกล่าวว่า

"ทารก เมื่อครู่เจ้าบอกว่าหุยยี่เป็นสตรีมักมากในกามคุณ ขณะนี้เจ้าจงอธิบายให้เป็นที่เข้าใจด้วย"

โค้วเกี๋ยมชั่วแค่นเสียงเย็นชาขึ้นแล้วกล่าวว่า

"จะอธิบายให้เข้าใจในสภาพใด"

"เจ้าจงบอกเรื่องของการปรักปรำนี้มาให้เป็นที่กระจ่างว่ามีพยานหรือหลักฐานอันใด"

"หากแม้นข้าพเจ้ามิกล่าวเล่า"

"เราผู้เฒ่าก็จะฟาดเจ้าให้แหลกไปในบัดดลเลย"

"เหตุการณ์ประจักษ์จริงก็อยู่นี่แล้ว ท่านผู้เฒ่าไปถามไถ่นางเองเถิด"

"เราต้องการให้เจ้าตอบคำพูด"

คนรักของนางคือชายเสเพลงักจุ้น เป็นผู้บอกกับข้าพเจ้าด้วยปาก มันยังจะแปลกปลอมไปได้ด้วยหรือ"

ทิเจี๋ยงงึ่นเหล็งอับจนถ้อยคำไปทันที

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งแค้นเคืองจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่กรอด ๆ แค้นเสียงขึ้นว่า

ชายเสเพลงักจุ้น ลูกสุนัขที่เลวทรามต่ำช้า มารเดียรัจฉานอันสารเลว เราจะจับมันบดขยี้ให้เป็นผุยผงกับมือทีเดียว"

โค้วเกี๋ยมชั่วหัวร่อเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"ลาก่อน"

ร่างพลันพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า หายลับตาไปในฉับพลันทันที

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งจวบจนขณะนี้ จึงโถมกายเข้าไปภายในอ้อมอกของซือแป่เปล่งเสียงร่ำไห้จนดังสนั่นหวั่น

ไหวด้วยความคับแค้นใจ นางาล้ายดังมีความเจ็บช้ำลำเค็ญจนอัดอก ต้องการระบายออกมาให้หมดสิ้นภายในอ้อมแขนอันอบอุ่นของซือแป๋

ทิเจี๋ยงงึ่นเหล็ง ทอด ถอน หายใจ อย่าง หนัก หน่วง โดยมิอาจจะหาคำพูดใดมาปลอบประโลมใจนางได้

ส่วนโค้วเก๊ียมชิ้วนั้น คล้ายดังผลักภูเขา ออกจากอกได้ เร่งรุดเดินทางประหนึ่งเหินบิน ด้วยฝีเท้าอันมั่นคง

จดหมายปลายทางนั้นคือป้อมค่ายเก๊ียมเป้า

โค้วเก๊ียมชิ้ว จะกระทำเรื่องที่ บัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊จงไหว้วานมาในประการแรกให้สำเร็จ..... นั่นคือเด็ดศีรษะมือพิฆาตฟ้า (ทั่งเทียนชิ้ว) เทากึง

ขณะจะบรรลุถึงป้อมค่ายเก๊ียมเป้านั้น พลันได้ข่าวที่น่าตื่นตระหนกตกใจ จนทำให้โค้วเก๊ียมชิ้วงุนงงสงสัยอย่างยิ่งยวด

มือพิฆาตฟ้าเทากึงถูกผู้ลึกลับคนหนึ่ง ลอบเข้าไปเด็ดศีรษะในยามราตรี ซากศพถูกแขวนไว้บนกำแพง

ของป้อมค่ายอย่างอุจาดตา

ในร้านน้ำชาเหลาสุรา ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันถึงข่าวอันน่าตื่นตระหนกตกใจนี้จนแซ่ซ้องฉาว

อานุภาพของป้อมค่ายเก๊ียมเป้า สูงส่งเปี่ยมด้วยบารมีจนแทบเหนือไปกว่าค่ายสำนักต่าง ๆ ของบู๊ล้ิมยุคนี้ยอดฝีมือ อันดับสูง ภายใน ป้อมค่าย มีอยู่ มาก มาย ก่ายกอง ประหนึ่งหมู่เมฆบนท้องฟ้า

มือพิฆาตฟ้าเทากึงคือศิษย์คนโตของเป้าจู้.....บ่อเต็กซึงเกี่ยมเตียม่อน้ำ ในหมู่รุ่นเยาว์ของแผ่นดิน นับว่าฝีมือสูงล้ำสุดยอดกว่าทุกผู้คน แต่กลับถูกผู้มีฝีมือลอบเด็ดศีรษะ และแขวนซากศพประจาน ช่างเป็นข่าวสะท้านสะเทือนขวัญต่อผู้รับฟังเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ที่ลงมือกระทำนี้ ในเมื่อกล้ากระทุกหนวดเสืออย่างจงใจ จึงเป็นที่ประจักษ์แจ้งได้ว่า พลังฝีมือของ

บุคคลผู้นั้น จะต้องสูงล้ำสุดยอดจนน่าไหวหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง

ผู้ที่ลงมือนี้จะเป็นใคร ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะทราบได้ ในคำร่ำลือที่อื้อฉาวนั้น คนผู้ลอบเข้าไปภายในป้อมค่ายเพื่อปลิดศีรษะ และแขวนซากศพประจาน เป็นคนคลุมด้วยผ้าดำตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า คล้ายดังเป็นภูตพรายจากขุมนรก เรียกตนเองว่าต้วนตึงนึง (ผู้วิปโยค)

ผู้วิปโยค (ต้วนตึงนึง)..... ในวงพวกนักเลงของบู๊ลิ้มยังมิเคยจะได้ยินผู้ใดมีฉายานามเช่นนี้มาก่อนเลยนาม อันประหลาดพิกลของคนผู้นี้ เพิ่งจะมีผู้เอ่ยอ้างเป็นครั้งแรกในบู๊ลิ้ม เนื่อยจากเหตุนี้ไปคาดคำนวณ จะต้องเป็นนามปลอม ของบุคคล อันทรง ชื่อ เสียง เกียรติภูมิ ในบู๊ลิ้ม ปลอมแปลงไปอย่างแน่นอน

จากผีมือของผู้วิปโยคนี้มาวิจารณ์ ย่อมหาใช่

เป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามไม่ แต่มันจะเป็นผู้ใดใครกันแน่?

โค้วเกี๊ยมชิ้วเมื่อได้ทราบข่าวนี้แล้ว จึงตื่นตระหนกและงุนงงสงสัยอย่างยิ่ง ศีรษะของเทาก๊งนั้น เมื่อถูกมนุษย์ลึกลับ ที่เรียกนาม ตนเองว่าผู้วิปโยคปลิดไปแล้ว กับคำไหว้วานและคำรับปากที่ตนมีต่อบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก้จง ก็จะไม่มีวันสัมฤทธิ์ผลขึ้นได้ในชีวิตนี้ ตนต้องเสียสัจจะวาจาแก่บัณฑิตไตรอัจฉริยะไป อันเรื่องนี้ยังพอทำเนา แต่บัณฑิตไตรอัจฉริยะเนื่องจากมิสามารบรรลุถึงจุดหมายที่มุ่งมั่นในเรื่องนี้ จำต้องพกความแค้นไปสู่ปรภพอย่างตามิหลับเสีย

นับขึ้นมาแล้ว บัณฑิตไตรอัจฉริยะยังมีเวลาอีกเพียงเดือนกว่า ๆ ที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ บัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก้จง ทุ่มเทพลังการผีกปรือทั้งมวลให้

แก่ตนจนหมดสิ้น จุดประสงค์ก็ต้องการให้ตนไปกระทำเรื่องราวที่ต้องการเพียงสามประการ และสองในสามประการนั้น จะต้องให้สำเร็จลงได้ก่อนจะตายจากไป ขณะนี้จุดประสงค์ข้อแรกก็ได้หายวับไปกับตาแล้ว

โค้วเกี๊ยมซี้รู้สึกกลัดกลุ้ม และหม่นหมองใจอย่างสุดแสนสาหัส คาดมิออกเลยว่า เหตุไฉนผู้วิปโยคจึงได้มาถึงที่ซึ่งตน ปรารถนาจะมามิช้ามิเร็วปลิดเอาศีรษะมือพิฆาตฟ้าเทากึง ก่อนหน้าตนไปไม่กี่วันเท่านั้น

หรือว่าจะเป็นเหตุการณ์บังเอิญอันประจวบเหมาะ? ผู้วิปโยคฝ่าอันตรายเข้าไปในเกี๊ยมเป้า ก็หวังเพียงจะเด็ดศีรษะของเทากึงเท่านั้น ?

มันเป็นความนัย ที่สร้าง ความ คลางแคลงใจ ให้แก่ผู้คนจนคาดคิดเหตุผลมิถูกต้องเลย

ความคิดอัน ประหลาดพิกล เผ่นโผนเข้าจับใจโค้ว-

เกี๊ยมซี้วอย่างรุนแรง หรือว่าผู้วิปโยคนี้จะเป็นบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊จง เนื่องจากโค้วก๊จงก็เป็นผู้ใช้ผ้าดำคลุมหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเช่นกัน

แต่ความคิดอีกชนิดหนึ่ง รีบล้มล้างความคิดอันแรกของตนไปทันที ราชันย์พิณมรณะโค้วก๊จง ได้ทุ่มเทพลังการฝึกปรือทั้งมวลให้แก่ตนจนหมดสิ้น ในขณะนี้บัณฑิตไตรอัจฉริยะ เป็นเพียงผู้รอความตายที่ร่อแร่เท่านั้น ย่อมมิอาจกระทำได้อย่างเด็ดขาด

ขณะนี้โค้วเกี๊ยมซี้วจึงไม่มีความจำเป็นอันใด ที่จะต้องไปเกี๊ยมเป้าอีกแล้ว

หลังจาก ผ่านการ ขบคิดคำนวณ อย่างละเอียด สุขุม แล้ว จึงตกลงใจจะย้อนกลับไปที่เทียนไท้เป๊ียกอี๋ (ตึกพักร้อนเทียนไท้) พบกับเตียซู่ง้อเสียก่อน กระทำไปตามแผนการเดิมที่วางไว้ ตามความต้องการเรื่องที่สองของ

บัณฑิตไตรอัจฉริยะ สำหรับเรื่องมือพิฆาตฟ้าเทากึงนั้น เห็นทีจะต้องกล่าวสารภาพความจริงต่อบัณฑิตไตรอัจฉริยะทราบด้วย

โค้วเกี๊ยมซี้ว ใช้ผีเท้าอันรวดเร็ว ว่องไวเร่งรุดเดินทางกลับไปที่ตึกพักร้อน เทียนไท้เป๊ียกอี่ บนยอดเขา เทียนไท้ซัว

แต่พอบรรลุถึง สภาพที่ได้เห็นทำให้อกสั่นขวัญหาย ตื่นตระหนกตกใจอย่างมิเคยเป็นมาในชีวิต

บทที่ ๒๑
ผู้วิปโยค

เพราะเห็นในบริเวณตึกเทียนไท้เป๊ียกอี่นี้ต้นไม้ใบหญ้าเหี่ยวแห้งอับเฉา รกรุงรังผิดตาไปกว่าเมื่อคราก่อนอย่างมากมาย

ในระหว่างกึงไม้ใบหญ้าที่หักโค่นเรี่ยราดนั้น มีซากศพนอนระเนระนาดอยู่เกลื่อนกลาดถึงสิบกว่าซาก จากเสื้อผ้าอาภรณ์ที่พวกเหล่านี้สวมใส่จำได้อย่างแม่นยำว่ามันคือบริวารของเกี๊ยมเบ้านั่นเอง

ซากศพได้เริ่มขึ้นอืด ส่งกลิ่นเหม็น คละคลุ้ง จนอบอวลไปแล้ว แสดงว่าซากศพเหล่านี้จะต้องถูกฆ่ามาเป็นเวลากว่าห้าวันอย่างแน่นอน

ท่ามกลางบรรยากาศอันวังเวงน่าหวาดหวั่นนี้ มีความอำมหิตโหดเหี้ยมแฝงตัวไว้อย่างหนาแน่นน่าระทึก

เตียซู่ง้อและ เชยชิ้วกวนอิม ชั้งเง็กซีวผู้เป็นแม่นมของนาง สาบสูญร่องรอยจนมิอาจจะสืบหาได้

จะเป็น ? จะตาย ? มันกลายเป็นปริศนาที่สุดจะขบคิดคาดเดาได้

เป็นผู้ใดมาลงมือกระทำ

ด้วยจุดประสงค์อันใดกัน ?

เหล่าผู้มีผีมือของบ้อมค่ายที่ทอดร่างเป็นซากศพในที่นี้ มาด้วยเจตนาอันชั่วร้ายอย่างใดอย่างหนึ่ง ? หรือว่าจะมาปกป้องคุ้มกันต่อตึกพักร้อนแห่งนี้ ?

โค้วเกี๊ยมซี้วขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจได้เลย

โค้วเกี๊ยมซี้ว คล้ายดั่ง พลาด พลั้ง จนร่วง ลงมาจากหน้าผาอันสุดสูง และก็คล้ายดั่งได้ถูกกระชากลากลงไปในบ่อน้ำอันเย็นยะเยือกโดยฉับพลันทันที

เหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นอย่างฉับพลันกระทันหัน นอกเหนือความขบคิด คาดเดาอย่างมากมาย ดั่งหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว

เรื่องสาม ประการ ที่ บัณฑิตไตร อัจฉริยะโค้วก้งจงไหว้วานตนมากระทำ สองในสามของเรื่องที่ต้องกระทำให้สำเร็จก่อนโค้วก้งจงจะตายจากไปนั้น บัดนี้ได้ทลายลงยับเยินโดยไม่มีหวังจะกระทำได้อีกแล้ว

ศีรษะของมือพิฆาตฟ้าเทากึง ได้ถูกผู้เรียกนามตนเองว่าผู้วิปโยคเด็ดล่วงหน้าไปเสียก่อน

เตียซู่ง้อก็สาบสูญร่องรอย โดยเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็มิทราบ

ในช่วงเวลานั้น โค้วเกี๊ยมซี้วจึงยุ่งยากลำบากใจอย่างรุนแรง โดยมิทราบจะไปสารภาพกับโค้วก้งจงในลักษณะใด

โค้วก้งจงมุ่งหวัง ต่อความสำคัญทั้งสามประการนี้จนหมดหัวใจ จึงยินยอมทุ่มเทพลังการผีกปรือทั้งมวลให้แก่ตน แต่ตนกับไม่มีปัญญาจะไปกระทำเรื่องราวเหล่า

น้ำให้สำเร็จลงได้แม้แต่ประการเดียว

ความแค้นอุบัติขึ้นจนแน่นใจโค้วเกี๊ยมชิ้วแล้ว แต่ทว่า จะไปแค้นเคืองผู้ใดกันเล่า นี่นับเป็นเหตุการณ์อันนอกเหนือความคิดนับเป็นอุบัติเหตุ มันเป็นความผิดพลาดของผู้ใดใครกัน ?

โค้วเกี๊ยมชิ้วรู้สึกว่า ตนได้ติดค้างต่อบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊งด้วยจำนวนอันมหาศาล เป็นบุญคุณที่ไม่มีทางจะชดใช้ในชั่วชีวิตนี้ เป็นความผิดพลาดของมโนธรรม ที่จะเคี่ยวเข็ญค่อนว่าตนไปจวบชั่วชีวิต จึงต้องแหงนหน้ามองท้องฟ้าอย่างลืมตัว บ่นรำพึงรำพันขึ้นว่า

"เราคือคนบาป เราคือคนบาปที่ไม่อาจอภัยให้ได้เลย"

หากแม้นเมื่อยามตนลงไปจากภูเขา มิเกิดเรื่องราวอื่นใดให้มากความ โดยไปกระทำต่อเรื่องที่ได้รับปากการไหว้วานมาโดยตรงแล้ว อาจบางทีจะกระทำสำเร็จได้ตั้งแต่แรกเริ่ม หรือนี่เป็นเจตนาของฟ้าดินที่ลิขิตมา

อย่างแน่นอน ให้ตนต้องกลายเป็นคนที่ถูกมโนธรรมพร่ำด่าทุกค่ำคืนไปจวบชั่วชีวิต เป็นคนบาปหนาที่ไม่อาจจะชะล้างให้บริสุทธิ์ผ่องแผ้วได้ในชาตินี้

วาจาของโค้วก๊งจง ได้ดังแว่วขึ้นในอุปาทานอีกครั้งหนึ่งว่า

"น้องเรา เจ้าจะใจแข็งพอที่เห็นเราคลั่งแค้นดาลใจไปชั่วชีวิตกับ ตายอย่างตาไม่หลับ...."

โค้วเกี๊ยมชิ้วต้องร้องเสียงแหบแห้ง ขึ้นอีกครั้งอย่างดาลเดือดว่า

"เราคือคนบาป !"

ฉับพลันนั้น เสียงอันละลิ่วคล้ายดังแว่วมาจากอเวจี ดังขึ้นกระทบโสตว่า

"ท่านมีบาปกรรมอันใดอยู่เล่า ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้วตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี กวาดตาอันแวววาวจับจ้องมองไปทันที แต่กลับมิมีสิ่งใดจะผิดสังเกตเลย จึงต้องตวาดก้องถามไปว่า

"ผู้ใด ?"

เสียงแค่นหัวร่ออันเย็นชาดังแว่วเข้ามาอีกเนิ่นนาน นับว่าเป็นคำตอบประการเดียวเท่าที่มี

เสียงนั้นละลิ่วพลิ้วแผ่ว คล้ายดังจะสุดไกล แต่ก็คล้ายดังอยู่ในละแวกใกล้เคียง ทำให้ผู้ได้ฟังจนปัญญาจะไปขบคิดคาดเดาว่าอยู่ในแห่งหนใด ในเสียงหัวร่อนั้นเต็มไปด้วยความเย็นยะเยือก เปี่ยมไปด้วยความน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง ทำให้ผู้ได้ยินบังเกิดความหนาวเหน็บจนจับใจ

โค้วเกี๊ยมชิ้วตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง อาศัยพลังผีมือของตน กลับไม่มีปัญญาจะไปขบคิดดูต้นเสียงหัวร่ออันเย็นชานั้น ว่าดังมาจากสารทิศใด

"ท่านเป็นผู้ใดใครกันแน่ ?"

"ท่านถามเรา ?"

"หรือว่าจะไปถามไถ่ผู้อื่นได้ด้วย ?"

"ท่านจะต้องรู้จักให้ได้ ?"

"แน่นอน"

"ข้าพเจ้า ผู้วิปโยค ?"

นาม "ผู้วิปโยค" พอกระทบโสต ดุจดังเป็นอสนีบาตที่ฟาดลงมาอย่างไม่คาดคิด กระแทกกระเทือนจนสมองของโค้วเกี๊ยมชิ้วดังอื้ออึง คาดมิถึงว่า ผู้วิปโยคจะมาปรากฏตัวบนตึกพักร้อนเทียนไท้ จึงตวาดเสียงพลุ่งพล่านดาลใจไปว่า

"ท่านเป็นผู้วิปโยคจริง ๆ ?"

"จะเชื่อถือหรือไม่แล้วแต่ท่าน"

โค้วเกี๊ยมชิ้วเมื่องงันไปวูบหนึ่งแล้ว จึงบังเกิดความคึกคักขึ้นอีกอักโข เพราะตนกำลังคิดจะหาวิธีการอันใด ไปสืบตามตัวผู้วิปโยคให้พบได้ เพื่อจะถามไถ่จนแน่ใจว่า ไฉนจะไปปลิดศีรษะของมือพิฆาตฟ้าเทาถึงมาด้วย มิคาดว่าจะมาพบปะกันในสถานที่นี้....

โค้วเกี๊ยมชิ้วพลันหวนคิดถึงเรื่องอันอเนจอนาถในสถานที่นี้ หรือว่าจะเป็นการกระทำของผู้วิปโยคเช่นกัน

อาจบางทีจะเป็นไปได้มากทีเดียว....

"ท่านจะปรากฏกายขึ้นสักครั้งได้หรือไม่ ?"

"ไม่มีความจำเป็นถึงเช่นนั้น"

"หรือว่าท่านมิอาจให้ผู้คนพบเห็นได้ ?"

"ท่านทายได้ถูกต้องแล้ว"

โค้วเกียมชิ้วต้องสูดลมหายใจอันหนาวเหน็บเข้าไปทันที เมื่อเงี่ยหูฟังต้นเสียงที่ดังแว่วออกมาอย่างคร่ำเครง จดจ่อแต่ทว่า เสียงนั้นยังคงละล้วพลิ้วไปในอากาศอย่างเว้งว้างไร้ที่แน่นอน ทำให้ผู้ได้ยินมิอาจจะคาดคำนวณได้ถูกต้อง จึงทั้งเดือดดาลและกระวนกระวายอย่างร้อนรุ่ม หันควับกลับไปวิ่งวนเวียนอยู่รอบตัวตึกไปสามครั้งอย่างรวดเร็วประหนึ่งเหินบิน แต่ทว่า มิได้ประสบพบเห็นเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น จึงต้องตวาดก้องขึ้นด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นว่า

"ผู้วิปโยค การหดหัวหดหางเช่นนี้ นับว่าเป็นผู้กล้าหาญอย่างไรได้"

เสียงอันละลิ่วพลิ้วแผ่ว พลันตอบกลับมาทันทีว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ผู้กล้าหาญ และก็มิใช่เป็นคนเก่งกล้าสามารถข้าพเจ้าเป็นเพียงผู้วิปโยคเท่านั้น"

โค้วเกียมชิ้วพลันรู้สึกกระดากกระเดื่องจนทุลักทุลียิ่งนัก เพราะเมื่อมิสามารถคำนวณถึงสถานที่ซึ่งฝ่ายตรงข้ามซุกซ่อนตัว มันนับว่าเป็นการพ่ายแพ้อย่างยับเยินสิ้นดี ฝ่ายตรงข้ามไม่ปรารถนาจะปรากฏกาย ตนก็จนปัญญาจะใช้วิธีการอันใดไปเกี่ยวเข็ญ จึงแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"ผู้วิปโยค มือพิฆาตฟ้าเทากึงถูกเด็ดศีรษะแขวนซากศพประจานนั้น เป็นการกระทำอันยอดเยี่ยมของท่านหรือ ?"

"ถูกแล้ว"

"เพราะเหตุอันใด ?"

"ไม่มีความจำเป็นจะบอกกับท่าน"

โค้วเกียมชิ้วเดือดดาล จนอ้ำอึ้ง มิอาจส่งเสียงออก

ไปได้ทันที แค่นเสียงออกทางจมูกหนัก ๆ หยุดรออยู่อีกครู่หนึ่งจึงกล่าวไปว่า

"แล้วเหล่าผู้มีผีมือของเกี๊ยมเบ้าทั้งมวลนั้น ก็ถูกท่านฆ่าตายไปด้วย ?"

"ถูกแล้ว"

โค้วเกี๊ยมชั้ว ใจเต้นระทึกขึ้นอย่างตื่นเต้นจนตึงเครียดทันที....

ผู้วิปโยคส่งเสียงอันละลิ่วพลิ้วแผ่วเข้ามาอีกว่า

"เจ้ามาในที่นี้เพื่อติดตามหาผู้คนหรือ ?"

โค้วเกี๊ยมชั้วสะท้านใจอย่างรุนแรง คำนึงขึ้นว่า

"แปลกแท้ เหตุไฉนมันจึงทราบว่าเรามาหาคนในสถานที่นี้"

"ครั้นแล้ว จึงตอบเสียงดัง ๆ ไปว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ว่าข้าพเจ้ามาเพราะต้องการหาคน ?"

"เรื่องนี้มิจำเป็นต้องถามไถ่ ในเมื่อท่านยอมสารภาพมาก็ใช้ได้แล้ว"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้ามาหาคนดังที่ท่านคิด"

"หาสตรีชราหนึ่งเยาว์วัยหนึ่ง ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว นางทั้งสองเป็นอย่างไรไป ?"

"ท่านไปดูที่ภูเขาจำลองทางด้านหลังกายสักครั้ง"

โค้วเกี๊ยมชั้ว แทบจะมีใจกระดอนออกจากปากในฉับพลันทันด่วน เพราะคาดว่าเรื่องราวย่อมผิดธรรมดาสามัญจนสุดห่างไกลแน่แล้ว จึงรีบเหลียวมองไป เห็นข้างภูเขาจำลองนั้นมีเนินดินสูงขึ้นจนพูน เบื้องหน้าเนินดินมีหลักศิลาปักอยู่บนหลักสลักอักษรว่า หลุมศพผู้ทรงสัจธรรม เชยชั้วกวนอิมชั้งเง็กซีว

โค้วเกี๊ยมชั้วเย็นวาบไปทั้งร่าง และกายสั่นระริกตลอดเวลาไม่หยุดยั้ง

แม่นมของเตียซู่ง้อ.... เชยชั้วกวนอิมชั้งเง็กซีวเมื่อตายไป เตียซู่ง้อไหนเลยจะไม่.... โค้วเกี๊ยมชั้วมิกล้าจะคิดต่อไป ต้องตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

"เชยชิ้วกวนอิม (กวนอิมพันมือ) ชั้งเง็กซีวตาย ด้วยน้ำมือของท่านหรือ ?"

"ท่านผิดพลาดไปแล้ว นางมิใช่ตายด้วยน้ำมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเสียอีกที่เป็นผู้ฝังร่างนาง"

"นางตายด้วยน้ำมือของผู้ใด ?"

"มือพิฆาตฟ้าเทากึง...."

โค้วเกี๊ยมชิ้ว เลือดพล่านไป ทั่วร่าง จนหน้าตาแดงฉาน รีบถามเสียงระรัวไปว่า

"ยังมีสตรีอายุเยาว์อีกคนเล่า"

"สตรีชุดขาวบริสุทธิ์ ?"

"ถูกแล้ว"

"นางเสียสติแล้ว"

"เสียสติ ?"

"เสียสติไปแล้ว"

เสียงของ ผู้วิปโยค บังเกิด แววสลด รัน ทด ขึ้น จนสามารถฟังได้อย่างชัดเจน

โค้วเกี๊ยมชิ้ว พลัน คล้าย ดั่ง ถูก สาย ฟ้า ฟาด เข้าใส่อย่างถนัดถนี่ ร่างสายโงนเงนไปมาอยู่หลายครั้ง จนแทบจะล้มฟุบไปในบัดดล เตียซู่ง้อเสียสติจนฟั่นเฟือนไปแล้ว แต่เหตุไฉนผู้วิปโยคจึงได้ทราบเรื่องราวจนละเอียดถี่ถ้วนถึงปานนี้เล่า จึงส่งเสียงสั่นสะท้านถามไปว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่านางฟั่นเฟือนจนเสียสติ?"

"นางได้รับความ กระทบกระเทือนใจ อย่างรุนแรงจนเกินไป หนักหน่วงสาหัสไปกว่าดวงใจน้อย ๆ ของนางจะต้านทานรับเอาไว้ได้"

โค้วเกี๊ยมชิ้ว ยิ่งตื่น ตระหนก จน อกสั่น ขวัญ ระริก ผู้วิปโยคเหตุไฉน จึงทราบได้จนละเอียด ลึกซึ้งถึงปานนี้จึงกล่าวถามต่อไปว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรกัน ว่านางถูกกระทบกระเทือนใจอย่างสาหัสเกินไป ?"

"ในเมื่อมิใช่เป็นเรื่องกุข่าวเล่าลือก็แล้วกัน ท่าน

มิต้องเค้นถามให้ถึงต้นตอไปเลย ข้าพเจ้าย่อมไม่บอกกับท่านดอก"

โค้วเกี๊ยมชั้วแค้นเคือง จนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่กรอด ๆ แต่เพียงได้ยินเสียงโดยมิเห็นผู้คน แม้นจะแค้นเคืองไปกว่านี้ก็จนปัญญาจะกระทำอย่างไรได้

"ขณะนี้นางอยู่ที่ใด ?"

"เกี๊ยมเบ๊า !"

"เกี๊ยมเบ๊า ?"

"ถูกแล้ว"

"เหตุไฉนนางจึงไปที่เกี๊ยมเบ๊าได้ ?"

"นางถูกคร่าตัวกลับไป"

ใจของโค้วเกี๊ยมชั้ว พลันระทึก จนวูบวาบ วาบหวิว เตียซู่ง้อฟันเพื่อน เสียสติและยังถูก คร่าตัวกลับไป ที่เกี๊ยม-เบ๊าอีก จะสมควรเร่งรุดไปช่วยนางออกมาหรือไม่ ? ในช่วงเวลากระทันหัน โค้วเกี๊ยมชั้วก็งงงันโดยมิทราบควรกระทำอย่างไรจึงจะได้

เสียงของผู้วิปโยคดังขึ้นอีกว่า

"นางอาจบางทีจะถูกลงโทษถึงตาย"

โค้วเกี๊ยมชั้ว อด มิได้ ต้อง ร้อง โพล่ง ออกไป อย่างคลุ้มคลั่งว่า

"อย่างนั้น เราจะเอาเลือดล้างเกี๊ยมเบ๊า !"

"เลือดล้างเกี๊ยมเบ๊า !"

"ถูกแล้ว"

"อาศัยพลังฝีมือของท่านจะกระทำได้ ?"

"ทำมิได้ก็จะกระทำ"

"นางเป็นคนรักของท่าน ?"

"หามิได้"

"อย่างนั้น เหตุไฉนท่านจึงต้องพลุ่งพล่านดาลใจถึงเพียงนี้"

"เรื่องนี้ขออภัยด้วย ที่มิอาจตอบได้"

"ท่านมิบอกมา ข้าพเจ้าก็ทราบอย่างชัดเจนดอก"

โค้วเกี๊ยมชั้วยิ่งคิดยิ่งรู้สึกผิดพลาดท่ามากมาย ผู้

วิปโยคคนนี้มีความเป็นมาอย่างลับลมคมใน ทำให้ยากต่อการคาดเดา มืนงงสงสัยอย่างยิ่งยวด หลังจากครุ่นคิดไปมาอยู่หลายครั้งแล้ว จึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถามไปว่า

"ท่านเป็นผู้ใดใครกันแน่ ?"

"ผู้วิปโยค"

"ในวง พวกนักเลง ยังมิเคยได้ยิน ผู้มีนาม เช่นนี้มาก่อนเลย"

"ขณะนี้ท่านมิใช่ได้ยินแล้วหรือ"

โค้วเกี๊ยมชิ้วกล่าวอย่างพลุ่งพล่านเดือดดาลขึ้นว่า

"ผู้วิปโยค จะต้องมีวันหนึ่งที่ข้าพเจ้าทำให้ท่านสำแดงตัวออกมาจนได้"

"ฮา ฮา ฮา นั่นรอไว้ภายหลังจึงมาว่ากล่าวกันเถิด"

เสียงได้เงียบงันไปทันที

"ผู้วิปโยค"

ไม่มีเสียงตอบกลับมาอีกแล้ว

และในเวลาขณะนั้น บนหลังคาเก๋งแห่งหนึ่งพลันมีเงาร่างสีดำพุ่งปราดขึ้นดุจสายฟ้า รวดเร็วว่องไวยิ่งกว่ากระพริบตา ละลิ่วมุ่งไปทางด้านหลังเขา ในการเหลือบแลเห็นเพียงแวบเดียวนั้น โค้วเกี๊ยมชิ้วก็ดูได้ถนัดชัดตาว่าเป็นบุคคลที่คลุมผ้าดำตลอดร่าง จึงคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"จะหนีไปที่ใด"

พร้อมกันนั้น จึงถีบเท้าพุ่งกายปราดไปดุจดังเหินบิน แต่ผู้วิปโยคมีความรวดเร็วว่องไวอย่างน่าประหลาดใจ เพียงชั่วพริบตาเดียว ก็หายลับไปภายในหมู่ไม้อันกว้างใหญ่ไพศาล

โค้วเกี๊ยมชิ้วไล่ตามไประยะทางหนึ่ง แต่ไม่มีสิ่งใดจะประสบพบเห็น จึงจำเป็นต้องเลิกราการตามเสีย

โค้วเกี๊ยมชิ้วคาดคิดมิออกว่า ผู้วิปโยคจะมีเจตนาอย่างไรในการมาพูดจากับตน และเรื่องราวของตนไฉน

จึงมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งปานนิ้วในฝ่ามือ โค้วเกี๋ยมชิ้วสมมุติขึ้นว่า

"หากแม้นผู้วิปโยคนี้ผ่านยอดเทียนไท้ชัวมา พอดีได้พบเห็นผู้คนชาวเกี๋ยมเป้าำลังไล่ล่าทำร้ายต่อเตียซู่ง้อและแม่นมของนาง ดังนั้นผู้วิปโยคจึงบังเกิดความเห็นใจจนต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ทั้งสองฝ่ายเกิดการต่อสู้กันอย่างดุเดือดครั้งหนึ่งแล้ว ผู้ทรงฝีมืออันดับสูงของเกี๋ยมเป้าจำนวนสิบกว่าคน ต้องตายด้วยน้ำมือของผู้วิปโยค แต่เตียซู่ง้อกลับถูกคร่าตัวไปที่เกี๋ยมเป้าจนได้...."

แต่เมื่อหวนคิดขึ้นอีกครั้ง รู้สึกว่าเรื่องที่ตนสมมุตินี้มิใกล้เคียงความเป็นจริงเลย แม้จะนับว่าผู้วิปโยคยื่นมือช่วยเหลือตามธัมมะ แต่ก็มิเห็นจะต้องผ่าเข้าไปในเกี๋ยมเป้าตามลำพังคนเดียว เพื่อปลิดศีรษะของมือพิฆาตฟ้าเทากึง และยังแขวนซากศพมันประจานอีกด้วย เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านไปเนิ่นนานแล้ว มันก็มิมีความจำเป็นที่ต้องอยู่วนเวียนในบริเวณนี้ หรือว่ามันทราบว่าตนต้องมา หรือว่า...."

โค้วเกี๋ยมชิ้วจึงจากตีกเทียนไท้เปียกอี่ ไปอย่างงุนงงเลื่อนลอย

หลังจากขบคิดไตร่ตรองอย่างเคร่งเครียดแล้ว จึงตกลงใจที่จะขึ้นไปบนยอดเขาจี๊ฮุ้นฮง บอกกล่าวเรื่องราวที่อุบัติอย่างพิสดารทั้งมวลนี้ให้แก่ปั๋นซิตไตรอาจารย์โค้วก็จง จากนั้น จึงมาคาดคิดหาทางดำเนินขั้นต่อไป

โค้วเกี๋ยมชิ้ว พาดวงใจ อันสลด หดหู่ อย่าง สุดแสน บีนบ่ายขึ้นไปบนยอดเขาจี๊ฮุ้นฮง

พอเพ่งบรรลุสู่ยอดเขา สภาพอันอเนจอนาถบาดตาพลันปรากฏขึ้นอย่างถนัดชัดเจน....

จิตใจเมื่อถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงเป็นซ้ำซ้อนแล้ว ก็ได้บรรลุถึงคราใกล้จะพังทลายลงไป เท้าทั้งสองมิอาจจะแข็งขืนทรงร่างไว้ได้ ต้องล้มโครมลงกับพื้นไปอย่างรุนแรง มิอาจตะกายลุกขึ้นมายืนได้อีกแล้ว

โค้วเกี๋ยมชิ้วรู้สึกตัวชาไปทั่วสรรพางค์กาย ตาว

ทองปรากฏขึ้นยิบยับเต็มใบหน้า มือเท้าและทุกส่วนสัดของร่าง คล้ายดั่งคลายออกไปจนมิอาจรวบรวมกันได้อีกแล้ว

หยาดน้ำตาของชายชาตรีอันแกร่งกร้าว ในที่สุดก็ไหลรินลงชุ่มโชกใบหน้า

ช่วงเวลาขณะนี้ โค้วเกียมชี้วรู้สึกคล้ายดั่งว่าโลกได้ถึงกาลแตกดับแล้ว ตนกำลังลอยละล่องอยู่ท่ามกลางความเวิ้งว้างว่างเปล่า ที่ปราศจากสิ่งยึดเหนี่ยว ปราศจากจุดหมายพอจะกอดกุมเอาไว้ได้

บนยอดเขานั้น....

ได้กลับกลายไปเป็นศิลา ที่เกลื่อนกลาดละเอียดแตกระแหงจนเป็นกลุ่มก้อน เป็นช่องทาง อเนจอนาถบาดตาอย่างยิ่ง ผิดแปลกไปจากสภาพเดิมจนมิอาจจะเทียบเปรียบกันได้เลย

อย่างแน่ชัดว่าบนยอดเขานี้ได้ถูกดินระเบิดอันร้ายแรงระเบิดจนพังทลายไปแล้ว

ผู้ที่กระทำอย่างอำมหิตชั่วช้านี้จะเป็นผู้ใด ? หรือว่าเป็นการกระทำของพวกเกียมเบ๊าอีก ?

มิต้องเป็นที่สงสัยใจ บัณฑิตไตรอัจฉริยะได้ถูกระเบิดจนแหลกเหลวอยู่ทางเบื้องล่าง ฝังกายภายใต้เศษศิลาอันมากมายก่ายกองนี้แล้ว บัณฑิตไตรอัจฉริยะเมื่อทุ่มเทพลังการฝึกปรือให้แก่ตนจนหมดสิ้นแล้วก็กลับกลายไปเป็นผู้อ่อนแอ จนปราศจากเรี่ยวแรงจะทำสิ่งใดได้ไหนเลยจะหลบหนีออกมาจากดินระเบิดที่ทรงอานุภาพรุนแรงแกร่งกร้าวได้เล่า

หากแม้นเมื่อครานั้น บัณฑิตไตรอัจฉริยะมิทุ่มเทพลังการฝึกปรือให้กับตน อาจบางทีจะไม่มีจุดจบที่น่าสมเพชเวทนาถึงเพียงนี้ เมื่อสืบสาวราวเรื่องถึงต้นตอ ตนเป็นคนบาปหยาบช้าอย่างแน่ชัด มิอาจจะปฏิเสธไปได้

บัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก็จงตายไปแล้ว ตายอย่างแหลกลาญ จนไม่มีส่วนใดจะหลงเหลือไว้ให้เป็นอนุสรณ์

เตียซู่ง้อ คลุ้มคลั่งฟันเพื่อน เป็นตายร้ายดีก็มิอาจทราบได้

คนรักที่มีจิตหนักแน่นตั้งแต่โบราณกาลมา จะพกพาความแค้นนี้เข้าสู่ปรโลกทีเดียวหรือ

หากแม้นเป็นจริงดังคาดคิด ลิขิตของเทพยดาฟ้าดิน ก็ออกจะโหดเหี้ยมอำมหิตจนเกินไปแล้ว

โค้วเกี๋ยมชิ้ว นั่งอย่างซึมเซา ปานเสียสติ อยู่มิทราบเป็นเวลานานเท่าใด จึงสามารถได้สติขึ้นมาอย่างแช่มช้า

โค้วเกี๋ยมชิ้วรู้สึกขึ้นด้วยกายอันสั่นงันงก เดินโซเซตรวจตรารอบบริเวณไปตลบหนึ่ง มิเห็นร่องรอยเบาะแสอันใดจะได้เค้ามูลเลย หลังจากเพ่งพิจาจณาดูสภาพรอบบริเวณอีกครั้ง โดยคิดจะอาศัยการคาดคำนวณมาเดาถึงบัณฑิตไตรอัจฉริยะ ที่แฝงกายอยู่ภายใต้ถ้ำยอดเขา จะเป็นตายดุจดังที่ตนคาดคิดหรือไม่ จึงทุ่มเทกำลังทั้งมวลเท่าที่มี แบกและเคลื่อนย้ายศิลาที่พังทลายปิดปากถ้ำอย่างลำบากยากเย็นแสนเข็ญ หลังจากเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนเลือดตาแทบกระเด็นแล้ว จึงพบร่องรอยอันยับเยินของอุโมงค์ปากถ้ำ ที่แสดงอย่างแน่ชัดว่าการระเบิดในครั้งนี้ได้อุบัติขึ้นจากภายในออกมานั่นเอง

โค้วเกี๋ยมชิ้วจึงสูญสิ้นความหวัง ต่อให้เป็นบัณฑิตไตรอัจฉริยะอีกสักร้อยคน ก็ต้องตายไม่มีทางรอด

หยาดน้ำตาแห่งความเศร้าสลดรันทดได้หลั่งไหลลงมาเป็นครั้งที่สอง ตนได้กลับกลายไปเป็นคนบาปหยาบช้าของทุกยุคทุกสมัยอย่างมิต้องสงสัยใจแล้ว มาตรแม้นจะอัตวินิบาตกรรมไปในบัดนี้ ก็ไม่มีหน้าจะไปพบกับบัณฑิตไตรอัจฉริยะในปรภพได้

เป็นไปได้อย่างยิ่งทีเดียวว่า เมื่อตนนำพิณบีศาจจากไปแล้ว บนยอดเขาจี๊ฮุ้นฮงก็ไม่มีเสียงพิณก้องกังวานอีก ดังนั้น จึงกระตุ้นให้เหล่าชาวชนบู๊ลิ้มบังเกิดความระแวงแคลงใจ ปีนป่ายขึ้นมาสืบเสาะหาร่องรอย แต่ทว่า พวกมันก็ไม่มีความจำเป็นจะต้องระเบิดยอดเขานี้

ให้พังทลายไปเลย

อย่าว่าแต่ตนเมื่อลงไปจากยอดเขาแล้ว ยังรับสมอ้างเป็นตัวราชันย์พิณมรณะอีกด้วย หรือว่าเรื่องราวทั้งมวลนั้น ยังไม่มีเหตุผลเพียงพอจะไปเบนความสนใจของผู้คนทั้งหลายในพิภพ

สูญสิ้นความหวัง

ตำหนิตนเอง

คลั่งแค้นเดือดดาล

อาฆาตมาดร้าย

ความรู้สึกทั้งมวลนั้น ได้ผสานกันขึ้นเป็นความคิดที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงประการเดียว คือ ฆ่า!

หากแม้นมีผู้คนได้มาพบหน้าโค้วเกี๊ยมชั้ว ที่บิดเบี้ยวด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยมอย่างน่าหวาดหวั่นในคราวนั้นแล้ว จะต้องตื่นตระหนกตกใจจนขวัญหนีดีฝ่ออย่างแน่แท้

โค้วเกี๊ยมชั้วกำมือทั้งสองจนแนบแน่น สะบัดฟาดไปมาอยู่หว่างกลางอากาศดังคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน แผดเสียงอันแหบแห้งออกไปว่า

"ฆ่า ฆ่าเจ้ามารร้ายอันโฉดชั่วทั้งมวลนี้ให้หมดสิ้นซาก ทลังไหลโลหิตพวกเดียรัจฉานให้เหือดแห้งไปจากกาย โลหิต โลหิตสด ๆ สีแดงฉาน โลหิตที่มีความเลวทรามต่ำช้าแฝงอยู่อย่างมากมายก่ายกอง"

จุดหมายแห่งการเข่นฆ่าอันดับแรกของโค้วเกี๊ยมชั้วคือป้อมค่ายเกี๊ยมเบ้า!

โค้วเกี๊ยวชั้วจะต้องเริ่มเข่นฆ่าขึ้นที่ป้อมค่ายเกี๊ยมเบ้าเป็นแห่งแรก

อาทิตย์อัสดงลงไปจากหลังเขาแล้ว ท้องฟ้าด้านตะวันตกเป็นสีเจิดจ้าแพรวพราวตา แดงฉานจนคล้ายดังโลหิตสด ๆ โค้วเกี๊ยมชั้วต้องหัวร่อขึ้นด้วยความโศกสลดรันทด พาดวงใจอันเจ็บช้ำด้วยความคลั่งแค้นเปี่ยมด้วยความอาฆาตมาดร้าย ลากเท้าที่หนักอึ้งทั้งสองข้าง

ลงไปจากยอดเขาจี้ฮุ้นฮงในยามเย็น

จวบจนเมื่อถึงไหล่เขา เสียงตวาดก้องได้ดังกังวานมาหลายต่อหลายครั้งแต่ไกล

"ผู้ใดมาเข่นฆ่ากันในที่นี้"

หลังจากลังเลอยู่เล็กน้อย จึงพุ่งร่างปราดไปยังทิศทางที่มีเสียงตวาดก้องร้องด่ากันเมื่อครู่ ด้วยผีเท้าอันรวดเร็วว่องไวประหนึ่งเหินบิน

เสียงตวาดด่าดังใกล้เข้ามาทุกขณะ แหลมคมจนเสียดประสาท แสดงว่ามันดังมาจากปากอิสตรีนั่นเอง

โค้วเกี๊ยมชิ้วรีบถีบเท้าอย่างเร่งร้อน พลันกายไปประหนึ่งสายฟ้าแลบ....

ทางเนินศิลาอันเกลื่องเกลาไร้หมู่ไม้ ดรุณีชุดดำห้าคนกำลังรุมต่อสู้อยู่กับชายชราผมหงอกขาว ดรุณีทั้งห้าทุ่มเทกำลังกันเข้าจู่โจม อย่าง โหดเหี้ยม ชั่วร้าย ไม่คิดชีวิต ส่วนชายชราผมขาวนั้น เอาแต่กระโดดเลี่ยงหลบหลีกอยู่ไปมา โดยมิเคยตีโต้ออกมาเลยแม้แต่ครั้งเดียว

โค้วเกี๊ยมชิ้วมีสายตาอันคมกล้าดุจสายฟ้า เพียงมองปราดเดียวก็จำได้ว่า ดรุณีชุดดำทั้งห้าคนนั้นคือดรุณีคลุมหน้าม้อยังลั้ง และบริวารทั้งสี่ที่มีนามสีมัจราชดำนั่นเอง

และชายชราประหลาดผมขาวโพลงนี้ คือชายชราที่มีชัยในการพนันขันต่อ จนเคี่ยวเข็ญให้ตนไปที่สำนักเสียวลิ้มยี่ ขัดขวางห้ามปรามดรุณีคลุมหน้ามิให้ลงมือเข่นฆ่าล้างแค้นต่อสำนักเสียวลิ้มยี่นั่นเอง ยามนี้เห็นผมเผ้าหนวดเคราอันโพลงพริ้วปลิวไสว คลุมไปทั่วหน้าทั่วตาจนมิอาจจดจำได้ มิว่าจะมองด้านตรงหรือด้านข้างก็แทบจะเป็นไปละม้ายคล้ายคลึงกัน นอกจากจะขาวโพลงไปทั่วร่างแล้ว ก็มิเห็นสิ่งใดเลย

ดรุณีชุดดำทั้งห้า คล้ายดั่งทุ่มเทกำลังจนสุดความสามารถออกไปแล้ว แต่ทว่า มิอาจจะกระทบกับผมอันหงอกขาวของชายชราประหลาด แม้แต่น้อยนิดเลย

โค้วเกี๊ยมชิ้วจ้องมองดูด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

อย่างรุนแรง ครุณีคลุมหน้านั้นเป็นบุตรีของโซวฮุ่นม้อกี พลังผีมือและการฝึกปรือที่มี.... นับได้ว่าเป็นอันดับยอดของบู๊ลิ้มแห่งยุคอย่างเต็มภาคภูมิแล้ว กอปรกับสี่มัจจุราชดำที่รุมกระหน่ำช่วยเหลือ แต่ยังมิอาจจะทำอย่างไรกับชายชราประหลาดผู้นั้นได้เลย

พลังผีมือของชายชราประหลาดมีอยู่เพียงใด เห็นประจักษ์ใจได้จากเหตุการณ์ครั้งนี้แล้ว

โค้วเกี๊ยมซี้วพลันหวนคิดถึง ตนเพราะพ่ายแพ้การพนันขันต่อ ต้องมุ่งหน้าสู่เสียวลิ้มยี่เพื่อกระทำเรื่องราวให้ชายชรา จนเสียเวลาไปมากมายก่ายกอง จึงทำให้เหตุการณ์ กลับกลายไป เป็นสภาพ อันอเนจ อนาถดุจดังปัจจุบัน มิหนำซ้ำ โค้วเกี๊ยมซี้วยังจำได้อย่างแม่นยำว่าชายชราประหลาดผมขาวโพลงผู้นี้ มีความรู้ซึ้งถึงเรื่องราวระหว่างตนและบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วกี๋จง เมื่อคราเริ่มแรก ตนก็บังเกิดความระแวงสงสัยอย่างรุนแรง แต่ถามไถ่อย่างไรก็หาคลายความข้องใจออกไปไม่

ชายชราผมขาวนี้ยังเคยเอ่ยปากกล่าวไว้ว่า

"....นับแต่นี้ไป บนยอดเขาจี๊ฮุ้นฮงจะไม่มีผู้คนชนชาวบู๊ลิ้มปรากฏตัวขึ้น..."

แต่ความ เป็น จริงกลับ กลาย ไปจาก เรื่องที่รับรองดังราวหน้ามือเป็นหลังมือ ยอดเขาขณะนี้ถูกระเบิดจนกลายเป็นที่ราบ โค้วกี๋จงต้องเสียชีวิตไปอย่างอเนจอนาถแหลกเหลวจนหาซากศพมิพานพบ

โทสะจึงพลุ่งพล่านเดือดดาลปานมีไฟสุม มิอาจจะอดทนกลั้นกลืนต่อไปได้แล้ว กู่เสียงยาวสะท้านกังวานพร้อมทั้งพุ่งปราดเข้าไปในวงการต่อสู้ดุจดังสายฟ้า

ทั้งสองฝ่ายต่างพากันหยุดการปะทะกัน ขณะที่โค้วเกี๊ยมซี้วพุ่งกายลงสัมผัสพื้น

ครุณีคลุมหน้าเป็นผู้ร้องทักเสียงสดใสขึ้นก่อนว่า

"โค้วเฮียไท้ ท่านก็มาแล้ว?"

โค้วเกี๊ยมซี้วหน้าเคร่งเครียดเย็นชาอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต เมื่อได้ยินเสียงทักทายก็เพียงแต่ผงกศีรษะเล็กน้อย

โดยมิได้ตอบโต้ไปด้วยเดินอาด ๆ เข้าหาชายชราผมขาวจนห่างอยู่ประมาณสิบเชียะจึงชะงักไว้ สายตาที่แวววาวคมกล้าเปี่ยมด้วยความอาฆาตมาดร้าย เขม้นมองจ้องดูใบหน้าฝ่ายตรงข้าม จนแน่วนิ่งมิกระพริบ

ชายชราผมขาวหัวร่อฮา ฮา เสียงก็กก้องกังวานแล้วกล่าวว่า

"ทารก เจ้ากลับมาแล้ว ?"

"ถูกแล้ว โชคดีที่มิพลาดผิดต่อคำมั่นสัญญา"

"เล่าฮูต้องขอแสดงความขอบพระคุณเจ้าอย่างจริงใจ"

"มิจำเป็น นั่นเป็นเพียงการกระทำตามสัญญาของการพนันเท่านั้น ขอถามท่านผู้มีอาวุโสว่า ทราบเรื่องราวที่เกิดบนยอดเขาจี๊ฮุ้นฮงหรือไม่ ?"

ชายชราผมขาวประหลาดครุ่นคิดอยู่เล็กน้อย จึงกล่าวว่า

"บนยอดเขาจี๊ฮุ้นฮงถูกทลายจนเป็นที่ราบแล้ว ?"

โค้วเกี้ยมชิ้วเค้นเสียงขึ้นอย่างแค้นเคืองเป็นที่สุดว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส ยังจำถึงวาจาที่เคยกล่าวมาได้หรือไม่ ?"

"วาจาอันใด ?"

"ท่านผู้อาวุโสเคยกล่าวว่า ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าผู้เยาว์จากยอดเขานี้ไปนั้น จะไม่มีผู้ใดขึ้นมารังควานบนยอดเขาอีก จะต้องปลอดภัยโดยมิต้องวิตกกังวลใด ๆ เลย ?"

บทที่ ๒๒

ชายชราผมขาว

"มีเรื่องเช่นนั้นจริง"

"แต่ทว่า ขณะนี้ไม่เพียงแต่จะมีผู้ขึ้นไปบนยอดเขาเท่านั้น มิหนำซ้ำ ยังระเบิดยอดเขาจนพังทลายไปอีกด้วย"

"เป็นเรื่องราวที่อุบัติอย่างไม่คาดคิด แต่เล่าฮูยืนกรานอย่างมั่นใจว่า ไม่มีผู้คนชนชาวนักเลงขึ้นไปบนยอดเขาเลย"

โค้วเกียมชั้วแค่นเสียงอันเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"แล้วยอดเขานั้นผู้ใดเป็นคนระเบิด ?"

"เล่าฮูจึงได้มีความเห็นว่า เป็นเรื่องอุบัตินอก

เหนือความคาดคิด"

"ท่านผู้มีอาวุโสยืนยันได้อย่างแน่ใจหรือว่า ไม่มีผู้ใดขึ้นไปบนยอดเขา ?"

"ไม่มี เล่าฮูมั่นใจในตนเองอย่างเต็มที่ว่า จะไม่มีผู้ใดสามารถอำพรางสายตาของเล่าฮูขึ้นสู่ยอดเขาได้เล่าฮูนั่งเฝ้าอยู่ในบริเวณไหล่เขานี้ โดยมิเคยจะเผลองกรายไปที่ใดแม้แต่เพียงเพียงชั่วครู่ชั่วยาม"

โค้วเกียมชั้วแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้นอีกครั้ง แล้วกล่าวว่า

"แล้วท่านผู้มีอาวุโส จะอธิบายความข้องใจนี้ในสภาพใด ?"

ชายชราประหลาดผมหงอกขาวยังคงกล่าวธรรมดามิช้ามิเร็วว่า

"อธิบาย ? เจ้าต้องการให้เล่าฮูอธิบาย"

"ในเมื่อปราศจากผู้คนขึ้นสู่ยอดเขาอย่างนั้น บนยอดเขาก็ย่อมมีท่านผู้ทรงอาวุโสเพียงคนเดียว ขณะนี้

ยอดเขาถูกระเบิดทำลายจนราบเรียบเรื่องนี้นอกจากท่านผู้มีอาวุโสคนเดียวแล้ว ผู้ใดใครอื่นยังจะมาเอยอรรถอธิบายได้เล่า ?"

"เจ้าเข้าใจว่าเป็นการกระทำของเล่าฮู ?"

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์มีแต่จะต้องเข้าใจในประการนี้เท่านั้น"

"อย่างนั้น เจ้าคิดจะกระทำอย่างไร ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้วสะอึกเท้าเข้าไปอีกสองก้าว ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยคลามเดือดดาลคลั่งแค้นแล้วกล่าวว่า

"ด้วยประสพการณ์ความชำนาญของท่านผู้มีอาวุโสย่อมต้องทราบได้อย่างแน่นอนว่า การฆ่าคนและทำลายที่พำนักนั้น ควรจะได้รับการตอบแทนในลักษณะใด"

ชายชราประหลาดผมขาวพลันส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวปานจะทำลายโสตประสาทชั้น เสียงหัวร่อที่คล้ายดังฉีกแพรนี้ ก็กก้องกังวานไปทั่วทั้งไหล่เขาจนอื้ออึง หมู่ไม้ใบหญ้ารอบบริเวณ พากันร่วงพรูลงสู่พื้นดิน

ดินไปหมดสิ้น

ผู้คนที่ยืนอยู่ในลานไหล่เขา ต่างถูกเสียงหัวร่อนี้กระแทกกระเทือนจนเลือดลมปรานพลุ่งพล่าน

โค้วเกี๊ยมชิ้วแค้นเคืองจนจับใจ จึงตวัดมือคว้าพิณบีศาจมาจากหลัง กรีดนิ้วดีดไปทันที....

เสียงตง ตง ตง อันประหลาดพิกลดังขึ้นสามครั้งซ้อน ๆ สกัดกั้นเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวของชายชราลงไปได้ทันใด

ดรุณีคลุมหน้าพลิ้วกายอันอ้อนแอ้นเข้าไปยืนเคียงไหล่อยู่กับโค้วเกี๊ยมชิ้ว กล่าวว่า

"โค้วเฮียไท้ จะอนุญาตให้ข้าพเจ้าถามไถ่ก่อนสักเรื่องหนึ่งหรือไม่ ?"

"โกวเนี้ยมีวาจาอย่างไร โปรดเชิญกล่าวมาเลย"

ดรุณีคลุมหน้าเบือนสายตาไปจ้องมองดูชายชราประหลาด แล้วกล่าวอย่างแค้นเคืองเป็นที่สุดว่า

"หากนับตามอายุขัย พวกเราสมควรจะยกย่อง

ท่านเป็นผู้มีอาวุโสสักคำหนึ่ง แต่ขณะนี้ต้องขอร้องให้ท่านเอ่ยเหตุผลมา ว่าไฉน จึงขัดขวาง ห้ามปรามมิให้ข้าพเจ้าเข้าล้างแค้นต่อสำนักเสียวลิ้มยี่และบู๊ตึงชัว ?"

ชายชราประหลาด ผมหงอกขาว ต้องถอยหลังไปหนึ่งก้าวอย่างลืมตัว วาจาพลุ่งพล่านมิสงบเยือกเย็นดุจดังเมื่อแรกเริ่มแล้ว กล่าวเสียงระรัวขึ้นว่า

"เจ้าสมควรจะมีนามม้อย่งลั้ง ?"

ตรุณีคลุมหน้าร้องขึ้นอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ถูกแล้ว"

นางรู้สึกพิศวงอย่างยิ่ง ที่ชายชราประหลาดผมหงอกขาวนั้น ไฉนพอเอ่ยปากก็กล่าวนามและแซ่ของนางออกมาได้อย่างถูกต้อง นามของนางเนื่องจากเมื่อครา ก่อนกล่าวพลั้งปากออกไป ให้แก่โค้วเกี๊ยมชิ้วได้ทราบแล้ว สามารถแน่ใจได้ว่า ทั่วทั้งวงพวกนักเลงไม่มีผู้ใดจะได้ทราบเลย

"เจ้าขึ้นไปก่อกวนรังควานต่อสำนักเสียวลิ้มยี่บนภูเขาซงชัว ก็เพราะได้รับคำสั่งจากโซวฮุ้นม้อกีที่เป็นมารดา ?"

"ถูกอีกแล้ว ไฉนท่านจึงทราบได้ ?"

"มารดาเจ้าผิดพลาดไปแล้ว"

"ผิดพลาด ?"

"ผิดพลาดโดยสิ้นเชิง เจ้าควรจะทราบว่า จุดประสงค์ของมารดาที่ให้เจ้าไปก่อกวนรังควานต่อเสียวลิ้มบู๊ตึงนั้น เกิดขึ้นเพราะเหตุใด ?"

"ทราบได้"

"เจ้าลองบอกมาดูอีกทีหรือ ?"

"พวกมันเหล่านั้นทำอันตรายต่อบิดาข้าพเจ้าไป"

"มีหลักฐานอันใดมายืนยัน ?"

"บิดาถูกสำนักเสียวลิ้มยี่และพวกบู๊ตึง ร่วมกำลังกันคร่าตัวกลับไปแล้ว จวบจนบัดนี้ก็ไร้ร่องรอย วี่แววแสดงว่าต้องตายไปอย่างแน่นอนมาตรมิเช่นนั้น เหตุไฉนท่านจึงมิเคยจะไปเยี่ยมเยียนข้าพเจ้าและมารดา จน

เป็นเวลาถึงสิบกว่าปี ?"

"เจ้าควรจะทราบว่า บิดาเจ้าเป็นผู้สละโลกเข้าสู่ร่มผ้ากาสาวพัตร์ ไหนเลยจะไปมีความคิดเรื่องโลกีย์ให้อาบัติต่อศีลที่บำเพ็ญเล่า"

"แม้นับว่าท่านยังไม่ตายจริง ดังที่สำนักเสียวลิ้มยี่บอกว่าท่านถูกอัปเปหิออกจากสำนักไป ในเมื่อถูกอัปเปหิก็สูญเสียเพศบรรพชิตไปแล้ว ยังจะมีอันใดที่เป็นโลกีย์มิโลกีย์อีก มิหนำซ้ำ เมื่อแรกเริ่มที่ท่านปลงผมเข้าสู่เพศบรรพชิต ก็เพราะความเข้าใจผิดเล็กน้อย จึงกระทำไปด้วยความเดือดดาลเท่านั้นเอง"

"เจ้าผิดพลาดไปอีกแล้ว บิดาเจ้ามาตรแม้นถูกอัปเปหิออกจากสำนักเสียวลิ้มยี่ แต่บิดาเจ้าก็ยังเป็นสาวกของพุทธองค์โดยสมบูรณ์ และเมื่อคราที่ได้เข้าสู่เพศบรรพชิตนั้น ก็มิเพียงแต่จะเป็นเพราะความเข้าใจผิดเท่านั้น แต่เป็นเพราะบิดาเจ้ามีความสำนึกเสียใจในบาปกรรมที่เคยกระทำมาอย่างจริงจัง หวังว่าจะบำเพ็ญศีลเพื่อ

ลบล้างความผิดพลาด และบาปกรรมที่เคยกระทำมาในครั้งอดีตเท่านั้นเอง"

โค้วเก๊ยมชั้วจวบจนบัดนี้จึงทราบว่า การที่ดรุณีคลุมหน้าเข้าไปก่อกวนรังควาน เพื่อล้างแค้นกับสำนักเสียวลิ้มยี่ ก็เพราะนางแคลงใจว่าบิดาผู้บังเกิดเกล้าต้องตายลงด้วยน้ำมือของเสียวลิ้มยี่ ที่ใช้วินัยวัดมาลงโทษทัณฑ์บิดานาง และบิดาของนางสมควรจะเป็นหลวงจีนง่วนทงผู้เป็นซือตี๋ของง่วนเจ่งเจ้าสำนักเสียวลิ้มองค์ปัจจุบัน อย่างนั้น ก่อนที่หลวงจีนง่วนทงจะเข้าสู่เพศบรรพชิต นามในสมัยฆราวาสนั้นจะเป็นผู้ใดใครกันแน่

จากวาจา ที่ชายชราประหลาดผมหงอกขาวกล่าวมานี้ บอกว่าบิดานางสละโลกเพราะสำนึกในผิดบาปกรรมที่กระทำมา คำนวณไปตามเหตุผลข้อนี้ บิดาของนางสมควรจะเป็นบุคคลอันมีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดัง หรืออาจบางทีเป็นจอมมารร้ายอันยิ่งใหญ่....

ได้ยิน เสียง ดรุณี คลุม หน้า กล่าว อย่าง พลุ่ง พล่าน

ดาลใจว่า

"หรือว่าบิดานั้นจะยังมิตายไปจริง ?"

"ยังมิตาย"

ใบหน้าของครุฑีเนื่องจากถูกคลุมเอาไว้ จึงสังเกตมิออกถึงสีหน้าจะเปลี่ยนแปลงไปในสภาพใด แต่จากร่างอันอ้อนแอ้น ที่สั่นระริก ของนาง มา คำนวณ ก็แน่ใจได้ว่า นางมีความพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง ส่งเสียงสั่นเครือขึ้นว่า

"ผู้ใดสามารถยืนยันว่าบิดามิได้ตายไป ?"

"เล่าฮู"

"ท่าน ?"

"ถูกแล้ว"

"ยืนยันกันในสภาพใด ?"

"เมื่อสามปีก่อน เล่าฮูยังเคยพบปะกับบิดาเจ้ามา"

"เป็นความจริง ?"

"เรามิมีความจำเป็นจะต้องไปหลอกลวงเจ้า"

"แล้วขณะนี้ท่านอยู่ที่ใด ?"

"ฟากฟ้าและพสุธาเป็นกระท่อม หมู่ไม้ใบหญ้าเป็นมุ้งม่าน ใช้ทั่วทุกหัวระแหงเป็นบ้านช่องพำนักกาย ผู้ใดจะทราบเล่าว่า บิดาเจ้าอยู่ที่ใดขณะนี้"

"ข้าพเจ้ามิเชื่อ"

"เพราะเหตุใด ?"

"อาศัยวาจาท่านเพียงมิกี่ประโยค ก็จะทำให้ข้าพเจ้าเชื่อถือจนละเลยต่อการล้างแค้นไปได้"

"เราและบิดาเจ้าเมื่อยามพบปะกันนั้น บิดาเจ้าได้วิงวอนขอร้องเราอยู่หลายครั้งหลายครา ให้มาห้ามปรามขัดขวางต่อเจ้าและมารดา มิให้ไปรังควานล้างแค้นต่อเสียวลิ้มและบู๊ตึง และยังบอกกล่าวกับเราถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยละเอียด มาตรมิเช่นนั้น เล่าฮูไหนเลยจะทราบเรื่องราวที่เกี่ยวกับโกวเน้ยได้อย่างชัดเจนถึงเพียงนี้"

ดรุณีคลุมคนน้าอับจนถ้อยคำไปทันที วาจาของชายชราประหลาดผมขาวนี้ เปี่ยมด้วยเหตุผลความเป็นจริง ทำให้นางมิอาจจะไม่เชื่อได้

อีกครู่ใหญ่ให้หลัง จึงกล่าวเสียงละห้อยขึ้นว่า

"มิว่าจะเป็นขอบฟ้าสารทิศใด ข้าพเจ้าก็จะต้องติดตามหาบิดาให้พานพบ"

ชายชราผมหงอกขาว กล่าวด้วยเสียงอันมีแววพลุ่งพล่านเล็กน้อยว่า

"โกวเนี้ย ท่านหาบิดามิพานพบได้ดอก"

"เพราะเหตุใด ?"

"บิดาของเจ้า เง็กมีนชำซิ้ง (เทพอำมหิตหน้าหยก) ม่อยังเกา หามิได้.... เล่าฮูสมควรจะเรียกมันว่าง่วนทงไต้ซือ มีพลังผีมือที่สูงส่งจนน่าตื่นตระหนกตกใจต่อผู้คนทั้งหลายในดินแดน หากแม้นมันมีเจตนาจะหลบเลี่ยงมิให้เจ้าหาได้พานพบแล้ว ก็เป็นเรื่องอันง่ายดายอย่างยิ่งนัก เจ้าจะไม่มีวันติดตามหาบิดาได้"

ตลอดไปในชีวิตนี้"

"หรือว่าบิดาข้าพเจ้า จะไม่มีไมตรีของสามีภรรยาหลงเหลืออยู่ในจิตใจแม้แต่น้อย ?"

"เจ้าจงเห็นใจและอภัยในความคับแค้นขมขื่นของบิดาด้วย มันเป็นบุคคลที่สละแล้วซึ่งโลกีย์วิสัย ปราศจากความรัก โลภ โกรธ หลงของปุถุชน ถืออุเบกขาที่ไม่ไปไยดีต่อวัฏสงสารแล้ว"

ดรุณีคลุมหน้าส่งเสียงอันสลดรันทดขึ้นว่า

"แต่ข้าพเจ้ายังจะต้องตามหาท่านให้พานพบ"

ชายชรา ผมหงอกขาวถอนหายใจ ดังเฮือกใหญ่ด้วยเสียงอันยาวนานทันที

ดรุณีคลุมหน้าถามไถ่ขึ้นอีกว่า

"ขอถามนามท่านผู้มีอาวุโส ?"

"เรื่องนี้ ? ฮา ฮา ฮา เล่าฮูลืมเลือนไปเป็นเวลาเนิ่นนานเหลือเกินแล้ว"

ดรุณีคลุมหน้าแค้นเคือง จนต้องแค่นเสียงอัน

เย็นชาออกมา แต่ก็จนปัญญาจะกระทำอย่างไรได้

โค้วเกี๊ยมชั้วนั้น ร้อนรน จนสุด จะทน กล้ำ กลืนอยู่ แล้วจึงเหลียวหน้ากลับว่า

"เรื่องของโกวเน้ยถามไถ่จบสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

"จบสิ้นแล้ว"

ตรุณีคลุมหน้า จึงเคลื่อน เท้า ถอยออก ไปจาก ลาน อย่างแช่มช้า

โค้วเกี๊ยมชั้วเขม้นมองจ้องหน้าชายชราผมหงอกขาว กล่าวเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส เพราะเหตุใดท่านจึงต้องระเบิดยอดเขาจี๊ฮุ้นฮงจนพังทลายไป ?"

ชายชรา ผมหงอกขาว เปล่งเสียง หัวร่อ อันดัง สนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้งกล่าวว่า

"ทารก เหตุไฉนเจ้าจึงยืนกรานว่าเป็นการกระทำของเล่าฮู ?"

"เนื่องจาก บน ยอด เขา ปราศจาก ผู้ใด ใคร อื่น จะ

เหยียบย่างเข้ามา"

"ดังนั้น เจ้าจึงแน่ใจอย่างไม่มีวันกลับใจ ?"

"ความจริงเป็นเช่นนั้น"

"แล้วเจ้าเตรียมจะทำอย่างไรต่อไป ?"

โค้วเกี๊ยมชั้วตอบอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคงว่า

"ล้างแค้น"

"ล้างแค้นแทนบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วกี๊จง ?"

"ถูกต้อง"

"หากแม้นเล่าฮูประกาศอย่างเด็ดเดี่ยวว่า เรื่องนี้หาใช่เป็นการกระทำของเล่าฮูไม่"

"ผู้ใดจะเชื่อถือท่าน ?"

"เจ้าต้านทานฝีมือเล่าฮูได้แล้วหรือ"

โค้วเกี๊ยมชั้วกล่าวอย่างคลั่งแค้นขึ้นว่า

"เพื่อธัมมะและเพื่อมโนธรรม มาตรแม้นจะตาย ก็ไม่เสียดายชีวิต"

"โค้วกี๊จงถูกระเบิดตายไปจริง ๆ หรือ ?"

"แน่นอน โค้วเฮียได้เป็นผู้ไร้เรี่ยวแรงสูญสิ้นพลังฝีมือ ไหนเลยจะหนีรอดไปจากชะตากรรมอันอเนจอนาถนี้เล่า"

"เจ้าได้เห็นซากศพของมันแล้ว?"

โค้วเกี๊ยมชั้วงงงันไปทันที ตอบว่า

"หามิได้"

"แล้วไฉนเจ้าจึงสามารถยืนยัน อย่างมั่นใจว่ามันได้ตายจากไปแล้ว"

"ยอดเขาถูกระเบิดจนทลายราบลง ซากศพของบุคคลคนเดียวย่อมยากต่อการเสาะหาค้นคว้า"

ชายชราผมหงอกขาวกล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

"แม้นับว่ามันถูกระเบิดจนแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี แต่หากวิญญาณของมันในปรภพศักดิ์สิทธิ์จริง ก็จะต้องคัดค้านการกระทำเช่นนี้ของเจ้า"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะเจ้ายังหาตัวฆาตกรอันแท้จริงมามิได้"

โค้วเกี๊ยมชั้วในช่วงเวลานั้น ก็บังเกิดความลังเลจนมิอาจตกลงใจได้ ซึ่งความจริงก็ไม่มีทางจะแน่ใจอย่างปักมั่นว่า ชายชราผมหงอกขาวนี้เป็นตัวการที่ลงมือจริงหรือไม่

ชายชราผมหงอกขาวกล่าวสืบต่อไปว่า

"ขณะนี้มีวิธีการอันผ่อนปรนได้อยู่ประการหนึ่ง"

"วิธีการอันใด?"

"ในเวลาหนึ่งปี เล่าฮูจะช่วยออกสืบหาตัวการ...."

"อีกหนึ่งปีให้หลังเล่า?"

"หากแม้นหาตัวการมิพานพบ เล่าฮูยินดีมอบศีรษะบนบ่านี้ให้แก่เจ้าเลย เป็นอย่างไร?"

โค้วเกี๊ยมชั้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "หากแม้นเป็นความจริงดังที่เจ้าว่ามา คาดว่าเจ้าก็ไม่มีทางหนีรอดออกจากเงื้อมมือของเราได้" ดังนั้น จึงผงกศีรษะอย่างเห็นพ้องด้วย

ชายชราประหลาดจึงกล่าวขึ้นอีกว่า

"เพื่อทดแทน บุญคุณ ที่เจ้ากระทำ เรื่องราว ให้แก่เล่าฮูไปครั้งหนึ่งเล่าฮูมีของประเสริฐจะมอบแก่เจ้า"

"นั่นเป็นเพราะแพ้พนัน สมควรจะกระทำ"

"แต่เล่าฮูตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว ว่าต้องสมนาคุณเจ้า"

"กุศลเจตนาขอรับด้วยใจ"

"ช่างเป็นทารกอันแกร่งกร้าวเสียนี่กระไร เจ้าจงฟังเรากล่าว เจ้ามาตรแม้นจะได้รับพลังผีมือจากบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วกี๊จงมาจนหมดสิ้นแต่ในช่วงเวลาสั้น ๆ เจ้ามิอาจจะรั้งพลังการฝึกปรือทั้งหลายเหล่านั้น ให้ผสานกับเลือดลมปราณ ที่เจ้ามีจน สนิทสนม แนบแน่น ได้อย่างมาก เจ้าสามารถใช้ไปเพียงเจ็ดส่วนเท่านั้นเอง"

ชายชราผมหงอกขาวพอกล่าวมา ก็เอ่ยถึงสาเหตุการได้วิชาผีมือของตนออกมาได้อย่างถูกต้อง และอยู่ต่อหน้าครุณีชุดดำทั้งห้า ยิ่งทำให้โค้วเกี๊ยมชี้วรู้สึกกระดากกระเดื่องอย่างยิ่ง แต่ความแปลกประหลาดใจนั้นกลับ

รุนแรงไปมากกว่า ว่าไฉนชายชราจึงมีความรอบรู้ดุจดั่งกับไปนั่งร่วมวงกันดูหรือว่ามันจะมีวิชาโหราศาสตร์ อันแม่นยำ?

ชายชราประหลาดกล่าวสืบต่อไปว่า

"ดังนั้น เล่าฮูคิดจะช่วยเหลือเจ้าสักเล็กน้อย ทำให้พลังการฝึกปรือทั้งมวลที่มีในตัวเจ้า สามารถผสมผสานกับพลังส่วนตัวของเจ้าให้เป็นน้ำหนึ่งอันเดียว?"

โค้วเกี๊ยมชี้วกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิพึงปรารถนาจะได้รับบุญคุณจากผู้อื่นใด โดยไร้สิ่งตอบแทน"

"เจ้ามิพอใจ"

"มิพอใจ"

ชายชราผมขาว ส่ายหน้า พลางทอดถอน หายใจอยู่ไปมา

โค้วเกี๊ยมชี้วถามไถ่ขึ้นด้วยความสงสัยใจอย่างใหญ่หลวงว่า

"เหตุไฉนท่านผู้เฒ่าจึงทราบเรื่องราวของข้าพเจ้าผู้เยาว์จนละเอียดถี่ถ้วนถึงปานนี้ ?"

"เจ้าคิดต้องการทราบ"

"ถูกแล้ว"

"อย่างนั้น เรามาทำการแลกเปลี่ยนกันสักครั้ง"

"แลกเปลี่ยน ?"

"ถูกแล้ว"

"แลกเปลี่ยนอย่างไร"

"เจ้ายินยอมรับปากให้เล่าฮูช่วยเหลือผนึกกำลังในร่างเจ้าให้เป็นน้ำหนึ่งอันเดียว เล่าฮูก็จะบอกเรื่องราวความเป็นจริงนี้ให้แก่เจ้าโดยสิ้นเชิง"

โค้วเกี๊ยมชั้วต้องบังเกิดความระแวงแคลงใจขึ้นอีกครั้ง เหตุไฉนชายชราประหลาดผมหงอกขาวผู้นี้จึงตั้งหน้าตั้งตาจะมาช่วยเหลือตน ให้สามารถผนึกกำลังการฝึกปรือของบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วกี้จง จนเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับพลังภายในของตน อันการแลกเปลี่ยนเช่นนี้

ไยมิเป็นการแถม ทั้งทุน และกำไร จนหมดสิ้นเล่าหากแม้นมิใช่เป็นผู้มีนิสัยอันประหลาดพิกลจนกล่าวไม่ถูกแล้ว ก็ย่อมจะต้องเป็นผู้มีความมุ่งหวังในสิ่งหนึ่งประการใด แต่ทว่า ชายชราจะมีความมุ่งหวังอย่างไรในตัวเรากันแน่

ชายชราผม หงอก ขาว คล้ายดั่ง จะมอง ซึ้งถึง ความรู้สึกนึกคิดของโค้วเกี๊ยมชั้วในยามนี้ จึงหัวร่อฮา ฮา แล้วกล่าวว่า

"ทารก เจ้าแคลงใจในตัวเล่าฮู ว่าจะมุ่งหวังอย่างไรกับเจ้าอีกใช่หรือไม่ นับว่าเจ้าวิตกเกินความเป็นจริงแล้ว หากแม้นเล่าฮูคิดจะเป็นเภทภัยอย่างไรกับเจ้า มิต้องเสียเวลา และเสีย ความคิด มากก่ายกอง ถึงปานนี้ดอก อาศัยพลังพลังผีมือของเจ้าในยามนี้ จะไม่มีทางต้านทานรับมือเล่าฮูได้เลย"

โค้วเกี๊ยมชั้วหน้าแดงฉานขึ้นมาทันที กล่าวเสียงกร้าวว่า

ชายชราผมหงอกขาวกล่าวขึ้นอีกว่า

"ทารก เจ้ารับใช้เล่าฮูไปกระทำเรื่องราวจนสำเร็จก่อน เล่าฮูจึงได้ยินยอม รับใช้ต่อเจ้าในภายหลังพร้อมกันนี้ เนื่องจากต้องการให้พลังผีมือส่วนตัวของเจ้าเท่าที่มี สามารถแผ่อานุภาพออกมาได้จนสิ้นเชิงเท่านั้น กับเล่าฮูหามีความเสียหายอย่างไรไม่ แต่กับเจ้านับมีคุณประโยชน์อันมหาศาลประการแรก การไปสืบหาตัวการที่ระเบิดยอดเขาจี๋ฮุ้นฮงนี้ หากแม้นมีพลังผีมือที่สูงส่งขึ้นไปสักเท่าใด ก็ลดน้อยถอยอุปสรรคที่จะมาขัดขวางลงเท่านั้น...."

โค้วเกี๊ยมชี้ต้องฉุกใจได้คิดอย่างคล้อยตามไปทันที ชายชราประหลาดนับว่ามีเหตุผลสมจริงจนมิอาจจะโต้เถียงเกี่ยงงอนได้

ชายชราประหลาดกล่าวขาดคำชะงักอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เท่าที่เล่าฮูได้ทราบ เจ้าในขณะนี้ยังมิได้ตีความ

"ข้าพเจ้ามิยอม"

"มีเหตุผลอันใด?"

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์บอกแล้ว ว่าไม่พึงปรารถนารับพระคุณจากผู้อื่นได้โดยไม่มีการตอบแทน"

"แต่นี่เป็นการแลกเปลี่ยน"

"หามิได้ มันเป็นการแผ่พระคุณในลักษณะแปรสภาพต่างหาก"

"เจ้ามิคิดจะต้องการทราบข้อข้องใจที่เอ่ยถามไถ่มาเมื่อครู่ดอกหรือ"

โค้วเกี๊ยมชี้วลังเลขึ้นทันที ความอยากรู้อยากเห็นเร่งร้อนจนทำให้แทบจะต้องรับปากออกไปในทันที แต่สันดานอันทระนงโอหัง ขัดขวางห้ามปรามความคิดนั้นอยู่เต็มที่ ในยามนี้จึงงงงันไปโดยมิทราบจะกระทำอย่างไรได้

ดรุณีชุดดำที่ยืนเคียงข้างกาย เอ่ยสอดขึ้นในทันทีว่า

"โค้วเฮียไท้ รับปากท่านไปเถิด"

วิชาพิณบีศาจชั้นที่สามได้แตกฉานเลย อันพิณบีศาจชั้นที่สามนั้น นับว่าเป็นกระบวนท่าที่สูงส่งสุดยอด และเปี่ยมด้วยอานุภาพอย่างรุนแรงปานปาฏิหาริย์ หากแม้นพลังฝีมือของเจ้าไม่เพียงพอ มาตรแม้นจะนับว่าตีความได้แตกฉานจริง ยามใช้ขึ้นมาก็มิอาจจะแผ่อานุภาพได้บรรลุถึงจุดสูงสุดเท่าที่ควร"

วาจาที่ชายชราผมขาวกล่าวมาครั้งนี้ ทำให้โค้วเกียมชิ้วตกลงใจจะรับการแลกเปลี่ยน แต่เนื่องจากต้องการทราบอย่างเร่งร้อนว่า ไฉนชายชราผมขาวจึงทราบเรื่องราวอันเป็นความลับอย่างสุดยอด ที่ไม่มีผู้ใดใครอื่นจะทราบจนแจ่มแจ้งดุจดังเป็นนิ้วในฝ่ามือ จึงแข็งใจผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

"จ้าพเจ้ารับปากการแลกเปลี่ยนในครั้งนี้"

"ประเสริฐมาก ทารกน้อย จงเคลื่อนกายใกล้เข้ามานั่งขัดสมาธิลง"

โค้วเกียมชิ้วก้าวยาว ๆ ตรงไปเบื้องหน้าชายชรา

ผมหงอกขาว....

ฉับพลันนั้น....

ชายชราผมขาวพลันถอยตึง ๆ ๆ ไปสามก้าว ยกนิ้วชี้ไปที่กระบี่หักข้างเยวโค้วเกียมชิ้ว ถามอย่างพลุ่งพล่านคาลใจเป็นที่สุดว่า

"ทารก กระบี่ของเจ้า...."

โค้วเกียมชิ้วเมื่องงงันไปวูบหนึ่งแล้ว จึงตอบอย่างเฉื่อยชาว่า

"กระบี่หักเทียนมังเกี่ยม ท่านผู้มีอาวุโสรู้จักหรือ?"

"ไหนเลยเพียงจะรู้จัก เล่าฮู...."

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้พลันชะงักคำลง รีบเปลี่ยนเรื่องกล่าวว่า

"ทารก แนมีนซีวสือ (บัณฑิตหน้าตาย) โค้วบ้อ๋วย เป็นอะไรกับเจ้า?"

นับเป็นอรังที่สอง ที่โค้วเกียมชิ้วถูกถามไล่เช่นนี้มา จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดได้ว่า วาจาของทิเฒี่ยงงึ่นเหล็ง

(ไม้เท้าเหล็กกระดิ่งเงิน) มิใช่หลอกลวงข่มขู่ กระบี่นั้นนับว่าเป็นสมบัติของแนมีนซีวสือโค้วบ้ออ๋วย ที่สาบสูญไปจากวงพวกนักเลงถึงสิบกว่าปีแล้ว และเทียนมักเล่านั้งเมื่อครั้งมีชีวิต ก็เคยบอกกับตนว่ากระบี่หักนี้มีความสัมพันธ์กับชาติกำเนิด และความอาฆาตแค้นของตนอย่างแนบแน่น หรือว่าตนจะมีความเกี่ยวพันกับแนมีนซีวสือผู้นั้นจริง ๆ....

แต่โค้วเก๊ียมชี้วก็ไม่มีความรอบรู้เรื่องเกี่ยวกับกระบี่หัก และแนมีนซีวสือแม้แต่น้อย มาตรแม้นคนก็แซ่โค้วเช่นกัน แต่ผู้คนที่แซ่โค้วในแผ่นดินนั้นมีมากมายก่ายกองจนสุดคณานับ ดุจดั่งบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก็จงก็แซ่โค้ว ...

พึงหางเสียงของชายชราผมหงอกขาว คล้ายดั่งมีความสัมพันธ์กับแนมีนซีวสือ อย่างแนบแน่น สนิทสนม เราไยไม่ฉวยโอกาสนี้ถามไถ่ไปอีกครั้งเล่า

ชายชราผมหงอกขาวเมื่อเห็นโค้วเก๊ียมชี้วงงงันอยู่

เนิ่นนานมิตอบคำ สีหน้าจึงแปรเปลี่ยนไปมาอยู่หลายครั้ง ต้องกล่าวขึ้นอีกว่า

"ทารกแนมีนซีวสือโค้วบ้ออ๋วยเป็นอะไรกับเจ้า"

โค้วเก๊ียมชี้วตอบอย่างเลื่อนลอยว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบ"

"เจ้ามิทราบ ? แล้วกระบี่หักเทียนมั่งเก๊ียมของเจ้าได้แต่ใดมา"

ดรุณีคลุมหน้าในขณะนั้น พลอยถลันกายมาเบื้องหน้าคล้ายดั่งตั้งใจจะ ฟังเรื่องราวเหล่านั้น ให้เป็นที่ประจักษ์ใจจนได้

ก่อนที่ความเป็นจริงจะกระจ่างแจ้งแก่ใจนั้น โค้วเก๊ียมชี้วมิปรารถนาจะสารภาพความจริงออกไป จึงกล่าวอย่างเรื่อยเฉื่อยว่า

"ชายชราปราศจากนามผู้หนึ่งมอบให้มา"

ชายชราผมหงอกขาวอุทานดัง ๆ แล้วส่ายหน้าที่มีผมหงอกขาว จนแกว่งไกวไปมา บ่นรำพึงรำพันกับ

ตนเองว่า

"เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ แนมีนซีวสือย่อมมิยอมมอบของวิเศษสุดในพิภพ ให้แก่ผู้คนอื่นใดโดยง่ายดายอย่างเด็ดขาด"

โค้วเกียมชิ้วสงสัยใจอย่างใหญ่ลวง ว่ากระบี่หักนั้นมีความพิสดารอยู่ในที่ใด ซึ่งตนไม่มีทางจะเข้าใจได้แม้แต่น้อยนิดเลย

ดรุณีคลุมหน้าสอดปากขึ้นในขณะนั้นว่า

"โค้วเฮียไท้ ชายชราปราศจากนามที่มอบกระบี่นั้นให้แก่ท่านมีรูปลักษณะเป็นเช่นไร"

"เรื่องนี้.....เรื่องนี้.....เป็นชายชราที่สวมใส่เสื้อยาวคนหนึ่ง"

"ชายชรา คน นั้น มีหน้าตา เย็น ชา เคร่ง เครียด ใช่หรือไม่ ?"

"เรื่องนี้.....อาจบางทีจะใช่.....เพราะข้าพเจ้าจำมิได้แล้ว"

ชายชราผมขาวที่อยู่ข้างกาย พลันร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"มันนั่นเอง มันนั่นเอง ถูกแล้ว มันชอบสวมใส่เสื้อยาวมาชั่วชีวิตจนติดเป็นนิสัย...."

ดรุณีคลุมหน้ากล่าวขึ้นบ้างว่า

"มันคือใคร ?"

"แนมีนซีวสือ (บัณฑิตหน้าตาย) โค้วบ้อ๋วย"

โค้วเกียมชิ้วลอบตื่นตระหนกในใจอย่างยิ่ง คำนึงว่า

"เรื่องราวในโลก ไหนเลยจะบังเอิญจนถึงเพียงนี้ เรากล่าวไปอย่างเรื่อยเปื่อยหาความจริงมิได้ แต่กลับไปประจวบกับเรื่องนั้นได้อย่างเหมาะสม ดูท่าคงมิอาจกลบเกลื่อนให้ผ่านไปได้อย่างง่ายดายแล้ว สมควรจะสืบสาวถึงต้นตอของเรื่องให้เป็นที่รู้แจ้งกันในคราวนี้"

พอได้คิดเช่นนั้น จึงกล่าวขึ้นทันทีว่า

"ท่านผู้อาวุโส กระบี่หักเล่มนี้มีความพิสดารอยู่ในที่ใด ? ทรงคุณค่าประเภทไหน ?"

"เจ้ามิทราบ ?"

"มิทราบเลย"

"ผู้ที่มอบกระบี่ให้เจ้า มิเคยบอกกล่าวกับเจ้าดอกหรือ ?"

"มิได้บอก"

"นั่นก็แปลกมากไปแล้ว ในโลกนี้ไหนเลยจะมีเรื่องประหลาดพิกลจนถึงเพียงนี้"

ดรุณีคลุมหน้าคล้ายดังมีความสนใจในเรื่องนี้อย่างยิ่ง นางกล่าวสอดขึ้นว่า

"โค้วเฮียไท้ ผู้มอบกระบี่ให้ท่านยามนี้อยู่ที่ใด ?"

"มิทราบได้"

"ไฉนท่านจึงเอ่ยแต่คำมิทราบๆ อยู่ตลอดเวลาเล่า"

"เรื่องจริงมันเป็นเช่นนั้น"

ชายชราประหลาดผมขาว เหลียวหน้ากล่าวกับดรุณีคลุมหน้าว่า

"โกวเนี้ยน้อย ๆ บิดาท่านเมื่อครั้งอดีต เคยยกท่านให้เป็นคู่หมั้นของบุตรคนเล็กแนมีนซิวสือโค้วบ้อ๋วย

ใช่หรือไม่ ?"

ดรุณีคลุมหน้าถอยออกไปสองก้าว อย่างตื่นตกใจ ส่งเสียงสั่นระรัวขึ้นว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส เหตุไฉนจึงทราบได้ ?"

"นี่ก็เป็นเรื่องที่บิดาท่านเล่าให้กับเราฟัง"

"ถูกแล้ว มีเรื่องเช่นนี้จริง"

โค้วเกียมซิ้ว พลันหวนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งอยู่บนภูเขาเซียวซิกฮง เมื่อคราแรกเริ่ม พบปะกับดรุณีคลุมหน้า นางบอกว่าได้หมั้นกับบุรุษหนึ่งตั้งแต่ยังเยาว์วัย เนื่องจากคู่หมั้นมิทราบว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร ดังนั้นพออายุย่างเข้าสิบสี่ปี จึงเริ่มคลุมหน้าและสาบานไว้ว่านอกเสียจากจะพบปะกับคู่หมั้นหมายอีกครั้งหนึ่ง มาตรมิเช่นนั้น ชั่วชีวิตนี้จะคลุมหน้าไว้จนจวบวันตาย ที่แท้คู่หมั้นของนางคือบุตรคนเล็กของแนมีนซิวสือโค้วบ้อ๋วยนั่นเอง

ในฉับพลันทันใดนั้น

เสียงแหวกฝ่าอากาศดังแว่วมาแต่ไกลอย่างเร่งร้อน

บทที่ ๒๓

ความลับที่ถูกเปิดเผย

ทุกคนภายในบริเวณนั้น พากันตื่นตระหนกตกใจยิ่ง.....

จากนั้น....

เสียงตวาด ก้องได้ ดังกังวาน มาหลาย ต่อ หลายครั้ง อย่างรวดเร็วโด่งดัง

หะแรกโค้วเกี๊ยมชั้วเป็นคน กระโดดร่าง พุ่ง ปราดออกไปก่อน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปดูว่าเป็นเรื่องใด"

วาจาพอกล่าวออกจากปาก ร่างได้พลิ้วไปไกลกว่าหนึ่งร้อยเชี๊ยะแล้ว

ดรุณีคลุมหน้า สี่มัจจุราชดำ และชายชราประหลาดผมหงอกขาว ต่างพากัน กระโดดไล่ ทยอย ตาม กันไปอย่างเร่งร้อน

โค้วเกี๊ยมชั้วมีความว่องไวประหนึ่งสายฟ้า พุ่งกายตรงไปยังทิศทาง ที่มีเสียง ตวาดว่า อย่าง เร่ง ร้อน รวดเร็ว ริมโสตคล้ายดังได้ยินเสียงพลัง ปะทะอากาศดังมาอย่างแผ่วเบา จึงทราบว่ามีคนกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด รีบเร่งผีเท้าอย่างเต็มกำลัง จึงรวดเร็วยิ่งกว่าดาวตกที่พุ่งลงจากฟากฟ้า....

ฉับพลันนั้น....

เสียงแผดร้อง อันโหยหวน สั่น สะเทือน อารมณ์ดังแว่วเข้ามาอีกครั้ง จากนั้น ทุกสิ่งก็เงียบงันลงไปในทันที

โค้วเกี๊ยมชั้วมุ่งหน้า ตรงไปยังทิศทาง ที่มีเสียงแผดร้อง ดุจดังสายฟ้าแลบ มองแต่ไกลเห็นมีเงาร่างมากมายหลายสาย กำลังวิ่งไล่กันจากออกไปทั่วทุกทิศทาง ผู้วิ่งนำหน้านั้นเป็นมนุษย์ ประหลาดที่มี ผ้าดำคลุม ตั้งแต่ศีรษะ

จรดปลายเท้า ทำให้ฉุกใจได้คิดขึ้นทันที....

บนพื้นยามนี้ มีซากศพของบุรุษหน้าตาขี้ริ้วอัปลักษณ์อย่างสุดทุเรศนอนอยู่สี่คน

โค้วเกี๊ยมชิ้วต้องร้องโพล่งขึ้นอย่างตื่นตกใจว่า

"ฮุ่งมั่งซี่ไกว่...."

"ฮุ่งมั่งซี่ไกว่ ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้วรีบหันควับกลับไป ผู้ที่ทวนคำของตนนั้นคือชายชราประหลาดผมหงอกขาวนั่นเอง จากนั้นดรุณี คลุมหน้า และสี่มัจจุราชดำ จึงพากัน พุ่งกาย ลงสู่พื้นอย่างรวดเร็ว

"ถูกแล้วฮุ่งมั่งซี่ไกว่ ทูตของปราสาทมารทักษิณ" ชายชราผมหงอกขาวกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ฮุ่งมั่งซี่ไกว่มีผีมือที่ไม่ต่ำทรามเลย ผู้ลงมือประหารมันเป็นใครกันแน่ ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้วส่งเสียงคล้ายดั่งรำพันกับตนเองว่า

"นอกเสียจากมัน อือม์ ต้องเป็นมันอย่างแน่นอน ผู้อื่นจะไม่มีความรวดเร็วว่องไวได้ถึงปานนี้อย่างเด็ดขาด"

สตรีคลุมหน้าพลอยรู้สึกตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นบ้างว่า

"โค้วเฮียไท้ มันคือใคร ?"

"ผู้วิปโยค"

"ผู้วิปโยค ?...."

"ผู้วิปโยค ? ผู้วิปโยคคือใคร ? ยังมิเคยได้ยินนามนี้มาแต่ใดเลย ?"

ทุกคนในบริเวณนั้น จึงพากันตื่นเต้นงงงันอย่างสนใจ

ดรุณีคลุมหน้าส่งเสียงอันสุดจะตื่นเต้นขึ้นว่า

"ผู้วิปโยคเป็นบุคคลมีรูปลักษณะใด ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้วสายหน้าแล้วกล่าวว่า

"เป็นมนุษย์ ประหลาด ที่ ทรง ผีมือ สูง ล้ำ สุด ยอด มีการกระทำอันเร้นลับ สุดจะขบคิด คาดเดา ดั่งราว กับเป็นภูตผีปีศาจ

"แล้วไฉนท่านทราบได้ว่าเป็นตัวมัน ?"

"เมื่อครู่นี้ข้าพเจ้าเห็นเงาร่างคนหลายสาย พุ่งปราดหายออกไป ในจำนวนผู้ถูกไล่ตามมีเงาร่างคล้ายดั้งมันอยู่"

"ท่านเคยเห็นผู้วิปโยคมาแล้ว ?"

"มิได้เห็นอย่างประจันหน้า แต่ข้าพเจ้าเคยเหลือบเห็นเงาร่างของมัน"

"อ้อ เป็นผู้วิปโยคที่เมื่อเร็ว ๆ นี้ บุกฝ่าเข้าไปในป้อมค่ายเกี๊ยมเบ้ายามราตรี เด็ดศีรษะมือพิฆาตฟ้าเทากึงออก แล้วแขวนซากศพมันประจานอยู่บนกำแพงเกี๊ยมเบ้าใช่หรือไม่ ?"

"ถูกต้องทุกประการ"

"แปลกแท้ เหตุไฉนมันยังจะมาฆ่าฟันทูตทั้งสี่ของปราสาทมารทักษิณ มันทั้งสองฝ่ายเหตุไฉนมาบนยอดเขาจี๊ฮุ้นฮง ด้วยจุดประสงค์อันใดกัน"

นี่จึงเป็นสิ่งที่สร้างความคลางแคลงใจให้แก่ผู้คน

อย่างยิ่งยวด

โค้วเกี๊ยมชั้วเมื่อกล่าวจบแล้ว หันไปกล่าวกับชายชราผมหงอกขาวว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส เรายังคงมาตกลงเงื่อนไขที่พูดกันเมื่อครู่นี้เถิด"

"ก็ได้"

"ขอท่านผู้มีอาวุโส โปรดเล่าถึงเรื่องของแนมีนซีวสือโค้วบ้อ๋วยโดยละเอียดด้วย"

ชายชราผมขาวครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ คล้ายดั่งกำลังทบทวนหวนถึงความหลัง และก็คล้ายดั่งกำลังสงบอารมณ์ที่ยุ่งเหยิงพลุกพล่าน จากนั้นเมื่อกระแอมเสียงแหบ ๆ สองครั้งแล้ว จึงกล่าวอย่างแช่มช้าขึ้นว่า

"เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ในวงพวกนักเลงมีวลีที่เลื่องลืออยู่ประโยคหนึ่งว่า "โกวอิมแนฮุ้นเจี๋ยง ซั้งชำม้อท้ออุย...."

"โปรดไขความละเอียดด้วย"

"วลีสองประโยคนี้ แต่ละคำเป็นสัญญลักษณ์แทนตัวของ บุคคล อันยอดเยี่ยม สูงส่ง ของ บู๊ลิ้มในยุคนั้น มีทั้งธัมมะและมารอันชั่วร้าย เหล่ามารอันโฉดชั่วหลายคนในจำนวนนั้น แทบจะสร้างความปั่นป่วนจนบู๊ลิ้มถล่มทลายลงไป...."

"จากตั้งแต่ต้นของวลีมาเอ่ยอธิบาย คือโกวตั๊กแซะ (อาคันตุกะเดียวดาย) อิมฮวงกุ้ยนึ่ง (บีศาจสตรีมหากาพ) และแนมีนชีวสือ (บัณฑิตหน้าตาย) ซึ่งเป็นสามีภรรยากับ ฮวงฮุ้นชิ้ว (มือตลบเมฆ) ทิเจี่ยงงึ่นเหล็ง (ไม้เท้าเหล็กกระดิ่งเงิน) โค้วตั๊กซิ้งกุน (มนุษย์เทพเบญจพิษ)...."

โค้วเกียมชิ้วอดมิได้ร้องสอดขึ้นว่า

"โง้วตั๊กซิ้งกุน (มนุษย์เทพเบญจพิษ) ผู้นั้นคือประมุขของประสาทมารทักษิณ (เทียนน้ำม้อเก็ง) ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว นับตามลำดับลงไปอีกคือบิดามารดา

ของม้อย่งโกวเน้ย เง็กมีนชำซิ้ง (เทพอำมหิตหน้าหยก) และโซวฮุ้นม้อกี (นางมารผลาญวิญญาณ) และต่อลงไปก็คือแป๊กฮวกท้อโซ่ว (เฒ่าค่อมเกศาขาว) และบ้วนเม้ยวอุยเซี่ย (จอมแพทย์สารพัดเปรื่อง) ทั้งสิ้นรวมกันยกย่องเจ๊ยเซ้ยจับจุน (เทพมารทศสักการะ–ผู้สูงส่งสัตย์ซื่อและมารร้ายโฉดชั่ว ที่มีผีมือสุดยอดควรได้รับการสักการะทั้งสิบคน)

โค้วเกียมชิ้วพึงจนเคลิบเคลิ้มหลงใหลอย่างยิ่งเจ๊ยเซ้ยจับจุน (เทพมารทศสักการะ) นั้น ตนเพิ่งเคยพบมาคนเดียว นั่นคือทิเจี่ยงงึ่นเหล็งผู้เป็นซือแป่ของตุยฮุ้นเช้งนึ้งก้วยยู่หุย แต่มิเคยประมือกัน จึงมิทราบว่าพลังผีมือของฝ่ายตรงข้ามจะสูงล้ำถึงขั้นใด

ชายชราผมหงอกขาวหยุดอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"เจ๊ยเซ้ยจับจุนนี้ ได้ปลีกตัวไปจากบู๊ลิ้มทีละคนทีละคนจนแทบหมดสิ้น เหลือเพียงจำนวนน้อยที่มีบาง

ครั้งบางคราปรากฏหน้าขึ้น เมื่อสิบห้าปีก่อน ในวงพวกนักเลงพลันมีข่าวเล่าลืออย่างหนาหูว่า หนึ่งในเทพมารทศสักการะ คือแนมีนซีวสือ (บัณฑิตหน้าตาย) โค้วบ้ออ่วย ไปได้กระบี่หักเทียนมังเกี่ยมมาโดยบังเอิญ แต่ความเป็นจริงจะมีเช่นไร ก็ไม่มีทางยืนยันให้แน่ชัดได้ เนื่องจากบัณฑิตหน้าตายโค้วบ้ออ่วยนับแต่นั้นมา ก็ไม่ปรากฏหน้าในวงพวกนักเลงอีก คาดมิถึงว่ากระบี่เล่มนั้นจะมาตกอยู่กับเจ้าทารกได้ ในความคาดคำนวณ บู๊ลิ้มยุคนี้จะต้องปั่นป่วน วุ่นวายจนกลายเป็น มรสุมเพราะกระบี่เล่มนี้อีกอย่างแน่นอน"

โค้วเกี๊ยมชั้วต้องสะท้านขึ้นทั้งร่างอย่างตื่นเต้นหลังจากระงับใจอยู่ชั้วครู่แล้ว จึงกล่าวว่า

"กระบี่เทียนมังเกี่ยมเล่มนี้ มีคุณค่าอันวิเศษอยู่ที่ใด ?"

ชายชราผมหงอกขาวอุทานในลำคอ แล้วกล่าวว่า

"เจ้าไม่มีความรู้ในกระบี่หักเล่มนี้เลยแม้แต่ประ-

การหนึ่งประการใด ?"

โค้วเกี๊ยมชั้วกล่าวอย่างกระดากใจว่า

"ถูกแล้ว"

ชายชรา ประหลาด ผมขาว ครุ่น คิด อยู่ ครู่ หนึ่ง จึงกล่าวว่า

"ในคำร่ำลือ กระบี่เทียนมังเกี่ยมนี้เป็นสมบัติของบ้วนม้อเทียนจุน (จอมพ้าพญามาร) และภรรยาที่มีชีวิตอยู่ในสมัยห้าร้อยปีก่อน เมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้น ค่ายสำนักใหญ่ทั้งเก้าห่ง แทบจะถูกทำลายจนสูญสลายไปจากแผ่นดิน ย่อยยับเสื่อมโทรมจนไม่มีทางฟื้นฟูได้ นั่นคือการกระทำอันชั่วร้ายของจอมพ้าพญามังกร (บ้วนม้อเทียนจุน) และภรรยา...."

"แล้วไฉนจึงกลายเป็นเหลือครึ่งท่อนเล่า ?"

"ภายหลัง จอมพ้าพญามารและภรรยา เนื่องจากสำนึกบาปที่ก่อกรรมการฆ่าฟันมามากมายเกินไป จึงพากันปลีกตัวเข้าเร้นกาย สองสามีภรรยาทุ่มเทความ

หมกมุ่นครุ่นคิด เป็นเวลากว่า หกสิบปีเต็ม จึงรวบรวมวิชาผีมือที่เคยฝึกปรือมา บัญญัติห้ากระบี่เทียนมั๋ง (เทียนมั๋งโง้วเล็ก) สลักไว้บนตัวกระบี่นั้น เมื่ออีกสองร้อยปีให้หลัง กระบี่เทียนมั๋งเกี่ยมเล่มนั้นมีผู้พบเห็น ปรากฏ อยู่ใน ยอดเขาจี้ไก้ฮงของฮ่วงซัว ดังนั้น จึงเกิดการยื้อแย่งช่วงชิงกันในระหว่างผู้ทรงธัมมะและอธรรม ก่อการฆ่าฟันกันอย่างดุเดือดนองเลือดมาเป็นเวลากว่าสิบวัน ซากศพถมทับอยู่บนยอดเขาจี้ไก้ฮง ดุจดั่งขุนเขาโลหิตเนืองนอง ดุจดั่งท้องธาร ยอดผีมืออันดับสูงของบู๊ลิ้มที่พากันไปเสียชีวิตบนยอดเขาแห่งนั้น มีไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันคน....”

โค้วเกี๊ยมซ้วและดรุณีคลุมหน้า ต่างพากันตื่นเต้นจนไหวหวั่นด้วยความพรั่นพรึง

ชายชราประหลาดผมขาวกล่าวสืบต่อไปว่า

“เนื่องจากทุกคนทราบว่าหากแม้นได้ ห้ากระบี่เทียนมั๋งไปฝึกปรือจนสำเร็จแล้ว ก็สามารถขึ้นดำรงตำแหน่งยอดผีมือ อันดับหนึ่งของพิภพได้อย่างเต็มภาคภูมิ

ดังนั้น ชนชาวบู๊ลิ้มจึงไม่เสียดายในการเสี่ยงชีวิต และโลหิตเข้าช่วงชิงกระบี่นั้น การต่อสู้อันโหดเหี้ยมทารุณดำเนินจนผลที่สุด เหลือเพียงแต่แดงดำสองพิฆาต (อั๊งเฮ็กน่อซั๊ว) หักล้างผลาญชีวิตกันอย่างลืมเป็นลืมตาย และยังมีผู้ทรงผีมืออันดับสูงอีกจำนวนน้อย ที่สำนึกตัวได้ว่าไม่มีทางจะต้านทานรับมือต่อสองพิฆาตนั้นได้ จึงจำยืนดูอยู่รอบนอก แดงดำสองพิฆาตนี้ ต่างเป็นศิษย์อาจารย์เดียวกัน มีพลังผีมือที่คู่ควรกัน เมื่อหักล้างผลาญกันไปถึงกว่าหนึ่งพันกระบวนเพลงแล้ว ทั้งสองฝ่ายต่างโลหิตชุ่มโชกเนืองนอง เรี่ยวแรงร่อยหรอจนหมดสิ้น หากเข่นฆ่ากันต่อไป ผลสุดท้ายก็ต้องล้มตายลงไปด้วยกันทั้งคู่ ปล่อยให้ผู้อื่นได้ประโยชน์แบบชุบมือเปิบไปอย่างแน่ชัด สองพิฆาตเมื่อคำนึงถึงเหตุผลข้อนี้แล้ว ทั้งสองฝ่ายจึงพากันหยุดมือเลิกราการผลาญชีวิต หักกระบี่เล่มนั้นไปไว้คนละครึ่งท่อน โดยตกลงกันว่าจะหาสถานที่อันเร้นลับ มาประลองกันอีกครั้งอย่างจริงจัง

ผู้มีชัยก็จะได้กระบี่อีกครึ่งหนึ่งไป ในยามนั้น พิฆาตแดงเป็นผู้ได้ปลายกระบี่ไป ส่วนพิฆาตดำได้ด้ามกระบี่อันที่เจ้ามีอยู่นี้ และเหตุการณ์ภายหลังจะเป็นเช่นไรจวบจนบัดนี้ก็ไม่มีผู้ทราบได้...."

"กระบี่เทียนมั๋งเกี่ยม นอกจากมีวิชาห้ากระบี่เทียนมั๋งอันสูงสุดยอดตามคำร่ำลือแล้ว ยังจะมีความลับอื่นใดที่แอบแฝงอยู่หรือไม่ก็มิอาจทราบได้"

เมื่อถึงตอนนี้ หยุดสูดลมหายใจแรง ๆ แล้วกล่าวสืบต่อไปว่า

"สำหรับแนมีนซีวสือ เมื่อได้กระบี่ครึ่งเล่มนี้ไปแล้ว จะผลัดเปลี่ยนมือผู้ใดไปหรือไม่ก็มิอาจทราบได้เช่นกัน แต่เท่าที่เจ้ากล่าวมาว่า เป็นชายชราปราศจากนามผู้หนึ่งมอบให้ กลับทำให้ทุกคนต้องเกิดความงุนงงสงสัยอย่างยิ่งแต่ทว่าเล่าฮูขอตักเตือนเจ้าอย่างหนักแน่น จริงใจว่าการที่เจ้าสะพายอย่างเปิดเผยสะดุดตาเช่นนี้ ผลสุดท้ายจะเป็นเช่นไรนั้น ไม่มีผู้ใดกล้าคาดคิดได้อย่างแน่นอน"

ชายชราผมขาว ย่อมมิเข้าใจในเจตนาของ โค้วเกี้ยมชิ้วอย่างแน่นอน ว่าจะต้องการใช้กระบี่หักนี้ มาเป็นเบาะแสเพื่อสืบเสาะชาติกำเนิดของตนนั่นเอง

โค้วเกี้ยมชิ้วงุนงงอย่างเลื่อนลอยไปแล้ว เพราะจนปัญญาที่จะขบคิดหาปริศนาชาติกำเนิดของตน จากคำบอกเล่าที่ชายชราผมขาวกล่าวมา อย่างละเอียดถี่ถ้วนได้

หากแม้นเทียนมักเล่านั๋งไม่ตาย ทุกสิ่งก็จะคลี่คลายลงได้โดยแจ่มแจ้งชัดเจน แต่เทียมมักเล่านั๋งตายจากไปแล้ว

เมื่อหวนคิดถึงการตายของเทียนมักเล่านั๋ง โค้วเกี้ยมชิ้วต้องเหลือบเหลียวไปที่ฮุ่งมั่งซี่ไกว่ ซึ่งเหลือแต่ซากศพบนพื้นด้วยความเคียดแค้นอาฆาตไปแวบหนึ่ง

ฮุ่งมั่งซี่ไกว่ได้รับคำสั่งจาก ประมุขปราสาทมารทักษิณ (เทียนน่ำม้อเก๋ง) โง้วตั๋งซิงกุน (มนุษย์เทพเบญจพิษ) เพื่อไล่ล่ากระบี่หักเล่มนี้ และพลอยฆ่าฟันเทียนมักเล่านั๋งไปด้วย เรื่องนี้จะต้องมีความลับลมคมในอัน

ใหญ่ยิ่งแฝงอยู่เป็นแม่นมั่น

เหตุไฉนมนุษย์เทพเบญจพิษ จึงส่งคนไปทวงถามกระบี่หักจากเทียนมักเล่านั่งได้?

มันอาศัยเรื่องใดมาบีบใจว่า กระบี่หักนี้ต้องอยู่ที่เทียนมักเล่านั่ง?

โค้วเก๊ียมชั้วขบคิดอย่างไร ก็หาความเข้าใจมิได้เลย

ดังนั้นเอง....

โค้วเก๊ียมชั้วจึงลอบตกลงที่จะ ไปสืบเสาะภายในปราสาทมารทักษิณสักครั้ง เพื่อจะคลี่คลายปริศนาที่น่าสงสัยนี้ให้ได้

ชายชราประหลาดผมขาวเมื่อเล่า ตำนานของกระบี่หักเทียมมั่งเกี๋ยมจบสิ้นแล้ว จึงหยุดอยู่ครู่หนึ่ง หันไปหัวร่อฮา ฮา ให้แก่โค้วเก๊ียมชั้วแล้วกล่าวว่า

"ทารก เรามาจัดการเรื่องราวการแลกเปลี่ยนกันให้เป็นที่เรียบร้อยเถิด"

"ก็ได้"

โค้วเก๊ียมชั้วจึงขัดสมาธิลงกับพื้นไปในบัดดล

ชายชราประหลาดผมขาวเคลื่อนกายเข้ามา อีกหลายก้าว ทรุดกายนั่งลงทางด้านหลังโค้วเก๊ียมชั้ว ยื่นฝ่ามือทาบไปบนจุดเนี่ยมึ่งฮวกอันสำคัญแล้วกล่าวว่า

"ทารก ชีวิตของเจ้าในขณะนี้ ได้อยู่ในกำมือของเล่าฮูแล้ว"

โค้วเก๊ียมชั้มสะท้านใจอย่างรุนแรง เส้นโลหิตพองขึ้นจนโปนในฉับพลันทันที เลือดลมปราณพุ่งพล่านอย่างรุนแรง เพลิงโทสะได้ลุกฮือโหมขึ้นทีละน้อยเพราะคาดคิดอย่างไรก็คำนวณมิถึงว่า ชายชราผมขาวจะมากระทำเช่นนี้ต่อตน เคียดแค้นเดือดดาลจนตัวสั่นระริก ขบฟันจนเสียงดังกรอดๆ อยู่ตลอดเวลา

ดรุณีคลุมหน้าเห็นสภาพผิดพลาดท่าเช่นนั้น ขณะจะ....

ชายชราผมขาวตวาดเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

"ทารกหญิง เจ้ากล้าเข้ามาอีกก้าวเดียว เราก็จะทำลายมันไปเสียก่อน"

ดรุณีคลุมหน้าถูกคำขู่จนต้องชะงักกาย เอาไว้ในฉับพลันพลัน ตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

"เฒ่าสารเลว เจ้าคิดจะกระทำอย่างไร"

ชายชราผมขาวหัวร่อเฮอะ เฮอะ เสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"มิคิดอย่างไร เจ้ามอบพิณและกระบี่ออกมาเล่าฮูก็จะไว้ชีวิตเจ้าสักครั้ง"

"ทำไม่ได้"

"แต่ตามใจเจ้ามิได้ดอก"

ฝ่ามือที่ทาบอยู่บนจุด เนื่ยมึ่งฮวกถูกกดหนักลงไปกว่าเดิม ทำให้โค้วเกี๊ยมชิ้วต้องสยิวกายด้วยความหนาวเห็นบอย่างลืมตัว ชายชราประหลาดผมขาวใช้อีกมือ

หนึ่งปลดพิณบีศาจออกจากหลังของโค้วเกี๊ยมชิ้ว แล้วชักกระบี่เทียนมั่งเกี่ยมที่หว่างเอวมา ด้วยความรวดเร็วว่องไวประหนึ่งสายฟ้า....

โค้วเกี๊ยมชิ้วในความเคียดแค้น เดือดดาลปานถูกไฟสุมน้ำ จึงลืมเลือนถึงความเป็นความตายใดๆ ทั้งสิ้น ลุกพรวดพราดขึ้นอย่างเร่งร้อนตวัดฝ่ามือฟาดกลับไปทางด้านหลังอย่างหักโหมรุนแรง....

แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกันนั้น โค้วเกี๊ยมชิ้วรู้สึกว่าจุดสำคัญห้าแห่งในร่างตน ถูกชายประหลาดผมขาวปาดเข้าใส่อย่างแม่นยำถนัดถนี่

ชายชราผมหงอกขาว พลิ้วกายถอยปราดออกไปอย่างเร่งร้อน....

โค้วเกี๊ยมชิ้วคาดคิดมิถึงว่าตน จะสามารถหนีรอดออกจากเงื้อมมือ ของของฝ่าตรงข้ามได้อย่างง่ายดายเพราะโชคช่วยเช่นนี้ ร่างยังมิทันจะทรงได้มั่นคง ฝ่ามือทั้งสองจึงตะปบฟาดออกไปอีกอย่างซับซ้อนหักโหม พลัง

ฝ่ามือที่โถมเข้าด้วยความคลั่งแค้นเดือดดาลนี้ จึงมีความรุนแรงแกร่งร้าวอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจยิ่ง

ชายชราผมขาวหัวร่อฮา ฮา เสียงสนั่นหวั่นไหว ปากคลุ้มคลั่ง ฝ่ามือซ้ายยกขึ้นควงไปวูบหนึ่ง พลังอันหยุ่นเหนียวไร้สภาพ จึงปะทะเอาจนพลังฝ่ามือที่แกร่งกร้าวรุนแรงของโค้วเก๊ียมชั้ว ต้องอันตรธานไปไม่เหลือหลอจากนั้น มือขาวพลันตวัดฟาดกลับมาอย่างรวดเร็วฉับพลัน....

โค้วเก๊ียมชั้วเมื่อฟาดฝ่ามือทั้งสองออกไป ถูกฝ่ายตรงข้ามเพียงใช้มือซ้ายควงขึ้นตลบหนึ่ง พลังของตนก็ปลาสนาการจนหมดสิ้น ดุจดังศิลาร่วงลงไปในท้องทะเลใหญ่ จึงตื่นตระหนกตกใจจนขวัญหาย ความคิดยังมิทันจะเริ่มบังเกิดขึ้น พลังอันมหาศาลปานภูเขาทลายก็โถมทะลักตรงมาที่เบื้องหน้า จึงรีบลนลานถีบเท้าพุ่งกายออกไปทางด้านหลัง

ชายชราผมขาวคล้ายดั่งคาดเดาว่า โค้วเก๊ียมชั้ว

จะต้องทำในลักษณะนี้ ฝ่ามือซ้ายจึงได้ตวัดฟาดเข้าไปในห่วงกลางอากาศ ติดต่อกับพลังฝ่ามือขวา เป็นการฟาดดักเอาไว้อย่างเหมาะสม โค้วเก๊ียมชั้วเมื่อพลั้วร่างเลี่ยงหลบหลีก จึงเป็นการดาเข้าหาพลังที่ฟาดเข้ามาในคราหลังอย่างตรง ๆ

เสียงดังโครมขึ้นก็กก้อง โค้วเก๊ียมชั้วตีลังกาห่วางกลางอากาศไปหนึ่งตลบ จึงร่วงหล่นกับพื้นซึ่งไกลไปกว่ายี่สิบเชี๊ยะจนดังสนั่น เลือดลมปราณพลุ่งพล่านนัยน์ตามีแต่ประกายสีทองขึ้นจนแวววับจับตา แข็งใจกลั้นโลหิตที่กระอักออกจากปากเอาไว้ ผุดลุกขึ้นยืนในทันใด

ครุณีคลุมหน้ามี ความละเอียดรอบคอบอย่างยิ่งมาตรแม้นจะดูออกว่า เป็นเรื่องที่มีความนัยอย่างไรแอบแฝงอยู่ หากวิจารณ์ตามพลังฝีมือ ชายชราผมขาวนี้สูงส่งไปกว่าโค้วเก๊ียมชั้วมากมายหลายเท่านัก ไหนเลย เมื่อสกัดจุดเมี่ยมึงอันสำคัญแล้ว จะปล่อยให้โค้วเก๊ียมชั้ว

หลุดรอดออกไปได้ ดังนั้น นางจึงยืนรอดูเหตุการณ์อยู่ด้านข้างอย่างสงบเยือกเย็น

โค้วเก๊ียมชั้วเมื่อผุดลุกขึ้นยืนได้ ตาทั้งสองแดงฉานปานประกายไฟ หน้าอันเงามสง่ากลายเป็นสีเขียวคล้ำไปแล้ว มิส่งเสียงว่ากล่าวแม้แต่คำเดียวก็พลิ้วกายเข้าไปร่วมสิบเชี๊ยะ ตวัดผ่ามือโครมครามสองครั้งสองผ่ามือได้ทุ่มเทพลังที่มีอยู่ทั่วทั้งตัวออกไป จึงหนักหน่วงรุนแรงกุจกังมรสุมอันคลุ้มคลั่ง ที่โถมกระแทกเข้าใส่หน้าผา

ชายชราผมขาว หัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวไม่หยุดยั้ง ผ่ามือทั้งสองไขว่กันขึ้นผลักพลังอันมหาศาลปานพายุ ที่หนักหน่วงรุนแรงพอจะทลายขุนเขาออกไปปะทะ

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวได้บังเกิดขึ้นอีกครั้ง พลังกระจัดกระจายออกไปรอบบริเวณ ผสานกับเสียงคราง หนัก ๆ ในลำคอ แล้วโค้วเก๊ียมชั้วก็เซตึง ๆ ๆ ถอยออกไปห้าก้าวอย่างเสียหลัก ร่างส่ายโงนเงนไปมา มิอาจกล้ำกลืนต่อเลือดลมปราณ ที่พลุ่งพล่านในอกได้อีกแล้ว

จึงต้องอ้าปากกระอักเป็นโลหิตออกมาลำยาว

ครุณีคลุมหน้าเห็นผิดพลาดท่าไปมากมายนัก จึงพลิ้วกายเข้าไปในลานต่อสู้ ผ่ามือขาวสะอาดตวัดฟาดไปมาอยู่หลายครั้ง พลังลมเทพยดาไร้สภาพจึงได้พุ่งปราดออกไปอย่างไร้สุ้มเสียงวี่แวว จู่โจมเข้าใส่ชายชราอย่างโหดเหี้ยมดุดัน

ชายชราผมขาวกลับมิเลี่ยงหลบหลีกเลย คล้ายดั่งหาความแยแสสนใจมิได้

เห็นพลังผ่ามือลมเทพยดาไร้สภาพ ได้ฟาดเข้าใส่ฝ่ายตรงข้ามอย่างถนัดถนี่แม่นยำ แต่ชายชราผมขาวกลับยืนเด่นเป็นสง่า หาได้หวั่นไหวแม้แต่น้อยนิดกับพลังที่รุนแรงแกร่งกร้าวนี้ได้ ไม่เพียงครุณีคลุมหน้าจะตื่นเต้นจนขวัญสะเทือนเท่านั้น แม้โค้วเก๊ียมชั้วพลอยรู้สึกตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง

ชายชราประหลาดผมขาวชะงักเสียง หัวร่อไว้แล้วกล่าวว่า

"ทารกหญิงมาตรแม้นจะรู้ซึ้งถึง เคล็ดวิชาน้อยอย่างแตกฉาน แต่พลังการฝึกปรือยังมิเพียงพอ"

ดรุณีคลุมหน้าต้องแค่นเสียงอย่างเย็น ชาขึ้นทันนี โค้วเกี้ยมชั้วถูกชิงทั้งกระบี่และพิณคู่มือ จึงกล่าวมิถูกถึงความเดือดดาลคลั่งแค้น และอาฆาตมาดร้าย สะอึกเท้าเข้าไปอีกสามก้าว ทุ่มเทพลังทั่วทั้งตัวเข้าใส่ผ่ามือทั้งสอง ขบกรามแนบแน่นแล้วตวัดฟาดออกไปอย่างโหมสุดตัวทันที

ชายชราผมขาวพลอยย่อร่าลงเล็กน้อย ผ่ามือทั้งสองยกขึ้นเสมออกออกกระแทกรับโดยฉับพลัน

ทั้งสองฝ่ายต่างทุ่มเทพลังเข้า ฟาดใส่กันอย่างหักโหม ความหนักหน่วงรุนแรงของพลังจึงดื่นตระหนกตกใจต่อชาวโลกอย่างยิ่ง

ดรุณีชุดดำพลอยพลิ้วกาย อันแน่งน้อยออกไปตวัดผ่ามือด้วยความว่องไวประหนึ่งสายฟ้า ฟาดเข้าใส่ในกึ่งกลางพลังผ่ามือ ของชายชราผมหงอกขาวทันที....

เสียงดังโครมขึ้นก็กก้องจนแผ่นดิน สั่นสะเทือนเลื่อนลั่น กระแทกกระทั้นจนเสียงสะท้อนก้องอื้ออึงทั่วทุกสารทิศ กึงไม้ใบหญ้าร่วงพรูลงมาไม่หยุดยั้ง เสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดดังขึ้นจนโหยหวน เมื่อโค้วเกี้ยมชั้วอ้าปากกระอักโลหิตออกมาอีกครั้งอย่างมากมาย ร่างปลิวละลิ่วออกไปจนสุดแรง....

ดรุณีคลุมหน้าไม่เพียงแต่จะต้านทานพลังผ่ามือของชายชราผมขาวมิหยุดเท่านั้น ยังกับถูกการกระแทกจนเซถลาออกไปหลายก้าว

ชายชราผมขาวหัวร่อเสียงดังดั่งคลุ้มคลั่ง เผ่นกายโถมเข้าหาโค้วเกี้ยมชั้วอีกครั้ง....

ดรุณีคลุมหน้าตวาดเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

"เจ้ากล้า ?"

พลางพุ่งกายเข้าหาดุจดั่งสกุณาถลาลม

สี่มัจจุราชดำพลอยพากันสะอึกกาย เข้าจู่โจมโหมใส่โดยพร้อมเพรียงกันดุจสายฟ้า

ชายชราผมหงอกขาวยามนี้ยืนอยู่เบื้องหน้ากายโค้วเก๊ียมชั้วที่นอนแน่นิ่ง กับร่างที่โถมเข้ามาทั้งห้าคนนั้น ตวัดผ้ามืออย่างหนักหน่วงรุนแรงออกไปต้านทานอย่างรวดเร็ว....

ดรุณีคลุมหน้าและสี่มัจจุราชดำ ถูกพลังอันมหาศาลนี้กระแทกจนชงักงันไปทั่วทุกตัวคน

ชายชราผมขาวจึงฉวยโอกาสที่มีอยู่เพียงแวบเดียวจ้อง มองดูจุดเนี่ยมั้งฮวกของโค้วเก๊ียมชั้วได้อย่างแม่นยำแล้วตวัดมือฟาดผ่าอากาศไปเบาๆ ครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งร้องเสียงดังๆ ว่า

"ทารก สำเร็จแล้ว"

โค้วเก๊ียมชั้วผุดลุกขึ้นยืน ในขณะเสียงตวาดว่าเพิ่งบังเกิดขึ้นตวัดผ้ามือได้ก็ฟาดโครมออกไปทันที

ชายชราผมหงอกขาวฉลันกายหลบแวบออกไปรวดเร็ววองไวประหนึ่งภูตพราย จนไกลไปกว่าแปดเซี๊ยะเสี่ยงหลบจากการจู่โจมครั้งนี้ไปได้ หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวว่า

"ทารก เจ้าอย่าลืมว่านี่เป็นการแลกเปลี่ยนกัน"

วาจานี้สะกิดให้โค้วเก๊ียมชั้วได้รู้สึกตัว ดุจดังตื่นจากความฝันโค้วเก๊ียมชั้วลองผนึกลมปราณดู ก็รู้สึกปลอดโปร่งโล่งไปทั่วร่าง พลังแผ่ซ่านไปทั่วทุกขุมขนของสรรพางค์กาย ยามผนึกลมปราณขึ้นแล้ว กำลังก็ทะลักไปมาดุจดังเป็นสายน้ำที่ทำนบทลาย ผิดแปลกไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนมากมายก่ายกองนัก จึงยืนงงงันไปทันที

ดรุณีคลุมหน้าที่ยืนอยู่ทางด้านข้าง ยามนี้พลอยยืนอ้าปากค้างอย่างงุนงงไปด้วย

ในแผ่นดินยังจะมีวิธีการ "ใช่กำลังช่วยลมปราณ" แบบนี้ด้วย ช่างเป็นสิ่งมิเคยได้ยินได้ฟังมาก่อนเลย

ชายชราประหลาดผมขาว กล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

"ทารก หากแม้นเราไม่กระตุ้นให้เจ้าทุ่มเทพลังออกมาจนสุดตัวชักนำให้พลังที่แฝงไว้ภายในกายกระจัด

กระจายออกมาจนสิ้นเชิงแล้ว ก็ไม่มีปัญญาจะกระตุ้นพลังทั้งมวลของเจ้าให้เกิดประสิทธิภาพขึ้นได้"

โค้วเกี๊ยมชั้วผงกศีรษะน้อยๆ แล้วกล่าวว่า

"พระคุณนี้ข้าพเจ้าจะจดจำเอาไว้"

"หามิได้ นี่เป็นการแลกเปลี่ยน ทั้งสองฝ่ายต่างมิเสียเปรียบกัน"

"แถมทั้งทุนและกำไรอย่างนี้น่ะหรือ?"

"เรื่องนี้มิต้องยกขึ้นเอ่ยอ้างอีกแล้ว ขณะนี้เล่าฮูขอบอกกล่าวกับเจ้า ถึงสาเหตุที่รู้ซึ้งต่อเรื่องราวของเจ้าทุกประการ ดั่งราวกับเป็นนิ้วในฝ่ามือ"

"โปรดกล่าวมา"

"ก่อนที่บัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊จงจะมานั้น เล่าฮูก็ได้อาศัยอยู่บนยอดเขาแห่งนี้แล้ว ภายหลังบัณฑิตไตรอัจฉริยะกลับมาถือเป็นที่พำนัก เมื่อบังเอิญไปพบกับมันภายในยอดเขาเล่าฮูเห็นการกระทำของมันทุกสิ่งอัน ก็ทราบว่าเป็นคนอกหัก จากความรักอันซาบซึ้งตรึงใจดังนั้น

จึงมิได้ไปรบกวนรังควาน แต่การกระทำในทุกสิ่งอย่างของโค้วก๊จง มิอาจจะอำพรางต่อสายตาของเล่าฮู...."

โค้วเกี๊ยมชั้ว ต้องสะท้านขึ้นทั้งร่าง อย่างไม่คาดคิด เพราะตนเข้าใจว่าปริศนาพิฆาตของโค้วก๊จงนั้น ทุกผู้คนในบู๊ลิ้มไม่มีใครจะทราบได้ แต่คาดมิถึงว่าชายชราประหลาดกลับเร้นกายอยู่ทางด้านข้างมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

ชายชราผมขาวกล่าวสืบต่อไปว่า

จวบจนกระทั่งเมื่อมันบรรยายถึงความหลังทุ่มเทพลังการฝึกปรือให้แก่เจ้านั้น เล่าฮูจึงได้ประสบถึงเรื่องนอกเหนือความคาดคิดประการหนึ่งขึ้น"

โค้วเกี๊ยมชั้วต้องร้องขึ้นอย่างสงสัยในใจว่า

"เรื่องสำคัญอันใด?"

"เนื่องจากมันบอกกับเจ้าว่านามโค้วก๊จง เล่าฮูจึงได้ว่ามันคือบุตรคนโตของแนมิน ซิ่วสือโค้วบ้อ๋วย ผู้เป็นหนึ่งในเจ้ยเซ้ยจับจุน (เทพมารทศสักการะ) ที่ได้

มอบให้เป็นศิษย์ของโกวตั๊กแซะ (อาคันตุกะเดียวดาย) นั่นเอง"

บัณฑิตไตรอัจฉริยะ โค้วก๊จึงเป็นบุตร ของ แนมีน ซีวสือ (บัณฑิตหน้าตาย) โค้วบ้ออ๋วย ?"

"ถูกแล้ว"

"คาดคำนวณจากนามของท่านหรือ ?"

"หามิได้ เล่าฮูเคยพูดจามากับมันครั้งหนึ่งแล้ว ความรักของมันและเตียซู่ง้อ กล่าวได้ว่าเป็นความรักอันดูดดื่มซาบซึ้งอย่างไม่เคยมีมาในโบราณกาลเลย"

โค้วเกี๊ยมชั้วกล่าวอย่างสลดรันทดใจว่า

"ถูกแล้ว" แต่โค้วเฮียได้ตายไปแล้ว ตายไปทั้งความอาฆาตแค้นและขมขื่นลำเค็ญ อาจบางทีเตียซู่ง้อพลอยจะตายไปแล้วก็ได้"

ชายชราผมขาวหันหน้ากล่าวกับดรุณีคลุมหน้าว่า

"ม้อย่งโกวเนี้ย นำคำพูดของเล่าฮูไปบอกกล่าวต่อมารดาท่านว่าอย่าได้ ไปรังควาน ล้างแค้นต่อ สำนัก เสียวลิ้มและบู๊ตึ๊กอีกเลย ส่วนอีกเรื่องหนึ่งนั้น เล่าฮูเห็นแก่ไมตรีที่คบหากับบิดาเจ้ามาอย่างสนิทสนม ย่อมจะต้องทุ่มเทกำลังความสามารถ ไปสืบเสาะหาบุตรคนรองของแนมีนซีวสือ เพื่อประกอบพิธีวิวาห์ให้แก่โกวเนี้ย จะได้ไม่เป็นที่พะวักพะวง และตะขิดตะขวงใจกันอีกต่อไป"

ดรุณีคลุมหน้าผงกศีรษะช้าๆ โดยมิได้กล่าวอย่างไรออกมา

ชายชราครุ่นคิดอยู่อีกครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

"เล่าฮูจะถือโอกาสลาไปในบัดนี้เลย"

โค้วเกี๊ยมชั้วรีบร้องเสียงดังๆ ไปว่า

"ท่านผู้มีอาวุโส โปรดอย่าลืมคำสัญญาหนึ่งบีของเรา"

"ทารก เล่าฮูย่อมลืมเลือนไปมิได้ ในเวลาหนึ่งบีหากแม้นเรายังหาตัวฆาตกร ที่ระเบิดโค้วก๊จงแหลกเหลวมิได้แล้ว เล่าฮูก็จะขอมอบศีรษะตามคำมั่นสัญญาอย่างเด็ดขาด"

วาจาพอขาดคำร่างพลันหายวูบเข้าไปภายในราวป่า

โค้วเกี๊ยมชั้วเหม่อมองดูจนร่างชายชราประหลาดผมขาวหายลับตาไปแล้ว จึงบ่นรำพึงขึ้นกับตนเองว่า

"ช่างเป็นชายชราอันลึกลับเสียนี่กระไร"

กล่าวแล้วจึงเดินไปเก็บพิณบีศาจ และกระบี่หักเทียนมั่งเกี๊ยมขึ้นสะพายไว้ในกายอีกครั้ง

ครุฑีคลุมหน้า เดินชดช้อยตรงเข้ามาหายังเบื้องหน้าโค้วเกี๊ยมชั้ว กล่าวว่า

โค้วเฮียไท้ ท่านก็จะไปแล้วหรือ?"

"ถูกแล้ว"

"ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งต้องการไหว้วานท่าน"

"โปรดกล่าวมา"

"โค้วเฮียไท้หากแม้นไปประสบ กับชายชราปราศจากนามที่มอบกระบี่เทียนมั่งเกี๊ยมให้แก่ท่าน โปรดจงบอกกล่าวกับท่านผู้นั้นด้วย มิว่าอย่างไร ขอให้ท่านโปรดไปเที่ยวที่อิมซัวซิบเก็ก (หุบเขาชั้นแฉะในภูเขาอิมซัว) สักครั้ง"

"ได้ ข้าพเจ้าจะจำเอาไว้"

โค้วเกี๊ยมชั้วปากกล่าวเช่นนั้น แต่ใจกลับครุ่นคิดอยู่ว่า

"ไปหาชายชราปราศจากนามมาแต่ที่ใด เพราะมันเป็นการโบ้ปดมดเท็จของเราอย่างพล่อยปากเท่านั้น กระบี่หักเล่มนี้เป็นสมบัติติดตัวของเรามาตั้งแต่ ครั้งยังเยาว์วัยต่างหาก"

"โค้วเฮียไท้ ขอลาก่อน"

"ถูกแล้ว เราย่อมมีโอกาสพบปะกันอีกเป็นแน่"

โค้วเกี๊ยมชั้วพอกล่าวออกจากปาก พลันรู้สึกเป็นวาจาที่มิใคร่เหมาะสมนัก แต่ตนก็มิเข้าใจ ว่าไฉนจึงกล่าววาจาเช่นนี้ออกไป

ครุฑีคลุมหน้าเมื่องงันไปวูบหนึ่งแล้ว จึงทอดถอนหายใจพลางกล่าวว่า

"เฮียไท้ โปรดถนอมตัวด้วย"

เงาร่างสีดำ ถลันวูบพุ่งปราดเข้าไปภายในราวป่าสี่มัจจุราชดำพลอยพุ่งกายติดตามไปอย่างกระชั้นชิด

โค้วเก๊ียมชั้วจึงรู้สึก เว้งว้างเปล่าเปลี่ยวใจอย่างมิอาจบรรยายได้ โดยเฉพาะเสียงทอดถอนหายใจค่อนจะอำลาของครุณีดลุมหน้าน้ัน โค้วเก๊ียมชั้วได้ทราบความหมายในเสียงถอนหายใจแล้ว จึงเริ่มบังเกิดความสะทกสะท้อนใจอย่างรู้ซึ้งขึ้น เสียงหนึ่งได้พร่ำเตือนในโสตประสาทว่า

"นางเป็นครุณีที่มีคู่หมั้นแล้ว"

เมื่อยืนเซ่ืองซึม อย่างเลื่อนลอยเป็นเวลาครู่ใหญ่ ความแค้นและความสลดรันทดนานาประการ ได้จู่โจมเข้าจับอีกครั้ง....

บทที่ ๒๔

บุรุษใจกระด้าง

บัณฑิตไตรอัจฉริยะ โค้วก๊ีจงตายไปแล้ว แม้นแต่ซากศพก็ไม่หลงเหลืออยู่

เตียซู่ง้อเสียสติพ้ืนเพือนไปแล้ว ถูกคร่าตัวกลับไปที่บ้อมค่ายเก๊ียมเป้า อาจบางทีจะตายไปแล้วก็ได้

ตนได้รับพลังการฝึกปรือ ทั้งมวลของโค้วก๊ีจงมาจนหมดสิ้น แต่มิอาจจะกระทำเรื่องราวที่ได้รับการไหว้วานมาให้สำเร็จแม้แต่ประการเดียว หากแม้นบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊ีจงมิทุ่มเทพลังการฝึกปรือ ให้แก่ตนจนหมดสิ้น โค้วก๊ีจงย่อมมิต้องเสียชีวิต....

โค้วเก๊ียมชั้วยิ่งคลั่งแค้น รู้สึกว่าตนเป็นคน

บาปหยาบช้าที่มิอาจจะอภัยให้ได้เลย นับแต่นี้ไป วันเวลาอันยาวนานของชั่วชีวิต มโนธรรมที่จะตำหนิติเตียนจะต้องทำให้ตนระทมขมขื่น อย่างไม่มีวันปลอดโปร่งโล่งอารมณ์จะต้องทำให้ตนจมอยู่ในปลัก แห่งความสำนึกผิดที่ทรมานจิตใจจวบจนวันตาย

ในฉับพลันนั้น....

โค้วเกี๊ยมซี้นึกถึงปัญหาข้อหนึ่งขึ้นได้ นั่นคือหากแม้นเตียซู่ง้อมิตาย ตนจะสมควรเสียสละทุกสิ่งทุกประการไปรักนางหรือไม่ จะใช้ในนามโค้วก๊จงไปกระทำตามเหตุการณ์ทั้งมวล เพราะนั่นเป็นความปรารถนาของโค้วก๊จง การที่ตนกระทำเช่นนี้ อาจบางทีพอจะปลอบประโลมวิญญาณ ในปรภพของโค้วก๊จงได้บ้าง ไม่มากก็น้อย มาตรแม้นการรักในลักษณะนี้ จะเป็นการกล้ำกรายให้เป็นราคี แต่ก็เกิดจากกุศลจิตที่คิดปรารถนาดีต่อทุกฝ่ายนั่นเอง

เป็นไปได้หรือไม่? โค้วเกี๊ยมซี้วส่ายหน้าแล้ว

สุดท้ายตกลงใจว่า

"ต้องไปที่บ้อมค่ายเกี๊ยมเบ๋า สืบเสาะดูเตียซู่ง้อจะเป็นตายร้ายดีเสียก่อน หากแม้นนางประสบชะตากรรมอันอนาถดังที่คาดคิดจริงจนสูญเสียชีวิตไปแล้ว นั่นตนก็จะดำเนินไปตามแผนการที่วางไว้อย่างมั่นคง .... เลือดล้างเกี๊ยมเบ๋า!

ภายหลังจะทุ่มเทความสามารถ ออกสืบหาตัวฆาตกรผู้ลงมือระเบิดยอดเขาจี๊ฮุ้นฮงนี้ให้จนได้

สืบหาสตรีนามเจี๊ยงเท้ง มอบของที่โค้วก๊จงวานตนให้แก่นางจนได้

ส่วนปัญหาชาติกำเนิด และความอาฆาตแค้นของตน โค้วเกี๊ยมซี้วได้วางระดับไว้ภายหลังสุด

เมื่อตกลงใจได้เช่นนั้นแล้ว จึงพกความรู้สึกที่อำมหิตโหดเหี้ยมลงไปจากยอดเขาจี๊ฮุ้นฮงทันที

โค้วเกี๊ยมซี้วตั้งแต่ได้รับ พลังการช่วยลมปราณจากชายชราผมหงอกขาวแล้ว ผีมือและพลังทั้งมวลที่

ได้มาจากบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊จง สามารถผสานกับพลังของตนจนเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว และยังสามารถใช้ออกมาได้จนมีประสิทธิภาพสูงสุด จึงได้เพิ่มพูนพลังฝีมือสูงส่งไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อนอีกมากมายก่ายกอง

ขณะเดินทางอยู่นั้น พลันเห็นภายในป่าชอุ่มทางเบื้องหน้า มีทางหลวงสายตรงทอดผ่านอย่างยาวเหยียดอยู่

โค้วเก๊ียมซิ้วเพิ่งเข้าสู่ราวป่า เสียงประหลาดพิกลดุจฉีกแพร ได้ดังขึ้นมากระทบโสต จึงรู้สึกพิศวงสงสัยยิ่งนัก รีบถีบเท้าพุ่งกายเข้าไปในทิศทางที่มีเสียงนั้นทันที

เมื่อแหวกฝ่ากิ่งไม้คาคบอกไปแล้ว เดินไปประมาณอีกสองร้อยเชี๊ยะ เห็นใต้ต้นไม้โบราณที่มีกิ่งใบหนาทึบมีเงาร่างคนกำลังเคลื่อนไหวอยู่อย่างแช่มช้า

จากนั้น มีเสียงหัวร่อเบาๆ ดังแว่วเข้ามาอยู่เนืองนาน

โค้วเก๊ียมซิ้วคล้ายดังเป็น วิญญาณของภูตพราย

เคลื่อนกายเข้าไปใกล้กว่าเดิมอีกหลายก้าว จนปราศจากสุ้มเสียง เมื่อมองดูไปก็มีสีหน้าแดงฉานร้อนวูบวาบไปทั่วร่าง ใจเต้นระทึกอย่างรุนแรง เพราะที่เบื้องหน้าสายตา มันเป็นเหตุการณ์อันอุจาดจนมิอาจจะทนมองได้

เห็นบุรุษหนึ่ง กำลังปลดเปลื้องเสื้อผ้า บนร่างอย่างร้อนรน

ส่วนอีกผู้หนึ่งเป็นอิสตรี นอกระทวยอยู่กับพื้นตาทั้งสองปิดจนสนิทแน่น อกอูมของนางถูกเปลื้องจนเปล่าเปลือยเป็นสีขาวผุดผาดบาดตา สะท้อนขึ้นลงตามลมหายใจไม่หยุดยั้ง ความขาวนวลนี้ สร้างความบันบ่วนรัญจวนใจต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

โค้วเก๊ียวซิ้วนับว่าเป็นครั้งแรก ที่ได้เห็นภาพอันยั่วยวนชวนรัญจวนเช่นนี้ จึงรีบหันร่างเตรียมจะจากออกไป.....

ฉับพลันนั้น.....

โค้วเก๊ียมซิ้ว รู้สึกว่าบุรุษสตรีคู่นี้คล้ายดังมิแปลก

ตาเลย ความอยากรู้อยากเห็นที่กระตุ้นเตือนความรู้สึกทำให้โค้วเก๊ยมชั้วหันร่างกลับมาอีกครั้ง เมื่อเพ่งมองจ้องไปแล้ว ใจพลันเต้นระรัวอย่างรุนแรงปานจะกระดอนออกจากปาก

บุรุษนั้นคือชายเสเพลงักจุ้น

ส่วนสตรีนั้น เป็น ตุยฮุ้นเช้งนึ้งก๊วยยู่หุยอย่างแน่ชัดถนัดตา

โค้วเก๊ยมชั้วแทบจะต้องแค่นเสียงออกมา บุรุษสตรีที่เลวทรามดังเดียรัจฉาน กำลังจะกระทำต่อเรื่องราวอันชั่วช้าภายในราวบ่า ที่ไม่มีผู้คนสัญจรผ่านนี้กระมัง?

แต่พอหวนคิดขึ้นได้ว่า ชายเสเพลงักจุ้นเคยบอกกับตนว่า ตุยฮุ้นเช้งนึ้งความจริงเป็นคนรักของมัน แล้วกลับใจไปเป็นชู้รักของกระบี่ทองเตียคุน ในเมื่อมันทั้งสองเป็นคนรักเก่าดั้งเดิม จะไปสนใจไยดีด้วยเล่า

แต่โค้วเก๊ยมชั้วเมื่อหวนคิดถึง เรื่องที่ตุยฮุ้นเช้งนึ้งพยายามพัวพันกับตนจนไม่ยอมเลิกรา จึงลอบคิดอยู่ในใจอย่างอดมิได้ว่า

"ช่างเป็นสตรีที่ไร้ยางอายเสียจริง โชคดีที่เรามิถูกนางตบตาอำพรางไป มาตรมิเช่นนั้น เห็นทีต้องเจ็บช้ำใจไปชั่วชีวิตอย่างเด็ดขาด"

แต่ทว่า ความคิดมาตรแม้นจะเป็นไปเช่นนั้นในความรู้สึกของจิตสำนึก ยังบังเกิดความอ้างว้างและห่อเหี่ยวขึ้นบ้างเล็กน้อยปุดุชนที่ ยังมีอารมณ์อ่อนไหวคล้อยไปตามกาลที่บันดาลขึ้นตุยฮุ้นเช้งนึ้ง เคยยื่นมือ ช่วยเหลือตนอย่างทุ่มเทชีวิตจิตใจมินำพาถึงความเป็นความตาย ซึ่งตนก็ทราบเจตนาอันแท้จริงของนางอยู่แล้ว ไหนเลยจะไม่มีความหวั่นไหวในอารมณ์บ้างเล่า เพียงแต่เพราะความคิดเห็นอันยืนกรานที่ตนเข้าใจอยู่แรกเริ่ม จึงทำให้ความรู้สึกนั้นซาลงไปจนเบาบางแทบจางหาย และเหยียดหยามต่อการกระทำของนางที่เข้าใจว่าไร้ยางอาย

ชายเสเพลงักจุ้น ปลดเปลื้องจนเปล่าเปลือย แล้วจึงต้องหัวร่อขึ้นด้วยความปลาบปลื้มลิงโลด กล่าวว่า

"ก๊วยยู่หุย เจ้าคาดมิถึงว่าจะมีวันเช่นนี้กระมัง เรางักจุ้นที่ปรารถนาสิ่งใดแล้ว ก็มิเคยจะปล่อยปละให้ละมือไปได้ เจ้าไปรักราชันย์พิณมรณะโค้วก็จงเถิด ขอเพียงเฮอะเฮอะ....สักครั้งเดียว เราก็พึงพอใจแล้ว"

โค้วเก๊ียมชิ้วพอได้ฟังน้ำเสียงมัน ความระแวงแคลงใจพลันบังเกิดขึ้นทันที หรือว่าชายเสเพลงักจุ้นหลอกลวงตนเข้าแล้ว ดูท่าทางมันทั้งสองคล้ายดังมิใช่เป็นคนรักที่ยินยอมพร้อมใจกันเลย

ตุยฮุ้นเช้งนึ้งก๊วยยู่หุยยังคงนอนแน่นิ่ง มิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว คล้ายดังกำลังหลับไหลอย่างเป็นสุขอยู่

โค้วเก๊ียมชิ้วจึงสังเกต ถึงความผิดปรกติของเรื่อง คล้ายดังมีเลศนัยแอบแฝงอยู่อย่างใหญ่หลวงนัก....

ชายเสเพลงักจุ้น คล้ายดังเป็นพยัคฆ์ร้าย อันหิวกระหาย กำลังจะโถมกายเข้าไปยังลูกแกะที่หลับสนิทอยู่

โค้วเก๊ียมชิ้วหวนคิดขึ้นอย่างรวดเร็วว่า

"เราสมควรจะยื่นมือไปเกี่ยวข้อง กับเรื่องราวหรือว่าสมควรปลีกตัวจากไป"

"ไม่ได้ ตุยฮุ้นเช้งนึ้งเคยมีพระคุณในการช่วยเหลือตนมามากมายหลายครั้ง เรามิอาจไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้"

ชายเสเพลงักจุ้นตาแดงฉานดุจดังเปลวไฟ หอบหายใจแรง ๆ ประหนึ่งวัวที่เหน็ดเหนื่อย เพลิงราคะเผาผลาญมันจนมิอาจ จะทนรอ ต่อไปได้แม้ แต่ชั่วครู่ชั่วยาม สะอึกกายไปที่เบื้องหน้าหนึ่งก้าว ก้มร่างลง....

ในฉับพลันทันใดนั้น....

ที่เบื้อง หลังกายมีเสียง แค่นทางจมูกอย่างเย้ยหยันเยือกเสียดกระดูกดังขึ้น

ชายเสเพลงักจุ้นคาดฝันมิถึงว่า ในเวลาอันฉุกละหุกเช่นนี้ จะมีผู้คนฝ่าเข้ามาขัดขวางการกระทำของมัน จึงตื่นตระหนกจนจิตใจสะท้าน เพลิงราคะได้โทรมลงไปกว่าครึ่งทันที รีบตะปบเสื้อผ้าขึ้นปิดบังท่อนล่างของ

กายเอาไว้ พลิ้วไปที่ด้านข้างแล้วกล่าวว่า

"เป็นสหายผู้ใดมาล้อข้าพเจ้าเล่น ?"

เมื่อถามย้ำไปถึงสามครั้งซ้อน ๆ ยังคงเงียบงันไร้เสียงตอบ จึงหนาวเหน็บจนจับใจ รีบฉนลานสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ก็ส่งเสียงดัง ๆ ไปว่า

"สหาย หากแม้นท่านยังสามารถพบเห็นผู้คนได้แล้ว ก็จงเปิดเผยโฉมหน้ามาพบกันสักครั้งเป็นไร"

เงาร่างคนผู้หนึ่งพลิ้ว กายออกมาตามเสียงเรียกดุจดังเป็นภูตพรายทันที

ชายเสเพลงักจุ้นพอเห็นผู้ปรากฏกายขึ้น ก็ตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ หน้าซีดเผือดจนปราศจากสีเลือดไปทันที เหงื่อกาฬแตกโซมจนชุ่มโชกร่าง ถอยกรูด ๆ ไปสามครั้งแล้ว เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงสามารถฝืนยิ้มเสแสร้งแกล้งทำเป็นไม่มีความผิดคิดร้ายอันใดกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ที่แท้คือโค้วเฮียไท้นั่นเอง คาดมิถึงว่าเรามาพบหน้ากันอีกแล้ว"

โค้วเก๊ียมชิ้วกล่าวว่าเสียงเย็นชากระด้างขึ้นว่า

"งักจุ้น ท่านคิดจะทำอะไร ?"

ชายเสเพลงักจุ้น ยกมือปาดหยาดเหงื่อ บนหน้าผากหัวร่ออย่างกระกากกระเดื่องแล้วกล่าวว่า

"มิมีอันใด...เฮอะเฮอะ...ฟื้นฟูความรักครั้งหลัง"

"ทั้งสองต่างยินยอมพร้อมใจ ?"

"แน่นอน เฮอะ เฮอะ....แน่นอน แน่นอน"

โค้วเก๊ียมชิ้ว พลันตวาดก้อง จนสะเทือนเลื่อนลั่นว่า

"ผายลม"

ชายเสเพลงักจุ้นถอยไปอีก สองก้าวอย่างตื่นตระหนกตกใจ ส่งเสียงสั่นระรัวขึ้นว่า

"เฮียไท้ หมายความว่าอย่างไรกันแน่ ?"

"หมายความว่าอย่างไรนั้นต้องถาม ไถ่ตัวเจ้าเอง"

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า เราสองกำลังฟื้นฟูสู่ความรักครั้งหลัง"

"เจ้ากล้ากล่าวมาอีกคำเดียว เราจะฟาดเจ้าให้ตายคามือเลย"

ชายเสเพลงักจุ้นถอยหลังไป อีกหนึ่งก้าวกล่าวว่า

"โค้วเฮียไท้ โปรดอธิบายให้ชัดเจนด้วย"

โค้วเกี๊ยมชิ้ว หน้าตาโหดเหี้ยมอำหิตอย่างเปี่ยมล้น แค่นเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"งักจุ้น เจ้าใช้ความชั่วร้ายเลวทรามอย่างไรไปในตัวนาง?"

"ใช้ความชั่วร้าย หามิได้ ไม่มีเรื่องที่ท่านเข้าใจเลย"

"แล้วไฉนนางจึงสิ้นสติมิสมประดี?"

"เรื่องนี้....เรื่องนี้.... อาจบางทีนางตื่นเต้นดีใจจนเกินเหตุ"

"อย่างนั้น เจ้าฉีกกระชากเสื้อผ้าของนางอย่างหักโหม เป็นเหตุผลอันใด? จงอธิบายออกมา"

ชายเสเพลงักจุ้นอับจนถ้อยคำ มิอาจตอบออก

ไปได้ทันที

โค้วเกี๊ยมชิ้ว เหลือบสายตาออกไป แลดูผิวกายผุดผากเป็นยองใยของนางอย่างมิตั้งใจ หน้าพลันร้อนวูบวาบขึ้นทันที

ชายเสเพลงักจุ้นเมื่อคิดไปมาอยู่หลายตลบ แล้วจึงขมวดคิ้วนิ่วหน้าปานจะร่ำไห้ กล่าวเสียระโหยขึ้นว่า

"โค้วเฮียไท้ โปรดอภัยที่ข้าพเจ้ากล่าวอย่างพล่อยปากความสัตย์จริงนั้น เนื่องจากข้าพเจ้าเคืองนางกลับกลอกต่อความรัก ดังนั้น จึงออกอุบายหลอกให้นางมาในที่นี้ ด้วยจุดประสงค์จะฟื้นฟูความรักเมื่อครั้งหลัง"

โค้วเกี๊ยมชิ้วได้ฟังจนเข้าใจแล้วว่า เรื่องราวความนี้จะต้องมีลับลมคมในแอบแฝงอยู่ จึงแค่นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"งักจุ้น หากรู้สำนึกตัวดีแล้ว ก็จงฉวยโอกาสที่เราไม่มีจิตคิดเช่นฆ่าเจ้า รีบไสหัวออกไปให้พ้นตา

เป็นการด่วน"

วาจานี้กล่าวจบชายเสเพลงักจุ้น สีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง

ในใจมันแค้นเคืองตัวโค้วเกี๊ยมชั้ว ที่มาทำลายแผนการอันชั่วร้ายของมันไปอยู่แล้ว แต่สำนึกตัวแน่ว่าไม่มีทางต้านทานรับมือฝ่ายตรงข้ามได้ จึงมิกล้าปรากฏแววไม่พึงพอใจออกมานอกหน้า ยานนี้เมื่อถูกโค้วเกี๊ยมชั้วบีบคั้นอย่างจริงจังมิเกรงใจ ความอับอายจึงกลายเป็นโทสะที่พลุ่งพล่าน กล่าวเสียงเย็นชาไปว่า

"โค้วเฮียไท้ จะต้องข้องเกี่ยวกับเรื่องของข้าพเจ้าอย่างแน่นอน ?"

"เราต้องการให้ข้าพเจ้าไสหัวไปเป็นการด่วน"

ชายเสเพลงักจุ้นแน่ใจว่า หากแม้นปล่อยปละโอกาสอันปลอดภัยในวันนี้แล้ว มันจะไม่มีวันใกล้ชิดกับความงามสะคราญของตุยฮุ้นเช้งนึ้งอีกต่อไป พร้อมกันนั้นเมื่อตุยฮุ้นเช้งนึ้งได้สติขึ้นมาแล้ว ย่อมไม่ยินยอมปล่อย

ปละละเลยมันอย่างเด็ดขาด จึงตัดใจแค่นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"โค้วเกี๊ยมชั้ว ท่านคงตั้งใจเมื่อขับไล่ข้าพเจ้าจากไปแล้วจะมาเสพย์สุขอันดื่มด่ำนี้สักครั้งหนึ่งกระมัง ?"

วาจานี้กล่าวจน โค้วเกี๊ยมชั้วบังเกิดความแค้นเคืองอย่างรุนแรง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่าว

"งักจุ้น เจ้ายังนับเป็นผู้คนได้อีกหรือ ?"

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นอะไร ?"

"สัตว์เดียรัจฉาน"

"แล้วตัวท่านเล่า ?"

โค้วเกี๊ยมชั้วแค้นเคืองปานอกระเบิด ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"รนหาที่ตาย"

ตวัดมือขึ้นก็ฟาดพลังอันมหาศาลลงไปทันที

ชายเสเพลงักจุ้นแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้น ตวัดฝ่ามือฟาดรับอย่างหักโหมตรง ๆ ทันที

เสียงดังโครมขึ้นก็กก้องกังวาน โค้วเกี๊ยมซั้ว ร่างสายเล็กน้อยก็ชะงักไว้ แต่ชายเสเพลงุ้นจุนกลับเซถลาถอยไปถึงห้าก้าว

โค้วเกี๊ยมซั้ว พุ่งกายปราดเข้าไปดุจดั่งเป็นสายฟ้าแผ่พุ่งพลังถึงสิบส่วนตวัดฟาดฝ่ามือไปอีกครั้งอย่างรุนแรง ปานมรสุมอันคลุ้มคลั่ง พลังลมฝ่ามือปะทะบนใบหน้าดุจดั่งเป็นคมมีดที่กรีดเฉือน ทำให้กระแสลมทั่วบริเวณปั่นป่วนอลเวงอย่างรุนแรง

ชายเสเพลงักจุ้น มิกล้าจะต้านรับไว้อย่างหักโหมตรงๆ อีกแล้ว จึงพลิ้วกายออกทางด้านข้าง....

ช่วงเวลาพริบตาที่มันพลิ้วกายหลบออกไปนี้ โค้วเกี๊ยมซั้วยิ่งรวดเร็วว่องไวจนมิอาจจะไวอย่างไร ตวัดฟาดฝ่ามือออกไปอีกสองครั้งอย่างหักโหม

ชายเสเพลงักจุ้น ไม่มีทางเลี่ยงหลบหลีกอย่างไรได้ จึงตื่นตระหนกตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ความคิดยังมิทันจะอุบัติขึ้น....

เสียดังโครมก้องขึ้นอีกครั้ง ร่างคล้ายดั่งถูกอสนีบาตฟาดใส่แผดร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แล้วเซถลาถอยไปถึงสิบกว่าเชี๊ยะ อ้าปากกระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว

โค้วเกี๊ยมซั้วตั้งใจมิคิดให้มันมีชีวิตรอดออกไปแล้ว จึงถลนร่างวูบหนึ่ง ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปอีกครั้งอย่างรุนแรง

ชายเสเพลงักจุ้นขวัญหนีดีกระเจิง ตะเกียกตะกายกลิ้งออกไปจนถึงยี่สิบกว่าเชี๊ยะ จึงผุดลุกขึ้นยืนแค่นเสียงอย่างแค้นเคืองอาฆาต ตวัดฝ่ามือทั้งสองขึ้นสู่ท้องฟ้า กล่าวเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"เจ้าผู้แซ่โค้ว เราขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว"

ร่างได้เคลื่อนกายมาที่เบื้องหน้าอย่างแช่มช้า จนห่างจากโค้วเกี๊ยมซั้วสิบกว่าเชี๊ยะก็ชะงักเอาไว้ ฝ่ามือทั้งสองยังคงชูขึ้นอยู่เหนือศีรษะ....

โค้วเกี๊ยมซั้ว มิทราบว่ามันเล่นลวดลายอันพิกล

อย่างไร ในขณะนั้น จึงลืมการจู่โจมไปทันที

ฉับพลันนั้น....

มือที่ยกชูเหนือศีรษะของชายเสเพลงักจุ้น พลันหมุนควงและพลิกอย่างประหลาดพิกล พลังอันหนักหน่วงมหาศาลดุจดังกับมรสุมอันคลุ้มคลั่งในท้องทะเล จึงทะลักออกมาอย่างเหี้ยมโหดดุดัน จนลมในบริเวณบ้านป่วนอลเวงครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวจนได้ยินถนัดชัดเจน

โค้วเกี๊ยมชั้วใจเต้นระทึกอย่างอดมิได้ รีบผลักมือออกต้านรับอย่างฉับไว....

เสียงดังโครมดุจดังระเบิดก็กก้อง ทั้งสองฝ่ายต่างถอยออกไปคนละหนึ่งก้าว

โค้วเกี๊ยมชั้วรู้สึกพิศวงสงสัยยิ่งนัก ไฉนฝ่ายตรงข้าม จึงมีพลังฝ่ามือรุนแรงขึ้นกว่าเมื่อแรกเริ่มในเวลาชั่วพริบตาเดียว

ชายเสเพลงักจุ้นพอมีท่าก็มิยอมปล่อยปละ รีบถลันกายเข้าไปฝ่ามือตวัดฟาดถึงสิบแปดครั้งซ้อน ๆ ด้วย

ความประหลาดพิกลจนมิอาจคาดคิดคำนวนได้ รุกไล่จนโค้วเกี๊ยมชั้วต้องถอยกรูด ๆ ออกไปสามก้าวใหญ่

"เจ้าผู้แซ่โค้ว ฝ่ามือตลบเมฆ (ฮวงฮุ้นเจี๊ย) มีรสชาติอย่างไร ?

"ฮวงฮุ้นเจี๊ย (ฝ่ามือตลบเมฆ)"

โค้วเกี๊ยมชั้วต้องทวนคำโพล่งออกไป ในขณะนี้รู้สึกว่านามนี้มีความคุ้นหูอย่างยิ่ง แต่ช่วงเวลากระทันหันนั้นคาดคิดมิออก และก็ไม่มีเวลาจะไปขบคิดอย่างถี่ถ้วนลึกซึ้งด้วย รีบใช้วิชาเงามายาอสูรร้าย (ปวยม้อฮ่องเอ้ย) พลิ้วกายไปดุจดังภูตพรายไร้สสาร เข้าสู่ข้างกายชายเสเพลงักจุ้น ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดเข้าใส่อย่างฉับพลันทันใด ด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟ

ชายเสเพลงักจุ้นต้านทานรับมือมิทันท่วงที จึงถูกฟาดดังโครมจนก็กก้อง ที่ทรวงอกถูกฝ่ามือฟาดเข้าใส่อย่างถนัดถนี่ ต้องแผดร้องจนสุดเสียงอย่างโหยหวน โลหิตพุ่งออกมาเป็นลำยาว ร่างปลิวละลิ่วออกไปสาม

สิบเชียะกว่า จึงร่วงฟาดกับพื้นมิอาจจะตะกายลุกขึ้นยืนได้อีกแล้ว

โค้วเก๊ียมชั้วแค่นเสียงอันเย็นชาขึ้น แล้วสืบเท้าจะตรงเข้าไป....

ในเวลาขณะนั้น....

เสียงแค่น อันเย็นชา ดังมา จาก ปาก ตุยฮุ้นเช้งนึ่ง-ก๊วยอยู่หุย พร้อมกับร่างที่ลุกขึ้นยืนอย่างสั่นงันงก เสื้อกระโปรงที่ส่วมใส่ขาดกระรุ่งกระริง ของสงวนได้ปรากฏอยู่วับแวมล่อสายตา

โค้วเก๊ียมชั้วใจเต้นระทึก ดั่งราวกับรักลองทันที ใบหน้าอันสวยงามร้อนวูบวาบ รีบก้มหน้าลงไปมิกล้าจะมองต่อได้

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งพลันส่งเสียหัวร่อ ดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนขึ้นแล้ว

ท่ามกลางเสียงหัวร่อที่กึกก้องกังวาน นางเคลื่อนกายใกล้โค้วเก๊ียมชั้วมาอย่างแช่มช้า

โค้วเก๊ียมชั้วเมื่อยามเงยหน้าไป เห็นตุยฮุ้นเช้งนึ่งได้เข้ามาใกล้ตนจนอยู่ในรัศมี สามารถยื่นมือสัมผัสถึง จึงได้คิดอย่างรวดเร็ว แต่ทว่าในทันใดนั้น เสียงฉาดฉาด ได้บังเกิดขึ้นสองครั้งซ้อน ๆ บนใบหน้าร้อนวูบวาบทันที....

โค้วเก๊ียมชั้วถูกตบหน้าจนงุนงงสงสัยไปทันที

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งก๊วยยู่หุย เมื่อตบหน้าโค้วเก๊ียมชั้วไปสองครั้งแล้วพลันอุทานดังเอ๊ะขึ้น กล่าวว่า

"อะไร ท่านหรือ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเอง"

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งก้มมองดูร่างครึ่งเปลือยของตน และพลันส่งเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนขึ้นอีกครั้ง

โค้วเก๊ียมชั้วยกมือลูบใบหน้า อันร้อนผะผ่าวของตนอย่างงุนงง หน้าตายามนี้บึ้งยากอย่างยิ่ง จะร้องไห้ก็ไม่ใช่ จะหัวร่อก็ไม่เชิง

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งหัวร่อติดกันเป็นเวลาพักใหญ่ ๆ แล้ว

จึงชะงักเสียงเอาไว้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพลางกล่าวว่า

"เจ้าอุบาทว์แช่งักเล่า"

โค้วเกี๊ยมชั้วยกน้ำชาขึ้นไป แต่ต้องงงงันไปทันที เพราะชายเสเพลงักจุ้น ได้สูญหายร่องรอยไปโดยสิ้นเชิงแล้ว จึงต้องก้มศีรษะลดมือลงอย่างกระดากใจ กล่าวว่า

"มันหนีหายไปแล้ว"

ตุยฮุ้นเช้งนึ่งเค้นเสียงอย่างอาฆาตแค้นว่า

"มันหนีไปมิรอดหรอก"

โค้วเกี๊ยมชั้วกล่าวขึ้นทันทีว่า

"มันได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่แล้ว"

"บาดเจ็บเพราะน้ำมือท่าน ?"

"ถูกแล้ว"

"เหตุการณ์ที่ดำเนินไปทุกสิ่ง ท่านเห็นมากับตา"

โค้วเกี๊ยมชั้ว ต้องผงกศีรษะอย่างงุนงงเลื่อนลอย

ตุยฮุ้นเช้งนึ่ง ต้องส่งเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งพื้นเพื่อนขึ้นอีกครั้ง อย่างกึกก้องกังวาน

โค้วเกี๊ยมชั้วขมวดคิ้วแล้วถามว่า

"โกวเน้ยหัวร่อเรื่องอันใด ?"

"หัวร่อตัวข้าพเจ้าเอง ?"

"หัวร่อตนเอง ?"

"ถูกแล้ว หัวร่อข้าพเจ้าเอง ว่าข้าพเจ้าได้จบสิ้นทุกสิ่งอันแล้ว"

"จบสิ้นเรื่องอะไร ?"

"โค้วเกี๊ยมชั้ว ท่านคิดจะเหยียดหยามประณามข้าพเจ้า ?"

โค้วเกี๊ยมชั้วเมื่องงงันไปวูบหนึ่งแล้ว จึงตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยมีความคิดเช่นนั้นเลย"

"ในเมื่อท่านเห็นกับตาถึงเหตุการณ์ ทั้งมวลแล้ว ยังจะต้องถามไถ่ไปไยด้วย นี่มิใช่เป็นการเหยียดหยามข้าพเจ้าดอกหรือ ?"

"แต่โกวเน้ยว่าท่านจบสิ้นแล้วนั้น มันเป็นการจบสิ้นในเรื่องอันใดกันแน่"

ตุยฮุ้นเช้งนิ่งหน้าหมองคล้ำอย่างรันรด กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ท่าน จะ ต้อง ให้ ข้าพ เจ้า กล่าว ออก จาก ปากตน เองจริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้ามิเข้าใจในความหมายของท่าน"

"ท่านมิเข้าใจ ? ฮา ฮา ฮา ท่านมิเข้าใจ !"

โค้วเก๊ียมชิ้ว ถูกฝ่ายตรงข้าม ทำความงุนงงสงสัยจนเลอะเลือนไป ครู่นึกอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรจะไปแล้ว"

"ช้าก่อน"

"โกวเน๊ียยังมีวาจาใดจะกล่าว ?"

"ข้าพเจ้า จะบอก กล่าว กับ ท่าน อย่าง เปิด เผย สัก ประโยคหนึ่ง ว่าข้าพเจ้ารักท่าน แต่ในบัดนี้ ข้าพเจ้าได้สูญเสียศักดิ์ศรีจะกล่าววาจาประโยคนั้น ออกไปอีกแล้ว ข้าพเจ้าเพียงมีความหวังอยู่ประการเดียว ประการเดียวจริง ๆ และก็เป็นประการสุดท้าย...."

"โกวเน๊ียโปรดกล่าวมา ข้าพเจ้ายินดีที่จะรับใช้อย่างเต็มใจ เพื่อทดแทนพระคุณที่โกวเน๊ียเคยยื่นมือเข้าเกือการุณย์ในครั้งก่อน"

"ท่านสามารถกระทำได้ ?"

"ข้าพเจ้ายินดีรับปาก ว่าจะทุ่มเทกำลังความสามารถจนสิ้นเชิง"

"เมื่อเป็นเช่นนั้น โปรดฟังไว้ จูบข้าพเจ้าในบัดน๊ี มาตรแม้นท่านไม่พึงปรารถนาและมีความเหยียดหยามดูแคลนอย่างยิ่ง แต่โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าต้องผิดหวังอีกเลย เนื่องจากเป็นความมุ่งหวังอย่างจริงใจของข้าพเจ้าเมื่อคราครั้งก่อน และก็เป็นความหวังเพียงประการเดียวของในครั้งน๊ี นอกจากน๊ีแล้ว ข้าพเจ้าไม่พึงปรารถนาจะได้สิ่งใดอีก"

โค้วเก๊ียมชิ้วคาดคิดมิถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามจะมีปัญหาอันน่ากระดากใจเช่นน๊ีออกมาขอร้องตน จึงกล่าวขึ้นด้วยหน้าอันแดงฉานว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ตุยฮุ้นเช้งนิ่งหัวร่ออย่างสลดรันทด แล้วกล่าวว่า "นี่เป็นความหวังครั้งสุดท้าย ในชีวิตของข้าพเจ้า และเป็นความหวังเพียงประการเดียวที่จะได้"

"ท่านหวังให้ข้าพเจ้าจูบท่าน ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีบัญญาและวาสนาจะวิงวอนขอให้ท่านมารักข้าพเจ้าได้ และก็มิกล้าทะเยอทะยานจะไปได้ดวงใจของท่านมา จึงหวังจะสามารถได้รับจูบจากท่านเพียงครั้งเดียวเท่านั้น"

โค้วเก๊ียมชิ้วสายหน้าขึ้นทันที กล่าวว่า

"รู้สึกเสียใจต่อโกวเน้ยเป็นที่ยิ่ง เพราะข้าพเจ้ากระทำมิได้"

"ท่านตระหนี่แม้แต่เพียงจูบเพียงครั้งเดียว ?"

กล่าวพลางจ้องสายตา อันเปี่ยมด้วยความวิงวอนขอร้องโค้วเก๊ียมชิ้ว จนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว

โค้วเก๊ียมชิ้วใจสะท้านหวั่นไหวไม่หยุดยั้ง เพราะมิอาจตัดใจได้ว่า สมควรไปรับคำขอร้องอันน่ากระดากใจในครั้งนี้หรือไม่

ตุยฮุ้นเช้งนิ่งหน้าเคร่ียดเย็นชาลงไปทันที สุดท้ายจึงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"โค้วเก๊ียมชิ้ว ท่านมีจิตใจกระด้างปานศิลา ก็ได้ท่านจงจำไว้ ข้าพเจ้าก็วยงู่หุยในบัดนี้ ได้เป็นหญิงไร้ค่าดุจดั่งหมู่ไม้ใบหญ้าริมทาง ท่านเมื่อเหยียดหยามมิยอมถ่อมตัวลงกระทำ เราโกวเน้ยก็ไม่ต้องการอย่างไรเลย แต่ทว่า ก่อนที่ข้าพเจ้าจะจบสิ้นชีวิตของตนเองไปนั้น ข้าพเจ้าสาบานว่า จะต้องได้สิ่งข้าพเจ้าพึงปรารถนามาอย่างเด็ดขาด"

กล่าวจบ เสียงหัวร่ออันเสียดประสาทได้ดังขึ้นจนก็กก้องกังวาน พร้อมกันนั้น ก็ออกวิ่งไปอย่างคลุ้มคลั่งพันเฟือน

เงาร่างคนสูญสลายไปจากสายตาแล้ว แต่เสียงหัวร่อที่เจ็บช้ำลำเค็ญจนเสียดประสาท ยังคงแว่วมาไม่

ขาดหู

โค้วเกี๊ยมชั่วจวบจนบัดนี้จึงรู้สึกตัวได้ ว่าตุยฮุ้น-เช้งนึ่งคงเข้าใจผิดคิดว่า นางถูกชายเสเพลงักจุ้นทำลายพรหมจารีไปแล้ว ดังนั้น จึงกล่าววาจาเช่นนี้ออกมา แต่ตนเห็นกับตาอย่างแน่ชัดว่า ไม่มีเรื่องดังที่นางเข้าใจเกิดขึ้นเลย

หรือว่านางยังเป็นดรุณีพรหมจารีย์ มาตรมิเช่นนั้นนางไหนเลยจะพลุ่งพล่านดาลใจถึงเพียงนี้ วาจาของชายเสเพลงักจุ้นที่กล่าวกับตนเมื่อคราวครั้งก่อน มันล้วนแล้วเป็นคำโป้ปดมดเท็จที่แสแสร้งแต่งขึ้นหรือ

ในชั่วเวลาเพียงชั่วครู่ โค้วเกี๊ยมชั่วได้เริ่มมีความคิดเห็นในตัวตุยฮุ้นเช้งนึ่ง แปรเปลี่ยนไปกว่าเมื่อคราครั้งก่อน ความหนักแน่นลุ่มหลงของนาง ได้สร้างความไหวหวั่น แก่ใจอันแข็งกระด้างของโค้วเกี๊ยมชั่วแล้ว

ดังนั้นเอง....

โค้วเกี๊ยมชั่ว อ้าปาก ตะโกน ก้อง ออก ไป จนสุด

เสียงว่า

"โกวเนี้ย ท่านยังมิได้จบสิ้น ท่านยังมิได้...."

แต่ตุยฮุ้นเช้งนึ่งไปจนสุดไกลแล้ว นางมิได้ยินเสียงตะโกนก้องร้องตามนี้เลย

โค้วเกี๊ยมชั่วพลันทอดถอนหายใจอย่างอึดอัดหนักอึ้ง รำพึงรำพันกับตนเองว่า

"ผู้ใดใครจะทราบได้เล่า ว่านางจะไปกระทำเรื่องอันใดในยามนี้ นอกจากเทพยดาบนฟากฟ้าเท่านั้น ชายเสเพล เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วที่เลวทรามยิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉาน ภายหน้าหากพบปะกับเราเข้าอีก จะไม่ยอมให้มันมีชีวิตรอดจากเงื้อมมือเป็นเด็ดขาด"

ในทันใดนั้น....

เสียงอันเย็นยะเยือกเสียดประสาทได้ดังแว่ว มาทางด้านหลังกายว่า

"เจ้ากล้าฆ่ามัน?"

ความตื่นตกใจของโค้วเกี๊ยมชั่วในครั้งนี้ มาก

มายใหญ่หลวงยิ่งนัก เพราะกลับมีผู้เข้ามาข้างกายจนใกล้เช่นนี้แล้ว ตนก็ยังมิรู้สึกตัว จึงรีบถีบเท้าพุ่งกายออกไปทางด้านข้างร่วมแปดเชี่ยะ อย่างรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าหน่ำร่างควับกลับมา ต้องเย็นยะเยือกจนจับใจไปทันที ที่เบื้องหน้าสายตายามนี้ มีมนุษย์ประหลาดที่คลุมผ้าดำตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ายืนอยู่

จึงต้องร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ผู้วิปโยค"

โค้วเกี๊ยมชั้วมีนิสัยทระนงโอหังอย่างยิ่งยวด หลังจากงุนงงไปวูบหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

"เพราะเหตุใดข้าพเจ้าจึงมิกล้าฆ่ามัน ?"

ผู้วิปโยคกล่าวเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าชายเสเพลงักจุ้นเป็นศิษย์ของผู้ใด ?"

"มิสนใจว่ามันจะเป็นศิษย์ของผู้ใด ข้าพเจ้าเมื่อจะฆ่าก็ต้องฆ่ามัน"

"เจ้าเคยได้ฟังถึงนามเจี๊ยเซี้ยจับจุน (เทพมารทศสักการะ) หรือไม่ ?"

โค้วเกี๊ยมชั้วร้องขึ้นอย่างสงสัยใจว่า

"หรือว่ามันมีความสัมพันธ์อันใดกับเจี๊ยเซี้ยจับจุน ?"

"เจ้าเดาได้ถูกต้องแล้ว มันคือศิษย์คนเล็กของฮวงฮุ้นชั้ว (มือตลบเมฆ) โง้วเจียง ผู้เป็นหนึ่งในสิบเทพมารทศสักการะ"

โค้วเกี๊ยมชั้วในขณะนี้จึงหวนคิดถึง ผีมือกาตีโต้กลับมาในตอนสุดท้ายของชายเสเพลงักจุ้น มันเป็นกระบวนท่าตีโต้ที่แปลกประหลาดพิสดาร ในวิชาฝ่ามือตลบฟ้า (ฮวงฮุ้นเจี๊ย) มิน่าเล่า นามนี้จึงรู้สึกคุ้นหูต่อตนอย่างยิ่ง ที่แท้มันคือศิษย์ของฮวงฮุ้นชั้วนั่นเองในใจมาตรแม้นจะรู้สึกตื่นตระหนกอยู่บ้าง แต่สีหน้ายังคงรักษาไว้ในความเย่อหยิ่งทระนงอย่างยิ่งยวด กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า เรื่องใดสมควรทำก็กระทำไปเลย เมื่อกล้าทำแล้วก็กล้ารับ"

"เจ้าออกจะยโสโอหังเกินไปแล้ว"

โค้วเกี๊ยมชิ้วร้องอือม์ในลำคอ โดยมิได้ตอบคำอย่างไรอีก

ผู้วิปโยคกล่าวขึ้นอีกว่า

"กระบี่หักที่เอวของเจ้า เข้าใจว่าคงเป็นกระบี่เทียนมั๋งเกี่ยมกระมัง ?"

โค้วเกี๊ยมชิ้วต้องสะท้านกายขึ้นอย่างมิคาดคิด คำนึงถึงว่า

"ดูท่าผู้วิปโยคคนนี้ เห็นทีจะมาเพราะกระบี่เทียนมั๋งเกี่ยมครึ่งเล่มนี้เป็นแน่"

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น จึงส่งเสียงเย็นชากระด้างว่า

"ใช่แล้วจะเป็นเช่นไร ?"

"เทียนมั๋งเกี่ยมเป็นของวิเศษสุดในบู๊ลิ้มแห่งยุค ทุกผู้คนต่างปรารถนาจะได้ไปเป็นกรรมสิทธิ์ ยามนี้ได้มี

มารร้ายที่มิเคยปรากฏกายในวงพวกนักเลง เป็นจำนวนมาก พากันออกจากที่เร้นกายเมื่อได้ทราบข่าวนี้ คำร่ำลือในบู๊ลิ้มระบาดว่า ตัวเจ้ามีสองของวิเศษและหนึ่งปริศนาอยู่...."

"สองของวิเศษ หนึ่งปริศนา ?"

"ถูกแล้ว บ้วนนี้เจียะต้า เทียนมั๋งเกี่ยม ปริศนาพิณบีศาจ ดังนั้น...."

"คาดว่าท่านก็มาเพราะของสามสิ่งนี้ ?"

ผู้วิปโยคหัวร่อฮา ฮา เสียงดังก้องแล้วกล่าวว่า

"เจ้ากล่าวได้ถูกต้องแล้ว แต่ทว่าตัวเราหามีความสนใจไยดีกับปริศนาพิณบีศาจไม่ เท่าที่เราทราบบ้วนนี้เจียะต้าก็มิใช่อยู่ในตัวเจ้า...."

ความตื่นตกใจของโค้วเกี๊ยมชิ้วในครั้งนี้ใหญ่หลวงอย่างยิ่ง เหตุไฉนผู้วิปโยคจึงทราบว่า บ้วนนี้เจียะต้ามิได้อยู่ในตัวตน หะแรกเมื่อตนฟาดสองบีศาจแห่งเมี่ยงซัวตายคามือไปนั้น ในวงพวกนักเลงต่างเข้าใจผิด

คิดว่า ตนได้บ้วนน้ำเจียะต้าจากตัวของสองบีศาจไปแล้ว ซึ่งความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่และตนก็เคยไปค้นที่ซากศพของสองบีศาจมาอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ ไม่ ประสบพบ สิ่งอื่นใดเหตุไฉนผู้วิปโยคนี้จึงสามารถกล่าวถูกต้องตามความเป็นจริงได้ มันช่างเป็นเรื่องที่สุดจะขบคิดคาดเดาได้ถูกต้องเลย ยามตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งยวดนี้ ต้องแค่นเสียงหัวร่ออันเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"อย่างนั้น ท่านคงตั้งใจมาเพราะกระบี่หักเทียน-มังเกี่ยมนี่เท่านั้น ?"

"สามารถว่าเช่นนั้นได้ ?"

โค้วเกี้ยมชี้วบังเกิดโทสะพลุ่งพล่านขึ้นทันที กระชากเสียงว่า

"ท่านคงคิดจะมาช่วงชิงอย่างหักหาญ ?"

ผู้วิปโยคหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"เรายังทราบว่า ในอกเสื้อของเจ้ามีของอีกสิ่งหนึ่ง"

โค้วเกี้ยมชี้วถอยหลังไปสองก้าวอย่างตื่น ตระหนกตกใจ ถามเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"สิ่งของอันใด ?"

"ห่อผ้าสีดำชิ้นหนึ่ง ใช่หรือไม่"

โค้วเกี้ยมชี้วยิ่งงงงันไปทันที ฝ่ายตรงข้ามคล้ายดั่งมีความเข้าใจในเรื่องของตนอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน มันช่างเป็นเรื่องที่น่าหวาดกลัวอย่างเหลือแสนที่เดียว

อันห่อผ้าดำชิ้นนั้น จะเป็นสิ่งของอันใดแน่ตนก็มิทราบ แต่เป็นหนึ่งในสามปณิธาน ที่บัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วกิ้งจง ต้องการให้ตนนำไปมอบกับสตรีนางเจี๊ยงเท้งมิหนำซ้ำ ยังพร่ำสั่งแล้วสั่งอีก อย่าให้ตกอยู่ในสายตาของผู้คนชนชาวบู๊ลิ้ม มาตรมิเช่นนั้น มหาภัยจะอุบัติขึ้นอย่างสุดจะขบคิดคาดเดาได้ แต่แปลกแท้ เหตุไฉนมันจึงทราบว่า ในกายตนมีของสิ่งนี้ซุกซ่อนอยู่เล่า

ผู้วิปโยคกล่าวสืบต่อไปว่า

"เราบอกกล่าวกับเจ้าอย่างเปิดเผยจริงจัง ที่

เบื้องหน้าไม่ไกลนัก มียอดฝีมืออันดับสูงจำนวนมหาศาล กำลังน้อมรับตัวเจ้าอยู่...."

"นั่นเป็นการรนหาที่ตายของพวกมันเอง"

"วาจาอันเชื่องโข หาได้ช่วยเรื่องราวให้เรียบร้อยลงไปไม่"

"แต่เรื่องนี้มิจำเป็นต้องให้ท่านมากังวลใจด้วย"

กล่าวจบ ร่างพลันพุ่งปราดออกจากที่ดุจดั่งสายฟ้าแลบ....

เงาสีดำฉลันวูบหนึ่ง ผู้วิปโยคใช้ความรวดเร็วว่องไวอย่างมิอาจคาดคำนวณ ฉลันกายมาขวางหน้าเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย

โค้วเก๊ยมชิ้วต้องชะงักร่างเอาไว้ในทันที แค่นเสียงเย็นชาแล้วกล่าว

"ท่านจะลงมือชิงของอย่างหักโหมจริง ๆ?"

ผู้วิปโยคตอบเสียงทุ้มหนักว่า

"เจ้ามอบของนี้ให้เราเป็นผู้รักษาไว้ชั่วคราวก่อน

ต้องการเมื่อใดก็นำไปได้เมื่อนั้น เป็นอย่างไร?"

"สิ่งของของข้าพเจ้า ไฉนต้องมอบให้ท่านเป็นผู้คุ้มครอง?"

"เพราะเจ้าคุ้มครองมิอยู่"

โค้วเก๊ยมชิ้วทั้งแค้นเคือง ทั้งเดือดดาลอย่างสุดแสน ปลดพิณบีศาจออกจากหลังอย่างแช่มช้า ยกขึ้นกวัดแกว่งแล้วกล่าวว่า

"ท่านมิต้องมาหาข้ออ้าง กลบเกลื่อนเจตนาอกของอยู่ที่นี่มีความสามารถก็นำไปได้เลย"

ผู้วิปโยคหัวร่อเฮอะ เฮอะ แล้วกล่าวว่า

"เราจะชิงของที่เอวของเจ้านั่น มันง่ายดายดุจดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น"

"ท่านก็ลองมาชิงดู"

ผู้วิปโยคแค่นหัวร่อขึ้นเล็กน้อย ฝ่ามือที่ขาวซีดทั้งสองข้างพลันยื่นออกมาจากแขนเสื้อ งองุ้มดุจดั่งตาขอเหล็ก ตะกุยเข้าไปในอกเสื้อของโค้วเก๊ยมชิ้ว การตะกุย

ในครั้งนี้ว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้าที่แลบพุ่งเสียอีก

โค้วเก๊ียมซ้ัวแค่นเสียงขึ้นอย่างแค้นเคือง กระบวนท่าแรกพิณบีศาจได้ ถูกฟาด ออกไป ดุจดังสายฟ้า ด้วยอานุภาพอันรุนแรงแกร่งกร้าวอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจ

ผู้วิปโยคเปลี่ยนจากตะกุยมาเป็นตบฟาด ควงสะบัดข้อมือกรีดและจิ้มไปหลายต่อหลายครั้ง จึงคลี่คลายกระบวนท่าแรกพิณบีศาจไปได้อย่างง่ายดาย และพลันกลับจากฝ่ามือมาเป็น ตะปบ คว้าอีกครั้ง ด้วย ความ รวดเร็วอย่างมิเคยคาดคิดคำนวณได้

โค้วเก๊ียมซ้ัวเพียงชะงักงันไปวูบหนึ่ง กระบี่หักเทียนมั๋งเกี่ยมก็ไปตกอยู่ในมือของฝ่ายตรงข้ามแล้ว

ความร้อนรุ่มกระวน กระวายใจ ในครั้งนี้ มีมากมายยิ่งนัก กระบี่หักเทียนมั๋งเกี่ยมมีความสัมพันธ์กับชาติกำเนิดของตนอย่างแนบแน่น ไหนเลยจะยินยอมสูญเสียไปได้โดยง่ายดาย จึงทั้งเกียดแค้น ทั้งกระสับกระส่ายอย่างจับใจ ความอำมหิตชั่วร้ายปรากฏขึ้นจนเปี่ยมล้น

ตวาดก้องขึ้นสุดเสียง กระบวนท่าที่สองพิณบีศาจ ได้ฟาดออกไปด้วยพลังทั้วทั้งตัวเท่าที่มี

โค้วเก๊ียมซ้ัวตั้งแต่ ถูกชายชรา ประหลาดผมขาว ใช้พลังช่วยลมปราณผ่านไปแล้ว พลังการฝึกปรือที่ได้มาจากบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊ิจง ก็สามารถแผ่พุ่งออกไปตามพลังผีมือได้หมดสิ้น ซึ่งเท่ากับมีพลังการฝึกปรือมาเป็นเวลาร่วมร้อยปี การลงมือจู่โจมอย่างหักโหมสุดกำลังในครั้งนี้ จึงเปี่ยมด้วยอานุภาพน่าตื่นตระหนกตกใจ ครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวปานมรสุมอันคลุ้มคลั่งในท้องทะเล....

แต่ผู้วิปโยคกลับไม่มีความแยแสสนใจ น้ำและฝ่ามือที่กระจายอยู่ฉวัดเฉวียน กลับรุกไล่จนโค้วเก๊ียมซ้ัวไม่มีทางจะเปลี่ยนกระบวนท่ามาจู่โจม

ช่วงเวลากระทันหันปานประกายไฟนี้ ห่อผ้าดำในอกเสื้อก็ถูกผู้วิปโยคชิงเอาไปได้อย่างง่ายดายอีกชั้น หนึ่ง

โค้วเก๊ียมซ้ัว ทั้งแ ค้นเคือง ทั้งกระวน กระวาย ปาน

อกระเบิด แทบต้องล้มสิ้นสติลงไปในบัดดล

ของทั้งสองสิ่งนี้ โค้วเกี๊ยมชั้วมีความถนอมดั่งชีวิต หากแม้นสูญหายไปแล้วไยไม่ทำให้ตนแค้นเคืองจนต้องตายคาที่ไปเล่า

จึงแผดเสียงดำรามจนก็กก้องขึ้นว่า

"เราขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว"

กระบวนท่าที่สามพิณบีศาจ ฟาดตลบออกไปจนมีเงากระจายเต็มท้องฟ้าในบริเวณ ผสานกับเสียงอันหวีดหวิวอึงคะนึงเสียดประสาทใบหู กระแทกใส่ผิวกายด้วยความแกร่งกร้าวปานคมมีดกวีดเฉือน

ผู้วิปโยคหัวร่อฮา ฮาเสียงดัง พลิ้วกายหลบออกจากเงาพิณบีศาจที่คลุมร่างอย่างง่ายดายปานภูตพราย เมื่อออกไปไกลโขแล้วจึงกล่าวว่า

"โค้วเกี๊ยมชั้ว ของทั้งสองสิ่งนี้เราจะรักษาแทนเจ้าชั่วคราวก่อน เจ้าจะมานำคืนไปเมื่อใดก็ได้ ไว้พบกันใหม่ในทางเบื้องหน้า"

วาจาสุดท้าย พอขาดคำร่าง ได้ไป ไกลกว่าสองร้อยเชียะแล้ว เพียงถลันอีกแวบหนึ่งก็สูญหายลับตาไป

โค้วเกี๊ยมชั้วตวาดเสียงสนั่นไปว่า

"หนีไปที่ใด"

พลางถีบเท้าจนสุดกำลัง พุ่งกายปราดไปในอึดใจนั้นถึงห้าลี้เศษ แต่ไหนเลยจะมีเงาร่างของผู้วิปโยคปรากฏขึ้นให้ติดตามแม้แต่เงาเล่า

กระบี่หักเทียนมังเกี๋ยม และห่อผ้าดำทั้งสองสิ่งนี้ โค้วเกี๊ยมชั้วมีความทะนุถนอมยิ่งกว่าชีวิต คาดมิถึงว่ากลับมาถูกผู้วิปโยคที่มีความลึกลับดั่งพูดผีบีศาจช่วงชิงไปแล้ว มาตรแม้นผู้วิปโยคเน้นว่า เพื่อรักษาความปลอดภัยให้แก่ตน จะชิงไปคุ้มครองรักษาเอาไว้เพียงชั่วคราว ตนจะไปทวงถามคืนเมื่อใดก็ได้ แต่ทว่า วาจานี้จะเชื่อถือได้แล้วหรือ?

ภายในห่อผ้าดำนั้นจะเป็นของสิ่งอันใดโค้วเกี๊ยมชั้วก็ยังไม่มีทางทราบได้ เพียงแต่ทราบว่าบัณฑิตไทร-

อัจฉริยะโค้วก็จงพร่ำสั่งตนอย่างย้ำแล้วย้ำอีก ให้มอบของสิ่งนี้แก่สตรีนามเจี๋ยงเท้ง โดยมิอาจจะปล่อยให้ไปตกอยู่ในเงื้อมมือหรือสายตาของชนชาวนักเลงได้ แต่บัดนี้ ถูกผู้วิปโยคช่วงชิงเอาไปแล้ว มันย่อมอดมิได้ที่ต้องแก้ออกดู.... พอได้คิดถึงตอนนี้ก็ต้องสยิวกายขึ้นทันที

กระบี่ หักเทียน มังเกี่ยม นับเป็น กุญแจ ไข ปริศนา ของ จอมพ่า พญา มาร และ ภรรยา เมื่อ ห้า ร้อย กว่า ปี ก่อน พากเพียรบัญญัติเพลง กระบี่หัก กระบวนท่า ประกายพ่า อันสูงส่งสุดยอดมา แต่โค้วเกี๋ยมชั้วหาได้ตื่นเต้นสนใจกับเพลงห้ากระบี่เทียนมังนั้นไม่เลย สิ่งสำคัญอันยิ่งใหญ่ก็คือกระบี่หักเล่มนี้เกี่ยวข้องกับชาติกำเนิดของตน ตนมิอาจจะปล่อยปละให้หลุดมือไปได้

ไล่ตามผู้วิปโยคจนหายลับตาไปแล้ว ทำให้โค้วเกี๋ยมชั้วต้องชะลอร่างลงอย่างแค้นเคืองอาฆาต ในช่วงเวลานั้น เจ็บช้ำน้ำใจดั่งราวมีคมมีดมากรีดเฉือน

ความแค้น....คล้าย ดั่ง สัตว์ร้าย ที่กัด กร่อน ดวง ใจ

ของโค้วเกี๋ยมชั้วอยู่ตลอดเวลา

ความโกรธ....คล้ายดั่งเป็นกองไฟที่สุมอยู่รอบกาย จนฮือโหม

ตนต้องหาทางระบาย โค้วเกี๋ยมชั้วคิดจะฆ่าคน โค้วเกี๋ยมชั้วปรารถนาจะได้เห็นโลหิต

พลังผีมือของผู้วิปโยคนี้ มีความสูงส่งลึกซึ้งจนมิอาจคาดเดาได้ โค้วเกี๋ยมชั้วแน่ใจว่า ตนไม่มีทางต้านทานรับมือได้เลย พร้อมกันนั้น ในฟากฟ้าและแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ ตนจะไปหาบุคคลที่ลึกลับดั่งราวภูตพรายได้แต่ใดกัน

โค้วเกี๋ยมชั้วลากเท้าอันหนักหน่วง เดินมุ่งไปทางเบื้องอย่างหน้าไร้จุดปลาย....

มิทราบว่าเดินอยู่เนิ่นนานเท่าใด พลันได้ยินเสียงน้ำไหลดังมากระทบโสต ที่แท้เดินมาถึงที่เบื้องหน้าลำธารน้อยแห่งนี้แล้ว

โค้วเกี๋ยมชั้วผินหัวร่อและชะงักผีเท้าไว้ กวาดตา

มองไปรอบกาย เห็นทางด้านไกลไปกว่าห้าร้อยเชียะเป็นทางหลวงแผ่นดิน ขณะจะหันร่างเดินขึ้นสู่ทางหลวง พลันเห็นภายใต้ต้นหลิวอันอ่อนช้อยริมลำธาร มีเงาร่างของสตรีในชุดขาวผุดผ่องยืนอยู่ใต้ร่มไม้นั้น ด้วยร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยน่ารักใคร่

เป็นภาพอันคุ้นตาอย่างยิ่ง นางเป็นใคร ?

โค้วเก๊ียมชิ้วคิดคำนึงนึกถึง บรรดาสตรีชุดขาวที่ตนเคยรู้จักมักคุ้น....

พลันหวนคิดขึ้นได้ทันที เตียซู่ง้อนั่นเอง ในตึกพักร้อนเทียนไท้เป๋ียกอี่ เตียซู่ง้อได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจของนาง ฝากไว้ในเพลงพิณของบัณฑิตไตรอัจฉริยะโค้วก๊ังซึ่งบัณฑิตไตรอัจฉริยะ ก็อ้อนวอนให้ตนใช้นาม ของ ท่านไปรักกับเตียซู่ง้อ ไปสร้างความสุขสดชื่นให้แก่นางที่เพียรรอมาเป็นเวลาถึงสิบปี

แล้วไฉนนางจึงมาปรากฏกายในที่นี้ ?

นางมิใช่ถูกคร่าตัวกลับไปที่เก๊ียมเป๋า? นางมิใช่